

Fondatori: Al. Florin Țene, N. N. Negulescu, Doina Drăguț, Janet Nică

Constelații diamentine

Anul I, Nr. 3
Noiembrie 2010

Revistă de cultură universală,
editată sub egida Ligii Scriitorilor Români

Florin AGAFIȚEI

Mircea Eliade
- MAITREYI

Împlinirile Karmei –
radiografia unei mari iubiri

*"Tomar Ki mane acche, Maitreyi? Yadi thake,
tahale ki Ksama karte paro?..."*

Maitreyi Devi - IT DOES NOT DIE

Comuniunea dintre spiritualitatea românească și cea indiană a fost remarcată de însuși istoricul religiilor, Mircea Eliade, care aflat fiind pe pământ indian în prima jumătate a veacului ce s-a încheiat - al XX-lea - observa cât de bine se poate studia folclorul românesc când sunt înțelese izvoarele civilizațiilor asiatice, spunând că, de acolo, din Bengal, a putut reînnoa firul cu protoistoria neamului din care provenea el însuși.

O similară percepție avea să trăiască și *filosoful pietrei*, maestrul de la Hobița, Constantin

Brâncuși, care vizita tărâmul sacru al Indiei, în același deceniu în care Eliade însuși îi fusese oaspete. Brâncuși constata, o dată în plus, consonanța celor două lumi; el avea să afirme, că India este locul unde a regăsit înțelepciunea străveche a neamului său, pacea și bucuria pe care Occidentul nu le mai ofereau de multă vreme omenirii.

Dacă izvoarele folclorice demonstrează comuniunea indo-europeană a celor două spiritualități, tot ele ne pun la dispoziție și elementele ce arată continuitatea prin timp a legăturilor dintre acestea, cu toate accidentele istoriei care au fragmentat dezvoltarea firească - mai ales în spațiul românesc - a culturii și civilizației.

Izolarea de care s-a bucurat mai mult timp India, i-a permis să păstreze, într-o oarecare măsură, nealterate valorile primordiale, aceleași pe care le putem detecta, ce-i drept, cu din ce în ce mai mare greutate în zilele noastre, în arealul mioritic, valori ce permit înțelegerea afinităților celor două spiritualități, dincolo de spații uriașe și timpuri ce depășesc milenii.

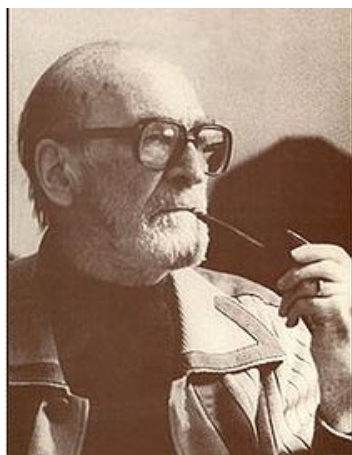
Trecând peste conștiința tulburată de zorii evului mediu românesc, când între Carpați, Dunăre și Marea Neagră se plămădea suflul unui neam nobil, și ajungând în perioada plină a feudalismului autohton, constatăm prezența spiritualității indiene în spațiul nostru prin intermediul manuscriselor de factură populară, așa cum au fost *Istoria Sindipii filosofului* precum și *Varlaam și Ioasaf*. Acest lucru demonstrează că spiritualitatea indiană pătrunsese în conștiința românească, dar continua să se manifeste latent ca un râu ce urmează drumul spre împlinirea finală.

Odată cu *descoperirea* Indiei de către occidentali și a răspândirii culturii indiene pe scară largă, începând cu secolul al XVIII-lea, a punerii bazei unei noi științe ce avea să studieze Orientul, în general, și India, în mod special, curentul entuziast al aflării unei altfel de spiritualități decât cea europeană, pune stăpânire și pe gânditorii români.

Drumul dintre cele două spiritualități odată stabilit va fi din

continuare în pag. 8

Sumar

Florin Agafiței , Împlinirile Karmei - radiografia unei mari iubiri (Mircea Eliade - MAITREYI, Maitreyi Devi - IT DOES NOT DIE)	pp. 1,8,9
Doina Drăguț , Jurnal de călătorie - Plaja Koukounaries	pp. 3,4
Janet Nică în dialog cu Smarandache ..p. 4	
N.N. Negulescu , Constelații lirice -...pp. 5,6	
Al. Florin Țene , Sonată pentru creșterea ierbii - poeme	p. 7
Coriolan Păunescu , Poeme	p. 10
Elisabeta Iosif în dialog cu dr. Eric Pearl (SUA)	pp. 11,12,13
Titina Nica Țene , Poeme	p. 14
Alina Beatrice Cheșcă , Am fost cândva... OM	pp. 15, 16
Anne Stewart , Traducere de Carmen Dumitru	p. 16
Janet Nică , Teama de sine	p. 16
Ionuț Caragea , Poetul și căderea în propria inimă	p. 17
Constantin E. Ungureanu , Așa cum l-am cunoscut	p. 18
Liviu Florian Jianu , Poeme	p. 18
Constantin Dumitrache , Autoritatea valorii, valoarea autorității	p. 19
Angela Monica Jucan , Romgleză? - Niciodată!	p. 20
Nicolae Bălașa , Argumentul, modalitate în a prosti mulțimea.....	pp. 21,22
Marian Dragomir , Poeme	p.22
Florin Agafiței , Constantin Georgian - fondatorul studiilor de indianologie din România	p. 23
Radu Mihalcea , Dimu Leonte - Inginerul poet și filozof	pp. 24,25
Miron Țic , Preț de o clipă	p. 25
Teofana Sălceanu , Semn astral ..pp. 26,27	
Constantin E. Ungureanu , Maturitate artistică într-un debut literar.....	p. 28
Lucian-Ștefan Mureșanu , "Amintește-ți că vei muri!"	pp. 29,30
Ion M. Ungureanu , Eminescu și tărâmul dreptului	p. 31
Aurel Sibiceanu , Ionuț Caragea - poezia ca "absență a ceea ce suntem"	p. 31
Liviu Andrei , Hotel Cucu	p. 32
Liviu Ofileanu , "Nu închide ochii, Tatiana"	p. 33
Gheorghe A. Stroia , "Farul de la capătul tuturor lumilor mele"	pp. 34, 58
Viorel Roman , Statul la romani ..pp. 35-40	
Alina Cheșcă , Despre eterna frumusețe..p. 41	
Georgeta Nedelcu , Prezentarea omului și scriitorului Marian Malciu.....	p. 42-44
Titus Domozină , Forța dreptului sau dreptul forței	p. 44
Robert Trif , Ultimul vals... Hora Unirii!	pp. 45,46
Alina Beatrice Cheșcă , Poeme	p. 46
Gheorghe A. Stroia , Ion Croitoru - "Bară la bar...ă" sau "Zămbetele unui condei hazliu"	p. 47
Florentin Smarandache , Din nou despre paradoxism	pp. 48-58
Elena Buică , Adrian Păunescu va dăinui în timp.....	p. 59
Gheorghe A. Stroia , Un colț din Rai, coborât pe pământ - Sfânta Mănăstire Buciumeni, jud. Galați	p. 60

Constelații diamantane

Revistă de cultură universală

Fondată la Craiova,
în septembrie 2010

Membri de onoare ai colectivului de redacție

- Acad. Constantin BĂLĂCEANU-STOLNICI
- Prof. univ. dr. Remus RUS
- Prof. dr. Florin AGAFIȚEI, orientalist, sanscritolog
- Prof. dr. Lidia VIANU, Professor of Contemporary British Literature, English Department, Bucharest University

Redacția

Director:

N. N. NEGULESCU

Redactor-șef:

DOINA DRĂGUȚ

Secretar general de redacție:

JANET NICĂ

Șef departament colaborări externe:

LIVIU ANDREI

Consilier artistic:

CRISTINA OPREA

Redactori asociați:

- Prof. univ. dr. CĂTĂLINA-FLORINA FLORESCU, SUA, membră a Asociației Române de Studii ale Americii
- Prof. dr. MARIANA ZAVATI GARDNER, Anglia, poetă bilingvă, critic literar, traducător
- Lector univ. dr. ALINA-BEATRICE CHEȘCĂ, Universitatea "Danubius", Galați
- Prof. CRISTIAN PETRU BĂLAN, SUA, membru al Academiei Americano-Române de Științe și Arte.
- MARGARET BEISSINGER, Department of Slavic Languages & Literatures 249 East Pyne, Princeton University

Responsabilitatea privind conținutul materialelor publicate în revista *Constelații diamantane* aparține strict autorului care semnează textul.

Drepturile de autor asupra textelor publicate aparțin revistei

Materialele se pot trimite la adresa:
constelatii.diamantane@yahoo.com

ISSN 2069 – 0657

Adresa redacției:

Bd. Gheorghe Chițu, nr. 61, Craiova, Dolj, România, cod: 200541

Doina DRĂGUT

JURNAL DE CALĂTORIE

Plaja Koukounaries

(continuare din numărul anterior)

După ce am vizitat insula Skiathos, ne-am întors la vaporul Apolon, care ne aștepta, și am mâncat la o tavernă din port. Aș fi vrut să mănânc caracatiță la grătar, care este un deliciu clasic grecesc, dar, văzând-o în farfuria unui consumator, mi s-a făcut silă și atunci am comandat pește spadă file la grătar, care a costat 8,5 euro, două felii de pâine, care au costat 0,5 euro, și un pahar de bere - 3 euro. În total 12 euro. Destul de scump, dacă socotim în banii noștri!

După masă, ne-am imbarcat pe vasul Apolon și am pornit spre Plaja Koukounaries.

Plaja Koukounaries este localizată în partea de sud-est a insulei Skiathos și se mai numește și "Chrisi Ammos" (nisip auriu), deoarece nisipul fin strălucește ca aurul la soare. Din acest motiv, se numără printre cele mai frumoase 7 plaje ale lumii. Apa este curată și cristalină și plaja este înconjurată de o pădure de pini, acea specie de pini fiind unică în lume, după cum spun specialiștii. Numele plajei înseamnă, în grecește, "conuri de pin" și i se trage de la pădurea de pini din preajmă, declarată rezervație naturală și protejată de municipalitatea din Skiathos.

Plaja de la Koukounaries este votată de agențiile de turism ca fiind una dintre primele 10 plaje din lume. Este cea mai cunoscută plajă a insulei Skiathos. Are un kilometru lungime. Este cunoscută mai ales pentru nisipul extrem de fin, dar și pentru mirosul de pini.

În formă de potcoavă, cu nisip foarte fin, auriu, strălucitor de o plantație verde de pini, plaja este fantastică. În spatele pinilor se găsește un micuț lac ce completează frumusețea locului.

Frumoasele ape adânci, limpezi precum cristalul, sunt o adevărată plăcere. Aici se pot practica multe sporturi nautice. Zona din jurul plajei este plină de restaurante, tavernes și hoteluri.

Aici au proprietăți cei mai bogați oameni ai planetei, precum Abramovici, Putin, Tom Cruiss ș.a.

Plaja, cotoată a zece din lume și prima din Grecia, este deosebit de căutată și celebră. Aceasta era plaja preferată a prințesei Diana

De pe plaja de la Koukounaries a plecat prințesa Diana înainte să aibă tragicul accident, din 1997, din Tunelul Alma din Paris.

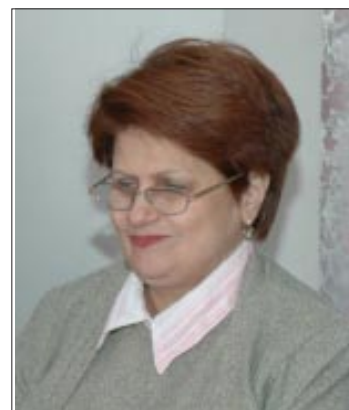
Peisajul superb, plaja cu apa de o claritate ireală reprezintă punctul de rezistență al insulei. Timp de peste două ore, m-am relaxat în apa limpede prin care se vedeau peștișorii înotând, m-am lăsat mângaiată de soarele blând de sfârșit de septembrie și m-am delectat cu mirosul îmbietor de pin de lângă malul mării.

La ora 16:35, am plecat de la

zolja conform principiului "cui pe cui se scoate". Toată lumea era în al nouălea cer. Atunci mi-a venit în minte dezmățul de pe Titanic.

Albastrul unduitor al apei, în care puteai vedea delfini ce însoțesc vasele de croazieră, pescăruși ce se așezau cuminiți pe cataractele vapoarelor, acea briză blândă amplificată de îndrăzneala vaporului de a despica apa mării, valurile create în jurul vasului ce înainta, pur și simplu te amețeau. În acele momente, uitai de toate problemele tale și ale lumii, te detașai de toate lucrurile neplăcute, iar corpul și mintea se relaxau. În jur era liniște, pace, miracol... nimic nu mai conta...

Marea Egee este un braț al Mării Mediterane, aflat între pe-

tini, venețieni, genovezi, turcii selgiucizi și de otomani. Egeea este locul de naștere al democrației și a permis contactul dintre diversele civilizații care s-au dezvoltat în Mediterana de Est.

Marea Egee acoperă o suprafață de aproape 214.000 km²; ea măsoară aproape 610 km de la nord la sud și circa 300 km de la est la vest. Adâncimea maximă este de 3.543 metri.

Cele mai multe insule (95%) aparțin Greciei, Marea Egee putând fi practic considerată ca o mare interioară a acesteia, sursă de numeroase conflicte diplomatice și chiar militare dintre Grecia și Turcia.

În jurul orei 19, am ajuns în portul Ahilio, ne-am urcat în autocarul supraetajat, care ne aștepta, și am pornit spre Paralia, unde eram cazați, pentru 10 zile, la vila Pralina. Mergem pe DE65 (Lamia, Larissa, Katerini), un traseu lung de aproximativ 180 km, facem două popasuri și pe la orele 24 ajungem la Paralia.

Ghidul (o româncă stabilită în Grecia) și-a făcut datoria, ca și la ducere, atunci vorbindu-ne despre legendele Olimpului, pe care, bineînțeles, le citisem încă de la vârsta rochițelor cu volănașe. Acum ne-a vorbit despre agricultura grecească, ce se rezumă în mare parte la cultura măslinilor (Grecia fiind pe locul trei în lume în furnizarea uleiului de masline), a viței de vie, a bumbacului și tutunului.

În Grecia, măslinul este legendar. Potrivit lui Homer, măslinul crește pe pământul Greciei de mai bine de 10.000 de ani. De-a

Koukounaries spre portul Ahilio. Pe vapor, s-a dansat sirtaki și s-a băut ouzo (se citește uzo), care este băutura tradițională în țara lui Zorba. Cel mai mare producător grec de ouzo este Varvayanis. La 25 octombrie 2006, Grecia a câștigat dreptul de a fi unica țară în măsură să producă ouzo. Uniunea Europeană recunoaște ouzo ca fiind produs exclusiv grecesc și că nicăieri în lume nu este voie să se producă altul care să poarte acest nume. Căpitanul vasului ne-a spus că această băutură nu numai că îți potolește setea, dar te ajută și în cazul în care suferi de o mahmureală. Ai nevoie numai de un pahar înalt umplut cu gheață pe care să-l completezi apoi cu ouzo. Îl bei pe stomacul gol și totul se va re-

ninsula grecească și Anatolia. Este legată de Marea Marmara și Marea Neagră prin strâmtorile Dardanele și Bosfor.

În urmă cu aproximativ 6.000 de ani, Marea Egee s-a format prin scufundarea punții de pământ dintre Peninsula Balcanică și Asia Mică, punte care a lăsat în locul ei o mulțime de insule și o nouă mare, Marea Tracică (redenumită apoi Marea Egee).

Marea Egee a fost leagănul de naștere a două civilizații antice: civilizația minoică, din Creta, și civilizația miceniană din Peloponez. Ulterior au înflorit orașele-state Atena și Sparta, care, împreună cu altele, au constituit civilizația greacă. Marea Egee a fost controlată apoi, de-a lungul timpului, de perși, romani, bizan-

continuare în pag. 4

Janet Nică în dialog cu Florentin Smarandache

Janet Nică: Adâncă admirație pentru Înălțimea Voastră... de la Micimea Noastră

Florentin Smarandache: Am o propunere pentru maestrul mare Nică: să-i trimit niște ciorne de-ale mele să aleagă metafore pentru o carte comună - bună.

Janet Nică: În cazul ăsta, sunt metam-fore, maestre, nu metafore. Aștept și vă spun drept, îmi bate cu emoție metafora din piept.

Florentin Smarandache: Okay. primii și un fișier janetnicaesc - o să-l citesc.

Janet Nică: E un discurs belectoral-eleptoral.

Florentin Smarandache: Ai ales din discuțiile anterioare ceva?

Janet Nică: N-am ce să aleg, toate sunt alese, argint, aur și platină, nimic nu se clatină.

Florentin Smarandache: O-ho-ho! Turn chinezesc!

Janet Nică: La mine, totul rămâne, nimic nu se pierde, cât ar fi iarba de verde.

Florentin Smarandache: O altă întrebare cuprinzătoare mare: poate menestrelul Nică să scrie o prefațică pentru o cârticică ?

Janet Nică: De ce nu, cine are carte, de prefață are parte.

Florentin Smarandache: Scrii la carte ca la... carte! (tautologie plină de energie)

Janet Nică: Și de sinergie taurgică demiurgică.

Florentin Smarandache: Foarte democratic falsifică și manipăștia alegerile!

Janet Nică: Așa-i hora pe la noi, liniște cu tărăboi. Unde-s vaci, tre să hie și boi.

Florentin Smarandache: Și la voi e ca la noi.

Janet Nică: cică ziceați de o cârticică...

Florentin Smarandache: Discursul politic democratic o să-l

includ în Antologia Paradoxistă 6.

Janet Nică: Nu vă era dor de sinceritatea mea de senator?

Florentin Smarandache: Păi ai ajuns senator or semafor?

Janet Nică: Să distrugi hidra mentalului e nevoie de tăria metalului

Florentin Smarandache: Aha, senatorul din context cu text.

Janet Nică: Semafor care le arată numai roșu votanților-mutanților.

Florentin Smarandache: Există servicii secrete specializate în trișarea alegerilor - asta-i democrația crația...

Janet Nică: Nu mai e nimic secret în legătură cu serviciile secrete.

Florentin Smarandache: Cârticica ar fi a culege pân' a alege din acele metaforele... ? Que dise? [Ce zice celebrul nostru super paradoxist doxist?]

Janet Nică: Sunt pentru Pentru, nu sunt pentru Contra.

Florentin Smarandache: !De acuerdo! M-a încântat din nou stilul janetesc din discursul politic.

Janet Nică: Să văd metamforele pe masă și pe urmă, lasă

Florentin Smarandache: Le voi trimite prin poștă într-o lună, două - lucrez la o traducere reducere.

Janet Nică: Salvați această discuțiune și mi-o trimiteți pe cauțiune

Florentin Smarandache: s-o afle o națiune.

Janet Nică: Vă doresc o zi superbună și vă mai aștept la drumul mare din Lună

Florentin Smarandache: în prima săptămână din cealaltă lună.

Janet Nică: Sănătate celor dragi și o pădure de fragi.

Florentin Smarandache: O întorc prin e-mail la cocktail.

Janet Nică: Vă salută Janet Ismail.

continuare din pag. 3

lungul timpului, măslinele și-a dăruit ramurile pentru ca din ele să-și facă lauri victorioși din întrecerile sportive dar și cei din sângeroasele războaie. Uleiul din fructul măslinei a uns cele mai nobile capete ale istoriei. Coroanele și ramurile de măsline, emblemele binecuvântării și ale purității, erau oferite zeilor și împăraților. Măslinele erau considerate sacre și, potrivit legii regelui Solon, oricine ar fi încercat să distrugă un măsline era exilat sau ucis pe loc.

Uleiul de măsline este singurul ulei vegetal care poate fi con-

sumat așa cum este: proaspăt stors din fruct. Are proprietăți benefice asupra sănătății, acestea datorându-se conținutului ridicat de acizi grași mononesaturați și substanțe antioxidante. Studiile au arătat că uleiul de măsline oferă protecție împotriva bolilor de inimă, este foarte bine tolerat de stomac și ajută la combaterea ulcerului și a gastritei.

Cel mai bun este uleiul de măsline cretan extra-virgin. Acest fapt se datorează în special solului dar și numeroaselor zile însorite din martie până toamna târziu. Statisticienii au constatat că numărul

cardiacilor este scăzut printre locuitorii insulei Creta, iar longevitatea este crescută.

Măslinele sunt un arbust fructifer la origine, dar este "crescut" în așa fel încât să aibă aspectul unui copac cu trunchi masiv, atunci când devine matur. Cei mai mulți măsline au coroane rotunde, întinse, dar există și pomi înalți, cu coroane cilindrice. Este considerat "arborele veșnic roditor", fiind un arbore cu o longevitate extraordinară, având o uimitoare putere de regenerare, dând mereu rădăcini și lăstari noi.

Măslinele pot ajunge până la

înălțimea de 10 m, pot avea trunchiuri de dimensiuni considerabile, fiind înregistrate recorduri de peste 10 metri în diametru, și pot atinge vârsta de 70 de ani. Frunzele lor stau verzi tot anul și cad la fiecare 2 ani. Un măsline poate produce până la 150 kg de măsline anual. În medie, dintr-un măsline matur se pot obține 8-10 litri de ulei pe an.

Culesul măslinei se face prin scuturarea pomilor sau tăierea ramurilor cu prăjini. Acest lucru, însă, să nu ne închipuim că se face de către greci, ci de albanezi, bulgari și români.

N.N. NEGULESCU

Constelații lirice

Din măreția sferelor

Din măreția sferelor
vine duhul asupra limbilor:
„în” - zice,
„în-spre” - zice;
fluturii monahi ies din gânduri -
se prăbușesc și plâng
între țărnițele ochilor.
O stea rezonantă le aprinde
aripile în cumpănire;
eu, ies din eu
cu tragica mea intensitate,
și mă ascund tulburat
sub cristalul
esenței lucrurilor.

Aisha

Dinafară și dinlăuntrul lumii
e Aisha:
pe care o dezbrac
de culori cosmice,
și muzica ei mișcătoare
o dezbrac înflămâzînd.
Ea mă bate
cu furia pletelor,
ea mă închină
cu neprihănire luminoasă,
ea mă iubește
cu pânza cârnii schimbătoare.
De-mi las puterile firii
în fântâna heladice ei guri,
de mă fac
cenușă a bronzului circular.

Temelie a puterii începuturilor

Mă întreabă cugetătorii:
„ce ești tu în viața timpului?”
Eu caut în mine
tăcându-mi tăcerea
nașterii dintr-înșii.
Eu caut în mine
tăcându-mi roza tăcerii.
Și-n vibrațiile Marii Ierarhii
îmi devin sferă a sunetului,
îmi devin sferă a culorilor,
îmi devin temelie
a puterii începuturilor
din substanța opalică
a Spiritului Zohar.

Dau inima

Dau inima zidurilor nezdite
lăuntricului centru al împărăției
unde strălucesc
slujnicarii anahoreți
cari genitoris.

Zborul genelor

Întunericul neînceput
se scufundă în ferestre,
ecoul oracolelor
oprește timpul.
Patriarhii vegetali -
aleși ai cinstirii zeiești
descoperă fântâni magice:
o altă lume împarte tainele.
Zborul genelor mele siderale
îmbrățișează genunchii îngerilor;
eh, păzitori de stele,
păzitori de vieți sufletești,
trăiți-mi lacrimile diamantului
din care izvorăște izvorărea.

Primăvară biblică

Din templele apelor
șarpele cosmic
scoate ziua încoronată
cu hieroglifice minerale.
De-a dreapta,
sărutu-mi flămâzînd
aprinde copacii
pentru un rai primitiv.
Doamne,
este primăvară biblică!
și embrionii îngerilor luminoși
îmi vor sălășlui inima.

Pe fluviul plângerii

Pe fluviul plângerii
barcagiul duce
oasele muntelui Vindhya,
timpul bate neodihnit
clopote de lumini;
eu strâng în ochi scânteietori
nevestele rajahului.

Florin Măceșanu - Furtuna

Frumusețea murmurului

Luna scutură cerul
de ciocârlii
în cădelnița grădinii,
întreaga seminție a insectelor
se aprinde
pe gurile liliacilor;
eu îmi fac haine de flăcări
pentru căință
și adun turcoazul
materiei semnelor
sub mantia limpede
a pântecului matern.
La poarta inimii
bate frumusețea
unui murmur mitic
nemărturisit
copilăriei pământului.

Sărbătoarea sufletului

Nu știu ce sărbătorește sufletul
îmbrăcat în Sânziene,
îmbrăcat în focurile
aurului Sfântului Ghicorghe,
cât se dilată sferile
pe rouă lacrimilor mamei
din grădina mormântului.

Calea transcendențială

Vin în calea marilor liniști
cu-o unică viață
să îmi scutur culorile
trupurilor din mine
pe fluturii
care-au lăsat
curcubeu-n grădini.
Vin să aprind apele
coborâte în nuferi -
și caut înfricoșata
cetate de scaun a iertării
deschisă
de principii cerești.

Plec din mine

S-a dezlănțuit zbuciumul
Iernii ieșite din munți.
Ea caută nașterea
străvechii melc existențe;
privirile o apropie,
culorile sufletului
nu-și pot ține plânsul
de plec din mine
să adun cerurile
cu iubire înfricoșată.

La bătaia pendulului

Deus, Deus,
la bătaia pendulului
opalul dinspre inima
Constelației Pleiadelor
a luptat cu tristeți
de se rostogoleau
în frigurile nemărginite
scânteile spiritelor învrăjmășite
învrăjmășite cu veșnicia.

Am timpul

Am timpul
hrănit din carnea zăpezii
cu picioarele lui de lumini
ce-au aurit pământul.
El are fiece nopți
el are fiece zile,
încărcate de liniști
încărcate de tristeți;
visând cum se visează
în visele mele
adormite
sub arborii focului.

Văd cu sufletul

Văd cu sufletul
o mână opalină
desenându-mi tăcerile,
șlefuiindu-mi luminile
aripilor din mine.

Sub pragurile astrilor

Prin noi trece puntea
de diamant
a marilor depărțări.
La capătul istovirii
sub pragurile astrilor
viața cu moartea
se împacă.
Vai! vin solii înaltelor biruinți
să scuture oglinzile
năvalnicului timp;
în fiordurile veșniciei
ard cenușile
neînceputelor vieți.

N.N. NEGULESCU

Constelații lirice

La roata Pământului

E un Om silurian
dezbrăcat de podoabe
sub cupola altarelor
taurobolice
Din viață în viață
tot învârte
la roata Pământului
să-i deschidă adâncul
Cum să-l las!
cum să-i las Doamne
truda chinuitoare?
Mai bine topesc
astrul Omniversului
de-l împac
cu Lumina

Sufletul înlăcrimat

Am trimis după apă
sufletul
și el mi-a zis
lăcrimând:
„Amarul casei mele,
mai bine alungă-mă
cu strigăte furioase
pe întunericul
tare ca piatra!
Că apele s-au uscat
și se târăște
prin ascunzișul Zeiței
orbit nisipul”...

Unde-mi întulpinez cetate

Am scutiere aripile
feruierilor
la arcana septuplă
a Omului
unde-mi întulpinez
cetate
din semințele Focului
din semințele Apei
din semințele Cristalului
din semințele Corzii
de argint princiare
Ultimele ziduri zidite
sunt din semințele
palmelor însângerate
sub zorii Lunii
în tropotul
coridei poemelor
prin care alunecă
ferestre heraldice
scânteind melodios
pe sulia
Spherei Schamaymului

O dragoste de mir viu

M-am pierdut în timp
ca un drum
prin hățișuri de tristeți;
doar o dragoste
de mir viu
calcă urmele mele
pe Cerul dintre catedrale

Eu și sfinții mei

Eu și sfinții mei
de-a pururea
adunam jarul
din inimile vrăbiilor
Era în genunchii
stâncilor
o tânguire a meteorilor
de ni se făcea
viscol în auz
pe fața speriată
a Golgotei

Dă-mi o pasăre

Dă-mi o pasăre nevăzută
pe vântul care trece
prin bătrânețea pinilor
să fie de dinaintea esențelor
cum sunt făpturile
îngemănării cinabrului
din sacrul Hana
Cu ea voi dezveli
rădăcinile ferestrelor
de suspine
Cu ea voi apropia
țărnițele de la apus
unde trăiește însingurată
cenușa flăcării
Cu ea voi izgoni
întunericul
care își ține apele
în cumpănă
Dă-mi o pasăre nevăzută
să ies fumegând
din pădurile plânsului

Mai am

Mai am un pumn de scânteie
să-l dau cailor
care-și joacă limbile
pe biciul ploii
Mai am să le-ngrop cenușa
lacrimilor
în scorbura nopții

Mai rămân

Mai rămân să dezleg
drumurile alungate
Trec nevăzut prin
coroana feștilei
pun pe sabie
scânteile razei
și descalec din
înălțimea rădăcinii
ochiului
O, ce tânguire
dogoritoare e gata
să-mi cadă
în oglinda călcâiului...
Fugi! că-mi rătăcești
Îngerul
pe care-L țin
ascuns în gură
de-i dau drumul
cântecului crucii
prin furtuna poemului

Spune-mi, Anima

Spune-mi, Anima:
o fi zumzetul
mușuroaielor
din pulberea Lunii
o fi clocotul
libelulei din vârtelnița
râului
or fi mistreții
din cupele ghindelor
Spune-mi: ce îmi bate-n cuie
lacrima pe unde suie
inelele bradului

În stropul nemărginirii somnului

Să fi văzut ritmurile
cununiei degetelor
pline de solzi pâlpaitori
căutându-și coroana
Zirupului
în stropul nemărginirii
somniaului

Spirala alergării

În spirală alerg
să deschid piramida
împădurită de adâncire
cosmică
În spirală alerg
până se aprind
eonii de purpură
pe limbile Sirușului

Shambala I

Vorbesc celor două
clauze din priviri
la tresărirea
sâmburelui cosmic
Vorbesc pe puntea
răsăritului
apropiată de trecere
Vorbesc în sunetul
cristalelor
rozei absolute
de culori
din suflul Lumii

Shambala II sau Sangi-Iha

Acolo mă trezește setea
ascunderii lucrurilor
Sanat-Kumara
Acolo aud veșnicia
Luminii respirând,
Spirit al invocației
O, Morya
acolo, șapte stele
venerate
veghează cingătoarea
și sceptrul împăratului
O, Morya
acolo gustă
Marile Vieți
frăgezimea celor
șapte petale
Ashramice

Du-te, Hrysos

Du-te, paedra Hrysos
du-te pe toamna
Anului cosmic de săgeți
Să venerezi Tronul
Șarpelui Urbos
că eu dezgrop cu Îngerul
Toharul globului aurit
cum răsar munții
Că eu dezgrop cu Îngerul
aripa vulturitei
din vuietul Cerului
cum trec munții

Florin Măceșanu - Renașterea

Al. Florin ȚENE

Autobiografie

M-am născut pe strada anului 1942,
bombardată de oameni cu ochii roșii,
îmbrăcați în verde,
când vara scotea la porți moșii,
aruncându-și mantaua soldătească
și ploi,
luna iunie aducea în ferestre
visele femeilor
și dor,
mergând nicăieri, așteptând
în pridvor...

Mama mi-a pus în straiță
în loc de pâine
visul zilei de mâine,
pe care l-am trăit într-o singură
noapte,
când ursitoarele jucau pe un lătrat
de câine
pe strada unde școala intrase
în vacanță
și paznicul plecase cu cartela
după pâine,
legând poarta cu o speranță...

Jucării confecționez din zdrențe
de vise,
ciorapul piciorului desculț
îl făceam minge,
în curtea școlii cădeau iubiri ucise,
pe dealuri contempla sania
cum în sufletele noastre ninge
cu cântece rusești, Tania.

Florin Măceșanu - Fulgerul

Sonată pentru creșterea ierbii

- poeme -

Suita de poeme din această carte degajă o stare elegiacă: sunetul poetului vine sentimental și trist, iar murmurul lumii se aude elegiac. Un plânset al lumii sfâșiate, cu natura sa cu tot, se revărsă și se reflectă în starea și poetului. Fiecare pare a-și deveni parte consolatoare celeilalte: cuvântul - lumii, de unde trena de metafore întinsă peste rănilor acesteia, și lumea - cuvântului, de unde materia lirică încărcată de situații dureroase, insesizabil de mici dar care fac covorul vieții, tot mai acoperite de colbul zilnic și pe care nimeni nu le mai percepe, ele devenindu-ne un modus vivendi. Cândva, cu aproape un veac și jumătate în urmă, s-a solicitat o liniște interioară pentru a auzi cum crește iarba, surioara naturală a omului; puțin mai târziu, omul s-a minunat de puterea și forța ei de a veni regenerativ; dar în ultimul timp, neputincioasă, s-a retras în propria-i ofilire, ca semn de pregătire pentru jertfirea fără sens. Ce poate face fratele-cuvânt?! Să orchestreze o sonată pentru creșterea ierbii, sperând să lege între ele părțile despărțite, și nu atât de deosebite, într-o curgere și viață unitară.

Gestul poetului Al. Florin Țene are ceva din candoarea copilei care, într-o zi de sărbătoare, se îmbracă cu iia și fota din lada de zestre a bunicii, iar versurile, din lacrima întinsă pe fața bătrânei.

Dumitru VELEA

Rugăciunea zilei

E o primăvară cu muguri adormiți în copaci
ca ochii dimineții cu care eu
privindu-te în miezul clipei te fac să taci,
s-asculți rugăciunea zilei către Dumnezeu.

O oră blândă dă ocol prin împrejur,
te aspiră dintr-un cer de vise,
când cucul își lasă cântecul său sur
clocit să fie în cuibul clipelor ucise.

Anotimpul acesta-i o cameră sigilată,
o lume vibrând într-un fluier de os,
doar ploaia de mult așteptată
te înveșnicește-ntr-un bărbat frumos.

Abatere de la firesc

Un verb ce-a încăput într-un Cuvânt
Se roagă în silabe la mormântul unui sfânt

Și o rimă rebelă ieșită din lege
Se-așează rubin pe coroana unui rege;

Iese icoana din cerul unei rostiri -
Fraza încheie clipa din sfințiri.

Poetul - verbul unei abateri de la firesc -
Poartă sub aripi visul îngeresc,

El este și ploaie, secetă și duh
Pasăre măiastră rătăcind prin văzduh.

Singurătatea poetului de cursă lungă

Cad ceruri peste alte ceruri în stele stinse de mult
zgura rămasă mocnește lumină-n adâncuri,
stau pe-o piatră de gând și ascult
tăcerea din versuri,
doar greierii țiind în urechi
coboară poteci printre rime
perechi
pentru despărțirea imaginată de noi
care niciodată n-a avut loc,
ne mai unesc șopârle și șoșonii udați de ploi
ce suflă alizee albastre în fluier de soc.

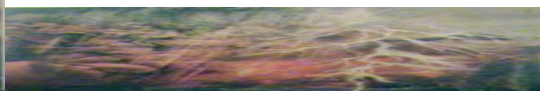
Cale lungă are poetul pe lumină
călcând
cu călcăiele bătătorite de dor de ducă
purtând la tâmpile câte-o vină în apus
ce-o duce și acum în gând acolo Sus
și-n mână cu o floare ce se usucă.

Cale lungă are Poetul călcând pe tăcerea ce vine,
sorbind mierea cuvântului din țâța unei albine.

Se asfaltează cerul

Azi deschizând fereastra spre cerul meu de hârtie
Pe care desenase Dumnezeu stele,
Albastru devenise negru și utilizează o mie
Vărsau asfalt peste Calea Lactee a viselor mele.

Am închis imediat geamul de gânduri și frică
Și mi-am desenat un alt cer de constelații,
Cu altă lumină, alte înțelesuri, să nu zică
Dumnezeu că printre heruvimi mi-am făcut relații...

continuare din pag. 1

aceasta din urmă cunoscută autoare a unei teze de doctorat având drept subiect Eminescu și India.

Zestrea culturală, indiană și românească, deopotrivă, s-a îmbogățit de câteva decenii, cu o nouă creație. Asupra acesteia vom stărui, cu deosebire, mai departe: e vorba despre *cartea-replică* la unul din romanele consacrate din literatura română, *Maitreyi*, autor **Mircea Eliade**. Replica, destul de târzie, după aproximativ 42 de ani de la consumarea evenimentelor trăite de tânărul savant român în casa lui Dasgupta din Calcutta, poartă semnătura **Maitreyi Devi** și se intitulează *Dragostea nu moare* (*It does not die*).

Nu ne propunem să facem, în rândurile ce urmează, comentarii deranjante asupra marii iubiri, Eliade-Maitreyi, despre care M. Sebastian spunea, în secolul trecut, că poate figura cu ușurință în rândul celebrelor iubiri, alături de *Daphnis și Cloe* sau *Paul et Virginie*.

Oricât ne-a fascinat și continuă să ne fascineze relația Eliade-Maitreyi, mărturisim că dorința noastră este una cât se poate de modestă: de a recupera, pe cât posibil, adevărul profund născut din întâlnirea celor două lumi - cea românească și indiană - adevăr văzut și trăit prin inimile și ochii a doi tineri cu educații diferite, atitudini contrare, dar care s-au împlinit, fie doar și pentru câteva clipe, sub semnul iubirii...

Mircea Eliade se afla în Italia când a putut parcurge una din cărțile fundamentale ale viitorului guru, Surendranath Dasgupta, *A History of Indian Philosophy*, în prefața căreia autorul indian aducea mulțumiri maharajahului Manindra Chandra Nandy de Kassimbazar, fără de care nu ar fi fost posibilă apariția a ce avea să fie recunoscută, mai târziu, capodopera savantului bengalez.

Într-un moment de inspirație, Eliade îi va scrie maharajahului o scrisoare în franțuzește prin care își va mărturisi dorința de a veni în India și a studia cu S. Dasgupta filozofiile Indiei. În memoriile sale Eliade afirmă, fără dubii, că alta i-ar fi fost viața dacă nu ar fi trimis

acea scrisoare maharajahului. Nu ne îndoiim nici noi că așa ar fi stat lucrurile deoarece la puțin timp după expedierea inspiratei scrisori, tânărul Eliade primea un răspuns cât se poate de favorabil, într-o dimineață de august, chiar de la maharajah. Acest om deosebit, un adevărat Mecena al timpurilor moderne, pentru că și cheltuia averea ajutând la propășirea culturii indiene fără să țină seama că într-o zi ar putea sărăci (lucru ce s-a și întâmplat, de fapt), îi propunea lui Eliade o bursă de cinci ani de zile, precum și banii necesari unui european care, în opinia maharajahului, nu ar fi putut duce o viață de student indian.

Eliade pătrunsese, deja, în lumea visului devenit realitate. Intră în mrejele întinse de Maya spre a ieși, câțiva ani mai târziu, îmbogățit cu experiență și o cunoaștere extraordinară.

Casa lui Dasgupta va deveni locul unde Eliade va fi subjugat de știința livrescă a spiritualității indiene, dar și de o iubire cum nu mai cunoscuse anterior, deși anumite sentimente nutrise față de câteva studențe în țară, la București, așa cum rezultă, cel puțin, din capitolul I al cărții sale, *Gaudeamus*. Iubirea dintre un european și o indiană, petrecută chiar în casa celui care l-a găzduit o vreme pe european, poate părea, și chiar a părut în ochii unora, la acea vreme, cel puțin în India, un adevărat sacrilegiu.

Aventura celor doi avea să se încheie prin alungarea imediată a lui Eliade din casa lui Dasgupta, savantul interzicându-i să încerce a mai contacta vreodată familia lui. Scrisoarea prin care Eliade ia cunoștință de hotărârea guru-

lui său este reprodusă în romanul *Maitreyi*, sub semnătura lui Narendra Sen. Epistola va fi descoperită mai târziu în arhiva lui Eliade de către Mircea Handoca. Iată câteva elemente ce demonstrează că relația de iubire Eliade-Maitreyi a existat, ea consumându-se până la capăt, dacă ar fi să dăm crezare doar romanului scris de Eliade, la scurt timp după revenirea în țară.

Fără îndoială, romanul are părțile lui de ficțiune așa cum, firește, le poate avea orice roman, însă noi am descoperit prin paralela cu romanul scris mai târziu de Maitreyi-Devi, *Dragostea nu moare*, suficiente amintiri comune ce nu lasă loc nici unei altfel de interpretări, decât că eroii au fost părtași la aceleași evenimente, că au trăit cu intensitate sentimentele specifice iubirii devenite cu atât mai pasionante, cu

unei legende față de care se simțea puternic atras și dezarmat deopotrivă.

Comportarea ciudată a lui Eliade în prezența fiicei lui Dasgupta este sesizată de tânără fată, care nu știe ce să mai creadă despre acest tânăr european, ale cărui manifestări sunt în stare să-i surprindă pe toți ai casei. Eliade, chiar dacă se simte atras de Maitreyi, nu o arată în mod limpede. Mai mult, așa cum avea să-și amintească aproape jumătate de veac mai târziu eroina romanului său, nu pregeta s-o necăjească exprimându-și nedumerirea față de capacitatea de filosofare a fetei prin intermediul versurilor - versuri atât de apreciate de Rabi Takur - Tagore și Dasgupta.

O anumită gelozie, prezentă în romanul lui Eliade și sesizată de Maitreyi, amintită de ea în propriul roman, cade asupra relației speciale dintre fata lui Dasgupta și marele poet bengalez, laureat al premiului Nobel pentru literatură. Momentul este depășit de tânărul învățcel al lui Dasgupta prin încercarea de a o avea pe Maitreyi cât mai mult timp aproape de el. Acest lucru nu era tocmai imposibil, atât timp cât familia savantului părea că încurajează un anume soi de relație între cei doi, care studiază și fișează în biblioteca lui Dasgupta cărți, documente importante ori învață bengali și limba franceză unul de la celălalt. Reticențelor inițiale impuse de structura de castă a societății hinduse, care cereau fetelor indiene să aibă un comportament diferit față de străini, Maitreyi, pe care o socotim din cele scrise de ea însăși o răzvrătită împotriva normelor ce-o constrângeau, făcând-o să se simtă prizonieră în propria-i casă și castă, va opune o atitudine modernă, imprimată poate și de discuțiile cu Eliade de la care află cum se comportă fetele din țara lui, cum gândesc și ce reacții au în anumite situații delicate.

Sunt episoade comune amintite de cei doi în cărțile lor, ce corespund unul altuia: studiul permanent, împreună, în biblioteca

continuare în pag. 9

continuare din pag. 8

lui Dasgupta, atingerile pe furii ale picioarelor pe sub mese, joc pe cât de nevinovat, pe atât de incitant, mai cu seamă că el se petrecea în prezența membrilor familiei, dar fără știrea acestora, vizita împreună la Rabindranath Tagore și gelozia lui Eliade, numit în romanul scris de Maitreyi, Euclid, iubirea tinerei indiene față de un copac, înțeleasă de Eliade ca pantheism, vizitele fiicei lui Dasgupta în camera lui Eliade, în ascuns, terminate cu îmbrățișări și sărutări pătimașe.

Degeaba tână își promite că nu va mai intra niciodată în camera lui dorind s-o rupă definitiv cu Eliade; chemarea este mult prea puternică. Ea este atât de intensă, încât Eliade dorește să devină hindus și să rămână în India, așa cum reiese din ambele romane, dar mai nuanțat din acela scris de Maitreyi, din care aflăm că ar fi existat și un plan al căsătoriei lor. Legătura dintre cei doi se aprofundează și acest lucru e recunoscut de Maitreyi în cartea ei când afirmă: "*Mircea, Mircea, Mircea, i-am spus mamei că m-ai sărutat numai pe frunte, o minciună rostită de un copil înspăimântat, (vezi, Dragostea nu moare, Maitreyi Devi, Editura Românul, București, 1992, p. 69).*

Iubirea tinerilor crește și se dezvoltă cu fiecare apropiere, cu fiecare îmbrățișare, cu fiecare nou sărut. La următoarea întâlnire, Maitreyi nu mai rămâne inertă, ea însăși afirmând că: "*Mâna mea s-a transformat. Nu a mai rămas un obiect din carne și sânge, în-*

treaga materie solidă a dispărut. S-a prefăcut într-o străfulgerare din infinitul cer. Toți atomii și moleculele ei s-au dezagregat - se rotesc și dansează asemenea planetelor și constelațiilor - pla-

nete, stele, luna și soarele se aflau acum în locul lor. Stăteam nemișcată. Aveam ochii închiși și lacrimile îmi curgeau pe obraji. Mircea, Mircea, Mircea, ce s-a întâmplat? Ce e asta? "

Cei doi ajung să-și mărturisească iubirea, fiecare în felul său. Eliade, prin cuvinte, Maitreyi, prin infinite tăceri fericite. Redăm, mai jos, un paragraf din romanul scris de Maitreyi:

"Aranjăm cărțile, scriem nume pe fișe și le ordonăm într-o cutie, muncim în tăcere... Zăresc numai o fereastră mare și brusc mă pomenesc în brațele lui, cu fața sa aplecată peste mine. Încerc să scap, mă lupt cu el, dar de ce? De ce o fac? Nu știu. Poate vreau să fiu învinsă. Cert este că nu încerc să-mi păstrez virtutea. Am fost înfrântă. Mircea și-a lipit buzele de ale mele. La această atingere gura mea s-a deschis și am simțit gura lui apăsându-mă... întregul meu trup a început să cânte... capul îmi era plin de gânduri. Nu am simțământul unui păcat. Și de ce l-aș avea? Nu am comis nici un păcat. Am încercat să-l opresc pe Mircea. N-am făcut-o oare? Îl las să comită păcatul - dar asta nu este un păcat în țara lor - așa am dedus din povestirile pe care mi le-a spus. M-a-

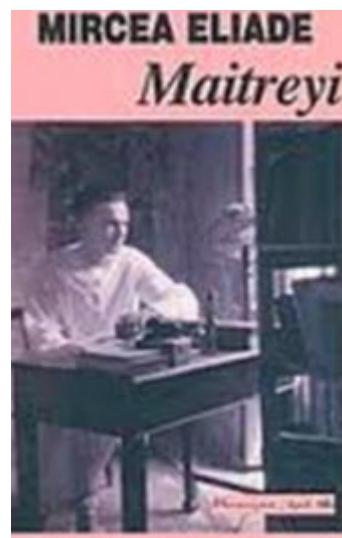
lăsat. Îmi aranjez părul și, potrivindu-mi sariul, un cântec a început să murmure în mine: Am nectar în inimă, îl dorești? " (vezi, op. cit, p. 86).

Leșirile zilnice, la plimbare, cu

marca, generații de-a rândul, prin mesajul subtil al iubirii, transmis tuturor aceluia ce au putut să-i citească romanul; dar, în afară de aceasta, contactul cu spiritualitatea indiană la o vârstă atât de norocoasă, va da lumii un mare savant ce va îmbogăți cunoașterea universală prin cărțile de natură științifică, opere de referință, fără de care nu poți discuta atunci când dorești o raportare la filosofie sau religiile Indiei.

Cu toată "supărarea" declarată mai târziu de Maitreyi, împotriva lui Mircea Eliade, care avusese îndrăzneala să scrie o carte despre relația dintre el și ea, aceasta nu rezistă tentației și-i va da o replică pe măsură, scriind și, practic, recunoscând nu numai că l-a iubit pe Eliade, dar că, încă îl mai iubește, dovadă întreg romanul *Dragostea nu moare*, precum și vizita ce avea să i-o facă savantului, în 1973, în timp ce redacta cartea, la Chicago, din dorința de a-l mai vedea o dată pe acela pe care nu-l putuse scoate din memoria sufletului, a cărnii sale.

Romanul scris de Maitreyi ne ajută mai mult să înțelegem mentalitatea indianului din prima jumătate a secolului trecut, cu mirifica lume a ritualurilor, simbolurilor, marilor mituri; dar, mai presus de toate, câștigul cărții îl reprezintă mărturisirea autoarei

privind înfripirea sentimentului iubirii dintre cei doi tineri, fericirea unei iubiri trăite, împărtășite, precum și dramatismul specific despărțirii produse atât de brutal, de regretabil.

Coriolan PĂUNESCU

Copil pribeag

Copil pribeag, plecat din vetrele române
de nenorocul țării și de-atâta vreme rea,
tu ți-ai uitat chemarea acasă de-a rămâne
deși-i amară pâinea și viața tot mai grea.

Măicuța ta prea sfântă și tânăra-ți nevastă
tresar când factorul la ușa-ți îndrăgită bate
iar inimile-n piepturi se zbat ca de năpastă
deși el bani aduce din țări prea-ndepărtate.

Gândești apoi că ticăloșii le pot ieși în cale
frumoaselor cu soții prin lume-nstrăinați
și că pe dealuri blânde suavul viers de jale
răzbate-n umbra nopții cu doruri de bărbați

Îți spui că-n țara ta austrul cu putere bate
și că norocul îți surăde pe-un însořit liman
dar astăzi pâinea neagră de care tu ai parte
îți amintește vremea de când erai țăran.

Ești umilit române de inși ce nu le pasă
că între oameni liberi se cascade noi frânturi
când vii însingurat și pur la sfânta-ți masă
fără a spune lumii cât poți de mult să-nduri.

Întoarce-te chiar mâine în satul de pe luncă
nicicând străinilor acolo nu le vei fi pe plac,
aici tu ești puternic ca steiul rupt din stâncă
și nu va crește singur frumosu-ți pui de dac.

Din est fiind, ești sclavul perfect al noii ere
că te-ai născut prea nobil sub zările albastre,
silit să viețuiești prin lipsuri multe și durere
cum ne-au venit adepții pătimirii noastre.

Vino în sat să-ți vezi pământul cum dispare
în umbra puhoaielor de-avizi cumpărători,
cum mor îmbrățișați cu țarina ce-i doare
bătrâni ce-așteaptă încă plecații lor feciori.

Tristețea mamei

Mamă, nu am casă mare la oraș,
cum ai zis că-și va clădi feciorul
te-așteptai plecând din verdele imaș
c-o să trag nevoilor zăvorul.

Vechile ursite ce m-au colindat,
mi-au adus doar câte-o vorbă bună
și am fost în noapte binecuvântat
iubitor de carte, cântăreț pe lună.

Nu gândi măicuță c-aș fi un proscris,
doar că poezia nu-i în vogă mare
iar în rafturi multe cărțile ce-am scris
sunt ca grâul vostru fără căutare.

Cu viața zilnic mă tot iau la trântă,
inima-mi curată e singurul avut-
bun venit în casă, ca o veche sfântă,
mâna tremurată vino să-ți sărut.

Școlile prin care tânăr am umblat
nimănu-i în lume nu fac astăzi parte,
nici guvernul țării nu e mai bogat
iar bugetul lumii e acum pe moarte.

Nu fi tristă mamă că ai tras piciorul
prin sălașul acesta de copil sărac,
îți zidesc în pagini vorbele și dorul
și-n hlamidă albă trupul ți-l îmbrac.

Metamorfoze

Eu sunt semănătorul descins din univers
aburul cald al vechii lumi mă îmbată
și-opresc în raza lunii planetele din mers
să vadă chipul secunde ce mă poartă.

Seara mă scufund cu amfore-n fântâni,
sufletul viu și blând al grânelor cuvântă
cu apele vorbesc prin arborii bătrâni
și cu pământul tânăr doritor de nuntă.

Târziu îmi vălurește iarba în priviri
roțile zilei trec sobre și tandre peste noi
mă ținutuește vremea-n triste amintiri
femeile prind aripi pe umeri calzi și goi.

Mă caut în viul stelei înveșnicit și sfânt
când mugurii luminii s-arată peste ramuri
și văd că trece luna cu coarnele în vânt
corabie ce tinde spre noile limanuri.

Rămân apoi un punct albastru, neștiut
în universul rece-al proaspetelor gânduri
trecând ca o statuie ce vine din trecut
printre copaci vieții viitorind în sâmburi.

Plecându-mi fruntea

Eu vin, aici, cu lacrima și dorul
plecându-mi fruntea-n zidul cu eroi,
mă răstignesc în cripte cu soborul
ostașilor ce au plecat din noi.

Sunt tot mai plin de pietate
și tot mai liber sunt acum cu voi.
Soldați, pe zidurile albe de cetate
curg lacrimile noastre-n ploi.

Mă dor a voastre oseminte rare
ca rana caldă a unui sat arzând
iar peste pietre drepte, funerare,
trec apele istoriei gemând.

Și, Doamne, simt atâta împăcare
când văd că pe acest sublim pământ
dușmanii noștri (încălcând hotare)
zac în tăcerea aceluiași mormânt.

Și vin aici, cu inima și dorul,
plecându-mi fruntea-n zidul cu eroi,
mă răstignesc în cripte cu soborul
ostașilor ce au plecat din noi.

Florin Măceșanu - La baltă

Elisabeta IOSIF în dialog cu dr. Eric Pearl (SUA)

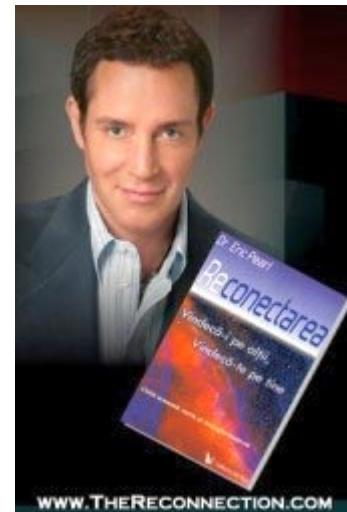

- Stimate domnule dr. Eric Pearl, aș începe cu această carte „**Reconectarea**” în care am descoperit un scriitor. Un titlu, care dezvăluie (fără subtitlu) un jurnal (confesiune) scris cu har și talent. Deși n-ați dorit (Cartea) ați primit și domnia voastră inițierea într-un sistem de semne capabil de a fi înțeles, un alfabet al simbolurilor, având precum Orfeu, puterea de a vă „elibera cântul”. Și pentru că Platon susținea că depinde de o reminiscență, cunoașterea noastră, și că, de pildă cuvântul „durere” reamintește memoriei o senzație avută” (Diderot), cum descifrați acum mesajele venite? Le percepeți ca pe niște forme simbolice?

- Totul e simbolic, depinde doar cât de mult simbolism ne dăm voie să percepem. Dacă nu vedem niciun simbolism... și asta e simbolic! Cele șase fraze care mi-au fost transmise în legătură cu această lucrare... Această lucrare e atemporală, ceea ce înseamnă că și frazele sunt atemporale. Poate că memoria e o parte din procesul de reconectare, dar se poate și să ne reconectăm la ceva ce a fost în univers dintotdeauna, dar nu a fost aici înainte. Și, în acest caz, e ca și cum ne-am conecta la ceva nou, dar ne conectăm la ceva ce este atemporal. Deci, uneori, oamenii cred - în mod eronat - că ne reconectăm la ceva care e doar vechi. De fapt, poate părea ceva întortocheat, dar în același timp, e destul de clar și deloc complicat. „Suntem

aici să îți spunem să continui să faci ceea ce faci” - „a continua” pare a fi o mișcare înainte, dar lucrurile pot să continue în toate direcțiile în același timp, așa că, în această stare de atemporalitate, mișcarea înainte este doar una dintr-un număr infinit de alegeri. Cu alte cuvinte, continuarea, de fapt, este expansiune. „Ceea ce faci este să aduci lumină și informație pe planetă” - și acestea sunt concepte care transcend limitarea prin dimensiune și prin timp. „Ceea ce faci este să reconectezi catenele” și „Ceea ce faci este să reconectezi corzile” - în reconectarea catenelor noastre de ADN, pentru a evolua către ceva mai complet, am descoperit clinic și în laboratoarele de cercetare că nivelul de lumină pe care îl emite ADNul nostru se schimbă considerabil, este considerabil mai ridicat. Și totuși, „ceea ce faci este să reconectezi corzile” - corzile, desigur, fac parte dintr-o existență multidimensională, care poate fi experimentată doar dacă recunoaștem că nu există trecut, prezent și viitor, că totul are loc în același timp. Cu alte cuvinte, nu mai există „deja vu”, ci totul devine „simultan-vu”. „Trebuie să vezi că ești maestru”, „Trebuie să știi că ești maestru” - ei bine, starea de măiestrie, starea de viziune, starea de cunoaștere este și ea atemporală, în această conștiință. Nu e doar o amintire - sau poate să fie o amintire, în sensul a cine suntem și cine devenim în acea stare minunată dintre vieți, iar asta nu e o amintire din această viață, ci o amintire din locul unde suntem conectați cu toții. Cea mai interesantă dintre cele șase fraze, în raport cu această întrebare, devine cea de a șasea: „Am venit datorită reputației tale”. Asta m-a derutat întotdeauna, de la bun început. M-a derutat de la bun început, pentru că nu părea să conțină o îndrumare la fel de clară ca celelalte cinci - și de asemenea, eu am crezut întotdeauna că,

într-un fel, poate am trișat sau am manipulat, am forțat această frază să apară, deși nu aveam nicio legătură cu fraza în sine, cu cuvintele. Pentru că, în primele cinci fraze, doar am ascultat. Dar apoi, după cea de a cincea, am întrebat cine ești, de ce ești aici? Și atunci am primit răspunsul, „Am venit datorită reputației tale.” Eu am spus: „ce reputație?”. Niciodată n-am văzut nici măcar o tentativă a vocii de a răspunde la această întrebare. Așa că m-am întrebat, ce ar putea să însemne reputație? Poate că asta e ceva ce se întâmplă de o veșnicie, ceva atemporal. Și poate că am mai făcut asta și înainte. Poate că o fac din nou, sau poate că ei doar au văzut viitorul a ceea ce avea să devină această reputație, pentru că la acel moment nu știam, nu mă gândeam decât la reputația din acel moment - și nu era nicio reputație; abia începuse totul. Analizând mai în profunzime, am descoperit cu totul altceva - ceva ce, la început, n-am crezut să aibă vreo legătură. Și anume, acea bagua care se folosește în feng shui. Dacă trecem prin cele opt părți din bagua - de fapt, sunt nouă, dacă luăm în calcul și centrul - avem relații, oameni importanți, călătorii, carieră, educație sau cunoaștere, înțelepciune, spun unii; avem familia, prosperitatea - acestea sunt șapte din cele opt stări care apar în bagua. Desigur, cea din centru este sănătatea. Dar ultima parte din bagua este faimă. Întotdeauna mi s-a părut ciudat. Faima - ce are de a face faima cu toate aceste aspecte, aparent minunate, ale situațiilor? Relații, prosperitate, iubire, carieră, oameni importanți, prieteni... Faimă - pentru mine, faima e ceva ce nici măcar nu trebuie să cauți; e ceva foarte ego-centric - faimă, notorietate, de ce să cauți asta? Și totuși, un alt cuvânt sinonim cu faimă este reputație. „Am venit datorită reputației tale”. Și dacă nu ne concentrăm pe a crea o reputație, nu pu-

tem să dăm voie cu adevărat cuvântului, conștiinței acestui dar să fie cunoscută pe planetă, astfel că oamenii care sunt aici ca să beneficieze de acest dar pot să nici nu știe de el. E foarte important să existe o reputație asociată cu această lucrare, e important ca oamenii să știe despre acest dar pe care îl avem de împărtășit, pentru a putea să îl împărtășim. Prezent, în trecut, în viitor, simbolic, atemporal... toate acestea sunt doar moduri de a trece prin lucrurile pe care le vedem ca iluzie și să pășim într-o realitate mai mare, care, desigur, este întotdeauna o stare de sănătate, de abundență, de existență, o stare care se extinde permanent.

- Spuneți în carte: „văzându-mi spiritul, pot să-l văd și să-l ating în alții”. Există o „stare de conștiință - martor”, când se „simte” prezența lui Dumnezeu? Atunci, cum este percepută „starea de veghe”, spre deosebire de „starea de vis”?

- Acest nivel de vindecare poate fi observat doar dacă transcendem limitarea conștiinței bazată pe frică, care ne spune și ne conduce către a vrea să facem tehnici de vindecare energetică. Se poate realiza doar trecând prin partea de ego care cere ca noi să facem tehnici și permițându-ne să devenim observatorul și cel observat, cel care vede și cel care este văzut și, în acea

continuare în pag. 12

continuare din pag. 11

stare, suntem invitați în casa procesului de vindecare, în casa lui Dumnezeu, în casa Iubirii, în casa Universului și poate că, atunci când ești invitat în casa cuiva, nu e frumos să te apuci să muți mobila și să o aranjezi cum crezi tu de cuviință. Însă, dându-ne voie să observăm, pur și simplu - observarea nu e ceva ce se face doar cu ochii, e o stare de a primi, e o stare de a asculta cu un alt simț - înseamnă să ne dăm voie să simțim și, desigur, ceea ce simțim, este de fapt, prezența lui Dumnezeu. Ceea ce a devenit fascinant, ca o conștientizare, despre profunzimea acestei lucrări, a fost chiar la început, când pacienții, unul după altul, își deschideau ochii după ședința de vindecare și îmi spuneau: „n-am fost treaz, dar nici nu dormeam; eram într-o stare mult mai reală decât oricare dintre acestea...”.

- *Mi se pare revelatorie afirmația: „Metaforele vieții sunt instrucțiuni de la Dumnezeu”. Vocea care vă transmite mesaje spune: „ceea ce faci tu aduce lumină și informații pe planetă”. Sunt informații chiar și despre planeta noastră, despre viitor?*

- Cele șase fraze sunt desigur, moduri revelatoare. Ele ne permit să înțelegem și să accesăm în profunzime vindecarea reconectivă. Fraza despre care vorbiți aici spune: „ceea ce faci este să aduci lumină și informație pe planetă”. „Lumină și informație” înseamnă foarte mult. Când vorbim de asta, oare includem aici informații despre plantă, sau despre viitor? Nu e vorba de informație atât de literală încât să o putem pune în cuvinte. E vorba despre informația care nu e neapărat conștientă, dar totuși ne deschide conștiința. Ea informează, dar informează despre o stare de echilibru, informează despre evoluție. În noi, ca ființe umane. Deci include asta și informații despre planetă? Informații despre viitor? Nu neapărat într-o formă care să ne fie foarte utilă, într-un sens rațional. Dar această informație ne transformă și ne face să ale-

gem mai bine în ceea ce ne privește pe noi. Scopul nostru, relațiile noastre, relațiile interumane... Așadar, în alegerile pe care le facem în ceea ce privește guvernul, modul în care interacționăm unii cu ceilalți, devenim mai implicați, preluând roluri mai cuprinzătoare, mai globale. Cu alte cuvinte, afectează planeta și viitorul într-un mod mai frumos decât la un nivel rațional de informație, pe care, chiar dacă l-am primi acum, în mod conștient, n-am ști să-l folosim. Într-un mod care să se desfășoare în perfecțiunea sa, în care noi doar ne oprim și observăm.

- *Ați făcut și se poate face legătura dintre momentul nașterii dumneavoastră și drumul spre „lumină” pe care mama dumneavoastră îl parcurgea intrând în moarte clinică. Sigur vi s-au transmis multe lucruri (cu sau fără cordon ombilical), nu?, dacă îl credem pe un specialist francez în „semne, simboluri și mituri”, Luc Benoist: „Lumina este manifestarea vizibilă a lumii informale”. Face-reă lămurește prin acel Fiat lux divin apariția luminii, care la începutul Sf. Evanghelii după Ioan, anunță Cuvântul. Sunteți de acord cu sufiștii care spun că „inima omului se aseamănă cu un felinar de sticlă aprins de lumina spiritului” ?*

- Mulți oameni încearcă să asocieze faptul că mama mea a murit și s-a întors la viață în timpul nașterii mele pe când eu eram încă înăuntru, legat prin cordonul ombilical. Și mulți spun că la un nivel sau altul am făcut și eu acea călătorie cu ea. Conștiința mamei mele (una dintre bunici era româncă - n.n) s-a extins foarte mult în ceea ce privește înțelegerea universului, în timpul acelei experiențe. Poate că locul în care găsesc răspunsurile astăzi despre profunzimile acestei lucrări de vindecare vine din faptul că am fost cu ea în acea călătorie. Ceea ce știm este că vindecarea și evoluția vin din lumină, și că totul este lumină. Și, în călătoria ei - ei bine, se afla pe masa de nașteri - și deodată, a simțit sau a auzit cum pornesc niște mo-

toare, de la picioare, la glezne, la genunchi, prin tot corpul, și a știut că dacă îi vor ajunge la inimă o să moară. Și nu vroia să moară, se uita prin încăpere sau prin salon, întrebându-se de ce asistentele și ceilalți doctori nu erau deranjați de zgomotul ăsta tulburător. Și totuși, dintr-o dată, a simțit cum își părăsește corpul și se lupta să nu moară, pentru că avea de născut un copil și nu vroia să moară. Și, la un moment dat, și-a părăsit corpul și n-a prea mai avut ce să facă. A trecut prin două niveluri (sau straturi), niveluri de spirite și ființe, de suflete care își părăsiseră și ele corpul, a trecut printr-un al treilea nivel, care a fost singurul neplăcut - și-l aminteste ea destul de clar - pentru că era nivelul ființelor sau spiritelor care plecaseră pentru că își luaseră propria viață; acesta era singurul lucru, pe care - a înțeles ea clar -, putem să îl facem ca să perturbăm temporar planul lui Dumnezeu. Continuându-și drumul în sus, dintr-o dată și-a dat seama că avea un singur regret și că se pare că toți cei care își părăsesc corpul, dacă au vreun regeret, acesta e doar unul: că cei care rămân în urmă îi jelesc pe cei care au plecat. Pentru că noi aici, pe pământ, nu înțelegem că locul în care ne ducem când părăsim corpul e extraordinar de frumos, este casa noastră, case de unde venim și casa unde ne întorcem cu toții. Și continuându-și experiența, s-a trezit dintr-o dată atrasă pe o bandă minunată, care i se părea că seamănă cu tunelul prin care oamenii spun că trec. Și pe această bandă a văzut flori și culori, flori și culoari pe care nu le mai văzuse niciodată și, către capăt, era o lumină, o lumină foarte, foarte strălucitoare, atât de strălucitoare încât îi era frică să se uite la ea, de teamă să nu îi ardă ochii, dar se simțea atrasă inevitabil să se uite. Și s-a uitat. Și dintr-o dată și-a dat seama că nu există nicio formă fizică, nimic care să îi fie ars, nimic care să o doară și că e frumos. Mergând mai departe pe cale, s-a trezit că a ajuns în fața luminii și că i s-a așternut sub ochi toată viața

ei. Știa că a fost o viață bună, dar nu exista nicio judecată. Sună cumva contradictoriu, dar când suntem acolo, înțelegem că nu e nimic contradictoriu. Și acolo i s-au dat secretele universului. De ce e cerul albastru, de ce iarba este verde, de ce pământul e rotund și că războaiele sunt o stare temporală de barbarie peste care, în cele din urmă, vom trece... Cât de ridicol e ca bătrânii să trimită niște tineri să moară pe câmpul de luptă, luptând în războaiele lor politice și a știut foarte clar, dintr-o dată, că oricât de oribile ar părea atrocitățile, oricât de absurd ar fi, nu avem cum să dăm vina pe Dumnezeu. Nu e o situație în care Dumnezeu să poată fi învinovățit, ci totul face parte dintr-un tablou, face parte din alegerile noastre, prin care învățăm, din modul în care alegem să experimentăm lucrurile aici. Și, căpătând toate aceste revelații, cunoscând, simțind, experimentând toată frumusețea locului aceluia, dintr-o dată a simțit că e trimisă înapoi. Și pe cât de mult se lupta să nu moară, la început, acum se lupta să nu plece înapoi. Dar trebuia să se întoarcă pentru a-și crește fiul. Și uita cu repeziune toate revelațiile pe care le avusese - era programată să le uite -, și se străduia să rețină câteva dintre aceste lucruri despre care tocmai am vorbit. Când s-a întors, toată perspectiva ei asupra vieții se schimbase, tot ce înțelegea ea despre lume. Ce e lumina asta pe care o vede toată lumea? Ce este lumina asta pe care o emite ADN-ul nostru? Cum se face că astăzi corelăm lumina emisă de ADN-ul nostru cu un sistem care se regenerează permanent din corpul nostru?... Pentru că astăzi știm, din lucrările doctorului Fritz-Albert Popp, din Germania, că ADN-ul nostru emite lumină și acceptăm, în general, faptul că atunci când sănătatea noastră se înrăutățește, lumina noastră se diminuează. Iar când lumina ni se intensifică, ne revine și sănătatea, la nivelul optim. Și știm din lucrările doctorului William Tiller și ale altora despre

continuare în pag. 13

continuare din pag. 12

Einstein și despre entropie negativă, care demonstrează că atunci când ajungem la viteza luminii, sistemul de degenerare din corp devine regenerare și dezorganizare devine reorganizare, disconfortul devine confort. Boala se vindecă. Întrebarea mai include și o referire la lumina vizibilă, ca fiind o manifestare a lumii fără formă. Poate că așa este. Este calea către lumina la care ne întoarcem între vieți. Este o paralelă, într-un fel, cu calea către o lumină și înțelegere și evoluție mai bună, în timpul vieții noastre. Probabil că vom ști cu toții când va fi timpul să știm. Pentru că în spațiul acela, ne dăm seama, dintr-o dată, că e un motiv pentru toate, că totul e absolut logic, dar poate că aici lumina e doar ca să ne dea direcția în care să ne îndreptăm, pentru că dezvoltarea noastră nu depinde de răspunsuri, mai mult decât depinde de căutare, de cât suntem de dispuși să punem întrebări. Vedeți dumneavoastră, este căutarea vieții. Nu e ceva simplu. Dar e căutarea noastră, misiunea noastră de a merge înainte, de a continua, de a continua să facem ceea ce am făcut, de a continua să fim, de a continua să mergem către lumină.

- *Vorbiți despre culori care nu pot fi descrise. Curcubeul, puntea de lumină care unește pământul cu cerul și invers are o scară de șapte culori pe care se spune că a coborât Buddha pe pământ, „Marele Pod”, numit în Grecia „eșarfa lui Iris”. El poate simboliza și probele de inițiere sau cele de eliberare, să zicem de boli?*

Spuneți că fiecare rază a soarelui e o hologramă a lui Dumnezeu pe pământ, făcând astfel pași în lumea vindecării. Cultul solar e universal, reprezentând inteligența cosmică ce luminează și prin urmare veghează și asupra misterelor. Apollon cel solar avea funcții multiple de ghicitor, medic, muzician, arcaș - cu o săgeată putea vindeca sau ucide. Cum des-cifrați azi coroana de lumină, cum se poate veghea asupra

misterelor corpului uman? Sau ne trebuie ceva asemănător unui mediu propice aceluia de la Sanctuarul din Delfi?

- Culorile care nu pot fi descrise, e fascinant cum aceste culori par să se prezinte toate sub formă de lumină. La sfârșitul ședinței de vindecare reconectivă, pacienții mei descriau lumini de diferite culori sau culori cu lumini în spatele lor. Dar erau culori pe care, pe de o parte, nu le mai văzuseră nicodată, dar totuși, erau culori pe care le puteau descrie, multe din ele, cu cuvintele noastre obișnuite. De exemplu, spuneau că erau nuanțe minunate de auriu, violet și alb, dar nuanțe violet pe care nu le putem reproduce aici, pe pământ. De multe ori, oamenii își dau prea mult silința să găsească răspunsuri... Vorbesc despre cele șapte culori sau despre nu știu câte chakre și „nu știu câte”, „nu știu ce”... Dar e mai mult decât atât. Mult mai mult. Dacă treci o lumină perfect albă sau transparentă printr-o prismă, când lumina iese din prismă vezi că se dezvăluie un complex întreg de culori. Însă, dacă treci înapoi culorile prin prismă, în partea cealaltă apare o lumină albă-transparentă. Asta suntem noi, în deplinătatea noastră, trăind în deplinătatea noastră, încercând să controlăm lucrurile, spunând că venim cu culoarea asta ca să vindecăm problema asta și problema asta dar, de fapt, atunci când venim cu o culoare, le excludem pe celelalte din spec-

tru. Când ne dăm voie să ne înălțăm deasupra ego-ului, care vrea ca noi să fim expertul care știe ce culoare o să funcționeze pentru o anumită problemă, ca să putem spune cât de frumos ne-am descurcat noi în situația asta și să ne lăudăm la toți prietenii noștri, ca să poată ei să ne spună cât suntem de minunați, și să putem să mergem la culcare simțind că suntem minunați, și în loc de asta să dăm voie întregului spectru de lumină să ajungă la noi, aducem un dar mult mai mare: darul de a putea observa din poziția de observator și observat aceste vindecări uluitoare. Asta ne dă voie să devenim mai mult o expresie a lui Dumnezeu. Așa cum poate există oameni care vor spune oricui vrea să îi asculte că ei sunt Dumnezeu, iar noi înțelegem că ei se referă la asta într-un mod condus de ego, care nu prea are mare însemnătate. Sau putem, pur și simplu, să spunem că suntem Dumnezeu într-un mod lipsit de ego, care ne dă voie să recunoaștem că suntem toți aici ca expresii ale lui Dumnezeu, așa cum fiecare rază de soare este o expresie a soarelui și conține în sine o hologramă a soarelui. Fiecare dintre noi suntem expresii ale lui Dumnezeu și conținem totalitatea hologramei lui Dumnezeu însuși. Iar modul în care experimentăm asta nu se bazează nepărat pe alții care să ne spună ce minunați suntem, cum am descoperit noi o nouă tehnică de vindecare specială ca să ajutăm la

rezolvarea problemei cuiva ci, în schimb, să depunem mărturie din interiorul nostru că suntem o expresie a lui Dumnezeu, în fiecare alegere pe care o facem. În fiecare interacțiune pe care o avem, în fiecare fel în care alegem să comunicăm și să ne exprimăm.

- *Mă interesează omul, cel care este o ființă ce consumă timp. Timpul „imagea mobilă a veșniciei” (Sf. Augustin), timpul care strivește și ucide - „timpul mort” (Mircea Eliade). Spuneam că „Reconectarea” este un jurnal care vorbește de „omul lăuntric” ce își deschide sufletul și-l lasă pe cititor să pătrundă în sanctuarul autorului. Dar nu-i un autor oarecare. El este cel care vindecă. În diferite sensuri, în curgerea unei vieți. Cum vedeți aceste sensuri? Ne pândeste din umbră fața ascunsă a viitorului? Sau e ocrotită de Timp?*

- Nu prea îmi place cuvântul vindecare. Sună ca și cum întotdeauna ar trebui să ne facem bine. Vindecarea e mult mai mult decât să îți recapeteți funcționalitatea unui braț sau a unui picior sau a unui ficat sau rinichi, să ne refacem după pareză spastică sau epilepsie și să nu mai avem crize. Vindecarea înseamnă evoluția umană. Evoluția umană către o existență mai atemporală, mai nemărginită. Vindecarea înseamnă să ne intensificăm lumina, să ne ridicăm vibrația, să ne extindem starea de conștientă și astfel, în decursul acestui proces, să devenim mai multidimensionali în existența noastră. Făcând asta, desigur, devenim mai atemporal în existența noastră. Fluxul vieții noastre revine la starea de echilibru. Nu ne mai îngrijorăm cu privire la trecut sau la viitor, nu ne mai preocupă limitările. E prea plictisitor chiar să ne și gândim la limitare. Singurul lucru pe care ne concentrăm e expansiunea. Vindecarea, expansiunea, evoluția... acesta e cursul vieții noastre. Să punem întrebări, să creștem, să evoluăm. Și apoi iar să punem întrebări, să creștem și să evoluăm...

Elisabeta IOSIF

A colaborat: Roxana BUSU

Florin Măceșanu - Fulger

Tifina Nica ȚENE

Pe aproape e Crăciunul

Parcă-i primăvară, Doamne,
iar pe-aproape e Crăciunul,
caut anii tinereții
și nu mai găsesc niciunul.

Umedă îmi e privirea,
mângâi creanga de copac
mi-o imaginez în floare
înghit lacrima și tac.

Și e, totuși, iarnă, Doamne,
într-un decembrie rebel
ce nu vrea să intre-n schema
iernii acesteia, de fel.

Câte ierni și câte toamne
au trecut, nici nu mai știu,
doar atâta simt eu, Doamne,
că mi s-a făcut târziu.

A venit toamna

A venit toamna încă o dată,
am mai îmbătrânit puțin
sunt un șurub ce-a ruginit în poartă
și scârțâie-n prelung suspin.

Aleargă frunze pe asfalt
și se lipesc de el, prea ude,
când curge ploaia din înalt
florul toamnei mă pătrunde.

De mă cuprind melancolii
nădejdea mi-e, Doamne, la Tine,
Ești rațiunea mea de-a fi
că-n rest toate-s deșertăciune.

Vremelnicie

Ce scurtă-i, Doamne, viața pe pământ!
iar dincolo vom sta o veșnicie
nu are rost să plângem, să fim triști,
viața aceasta-i doar vremelnice

Strângem averi și ne necăjim
și nu privim la soare pe colnic
uitând mereu că viața-i trecătoare
iar în pământ cu noi nu luăm nimic.

Ne ocupăm cu lucruri efemere
și nu privim mai des la stele și la flori,
n-ai înțeles nimic din viața aceasta
și te trezești că trebuie să mori.

Florin Măceșanu - Ispita

Am plecat în lume

Miroase a fum și lămpile-s aprinse,
fumul se îndoaie pe coșuri în afară,
copacii par în floare cu crengile lor ninse
și mă cuprinde iar un dor de primăvară.

Mă cuprinde un dor de satul de departe,
gândurile, stol, aleargă spre cei dragi,
că am plecat în lume, ca să învăț carte,
lăsând copilăria lângă păduri de fagi.

Căutare

Îți caut pașii pretutindeni
pe străzile pe care am umblat
și ce n-aș da ca să fim iarăși tineri
din trei mutări, la șah, să mă dai mat.

Ne supăram, atunci, așa deodată,
de parcă eram într-un crunt război,
ne luând în seamă tinerețea
ce clocotea în inimi l-amândoi.

Ba ne mai supăram pe câte o ploaie
care venea, așa, pe nesimțite,
stricându-ne un plan de a ajunge
să căutăm răcoarea unui munte.

Ce-n urmă-s toate și ce neînsemnate
îmi par acum când anii au trecut
și ce n-aș da să mai fim iarăși tineri,
viața să o luăm de la-nceput!

Întrebare

A câta primăvară-i asta?
Au înflorit din nou castanii
iute și pe nesimțite
trecură peste mine, anii.

Izvoare reci și-nvolburate
brăzdară fața mea curată
luând cu ele tinerețea
ce nu se-ntoarce niciodată.

Drumul vieții ce am parcurs
e mult mai lung ca cel din față
și nici nu pot ca să-nțeleg
că sunt la margine de viață.

Mă străduiesc din răspuțeri
ca să gândesc mai pozitiv
dar cum pot, Doamne, să fac asta
îmbătrânind definitiv?

Cheia bătrânei

Stă bătrâna gârbovită
pe o bancă sub un tei,
toate tristețile lumii
stau ascunse-n ochii ei.

Se gândește neîncetat
la căsuța ei umilă
ce i-au vândut-o copiii
ca să-și construiască vilă.

Dar în vilă n-are loc,
i-au făcut lângă grădină
cămăruță cu un geam
să privească spre lumină.

“Fii, măicuță, mulțumită
să ne-ajuti pe fiecare!
Cine astăzi ți-ar mai da
farfură cu mâncare?”

Că dacă ai îmbătrânit
nu este a noastră vina,
vila se-ntreține greu
și vrem să schimbăm mașina!”

În clipele de răgaz
ascunzând o cheie-n mână,
se îndreaptă către casa
unde a fost, cândva, stăpână.

Numai cheia i-a rămas
că în rest toate sunt duse,
casă, tinerețe, soț,
sunt durerile-i nespuse.

Lung privește printre gard
și își vede viața toată,
simțind cum din ce în ce
de puteri este lăsată.

Însă, într-o dimineață,
au găsit lângă grădină,
moartă, pe bătrâna mamă,
tot strângând o cheie-n mână.

Florin Măceșanu - Liliac

Alina Beatrice CHEȘCĂ

Am fost cândva... OM

Sunt din nou pe o insulă... Nu, nu pe o insulă, ci pe insula mea. Îmi iau metafora în brațe, trag aer în piept, parfumul cuvintelor e din ce în ce mai puternic, se inserează peste cărți, peste culori, creionul începe să se miște nerăbdător... CARTEA LUI MARIUS - manuscrisul - se deschide în fața mea; zâmbesc cu o ușoară emoție, îi ating paginile: oare cine este cartea aceasta, ce vrea ea de la viață, de ce s-a născut, unde visează să ajungă, cât va trăi? Oare când a visat-o prima dată creatorul ei, ce muzică a auzit în sufletul lui, cum a scris-o, cum i-a atins sufletul, când s-a eliberat de ea? Cine sunt oamenii din carte, care sunt speranțele lor, spre ce se îndreaptă, ce le oferă viața, unde și cine este iubirea, marea, unica iubire? E mai puternică ea decât moartea însăși sau moartea e sora ei într-o nemurire? Întrebări multe, din nou prea multe, în timp ce stau pe insula mea, plecată departe de lumea reală, cu o nouă carte ce se va oferi curând cititorilor de aici și de aiurea.

Tânărul autor, **Marius Cioarec**, este deja la al doilea roman. L-am cunoscut la Universitate, cu doi ani în urmă, când a debutat cu o carte scrisă foarte bine și intitulată ciudat și misterios „Diavolul poate fi blond”. „Din nefericire, nu întotdeauna câștigă binele, iar înfrângerea acestuia are mereu repercusiuni asupra oamenilor nevinovați”, notează el ca un veritabil justițiar. Cel de-al doilea roman al său - „Am fost cândva... OM” - pare să continue, într-un fel, specificul primei cărți, dezvăluind o societate suferindă și crudă.

Cele 13 capitole ale romanului (fără să fie un număr fatidic decât pentru personaje) dau viață unei povești a zilelor noastre, o poveste simplă, obișnuită și, în același timp, unică prin intensitatea și, de ce nu, romantismul ei - povestea de dragoste sfârșită tragic dintre Andreea și Liviu. O altă Julieta și un alt Romeo, de data aceasta el - un romantic în căutarea idealului în amor - iar ea - o pragmatică fără prejudecăți, victima frustrărilor din copilărie și a unei familii lipsite de căldură, zdruncinată de aburii alcoolului și violenței. Tipic pentru societatea nefericită de astăzi, bântuită de alienare, de căutări fără răspuns. Subiectul pare inspirat din poveștile de dragoste pe care le vedem la TV, condimentate din plin cu tot tacâmul problemelor societății (actuale sau nu): frustrare, lipsa afecțiunii în copilărie, violența în familie, prostituție, vulgaritate, prejudecăți.

Cartea începe direct, printr-o constatare plină de fascinație și erotism; este momentul întâlnirii personajelor: „Ochii mei, parcă hipnotizați, o fixau cu asiduă frenezie. În acel

moment, îmi doream să o strâng în brațe, să o sărut, cu toate că nici măcar nu o cunoșteam.” Dragoste la prima vedere, după cum se vede. Întâlnirea continuă firesc, într-o viteză specifică relațiilor de astăzi: o scurtă conversație, dansul romantic și lasciv, apoi invitația „la tine, la o cafea adevărată.” Autorul afirmă convins: „Da, fusese ceea ce se numește dragoste la prima vedere, chiar dacă nu vă vine să credeți. Așa ceva există, vă pot garanta.” După cum se observă, narațiunea se face la persoana întâi, naratorul este și personaj, asigurând astfel o senzație sporită de autenticitate și sinceritate. Așadar, avem de-a face cu o narațiune homodiegetică, având în vedere că unul și același personaj își asumă o dublă funcție: de reprezentare (actul narării) ca eu narant și de acțiune (având rol în diegeza) ca eu narat (actor).

Cel de-al doilea capitol continuă și dezvoltă aventura amoroasă, sporind curiozitatea cititorului, creând o atmosferă de așteptare construită dintr-o sumedenie de detalii bine alese. Autorul descrie progresiv etapele pasiunii ce ajunge să înlănțuie personajele, ajungând să dea un verdict categoric, plin de convingere și forță: „Atunci, în momentul acela, am știut că pe ea o iubesc așa cum nu am mai iubit pe nimeni. Era ceea ce se poate numi iubirea vieții mele. O iubeam, o adoram, îi sorbeam gingășia cu nesaț, precum un bețiv notoriu care sugă dintr-o sticlă ultimele picături și ar fi în stare să strângă și sticla, poate-poate o mai ieși ceva. Da, eram nebun după ea, ar fi zis unii. Dragostea e ca un drog.”

Totuși, mult prea curând, o întâmplare neașteptată produce o furtună în Paradis și un adevărat uragan în sufletul eroului nostru, aflat pe culmile iubirii pentru o femeie pe care nu o cunoștea aproape deloc. Întâmplarea scoate la iveală o latură pe care nici măcar personajul însuși nu și-o cunoștea, afirmând confuz: „Nu mă recunoșteam. Eu, care eram un cavaler, unul dintre băieții buni ai planetei, care ura violența! Vai, ce poate face dragostea din om! Sau gelozia?” Această reacție este unul din primele semnale ce prevestesc deznodământul tragic al poveștii de dragoste dintre Andreea și Liviu.

Capitolul al treilea „îmblânzește” oarecum atmosfera și tensiunea din sufletul personajului masculin, aducând-o în prim-plan pe mama acestuia, zugrăvită în culori tandre, în atmosfera caldă a casei părintești. Întâlnirea cu mama determină personajul să filosofeze despre timp, respingerea viitorului și nostalgia copilăriei: „Alerg cu înverșunare în trecut pentru a-mi recupera copilăria... Mi-e dor de lumea văzută prin ochii adolescențului care am fost, copilul din mine se luptă

zadarnic cu anii care îl copleșesc cu trecerea lor, indiferentă la simțirile lui... Plâng tot ca un copil, dar sufăr ca un om mare, conștient că nu e nimic de făcut”... Un „fugit ireparabile tempus” ce pregătește oarecum evenimentele ce vor culmina tragic pentru ambele personaje.

Întregul roman este presărat cu adevărate reflecții filosofice despre viață; autorul îl citează chiar pe Friedrich Nietzsche: „Viața înseamnă a transforma constant în lumină și în flacără tot ceea ce suntem și tot ceea ce întâlnim.” Într-o discuție cu mama sa, aceasta oferă mostre de înțelepciune: „Dar te-ai gândit tu vreodată că, de fapt, nu timpul trece, ci noi trecem prin timp? Că suntem mărfuri perisabile?” Sau, vorbind despre bătrânețe și bătrâni, autorul reflectează: „Consider că nu trebuie să ne înclinăm în fața morții, ci să o înfruntăm senini, cu fruntea sus, așa cum ținem piept unui dușman.”

Capitolele următoare descriu evoluția sentimentelor celor doi tineri care trăiesc o pasiune mistuitoare - cel puțin din perspectiva personajului-narator - bântuit de temeri, întrebări și unele accese de violență cauzate de gelozia ce îl macină din ce în ce mai mult (și care este pe deplin justificată având în vedere scenele ciudate la care asistă și ale căror protagonistă este iubita lui). „Raiul” pe care îl trăiește în brațele fetei îl determină să afirme: „cred că aș fi putut uide pentru a păstra integritatea și moralitatea Andreei intacte.” Pare totuși un proces de autosugestie, ca și când Liviu nu ar vrea să-și păstreze luciditatea, ci o vrea adormită complet pentru a se proteja de un adevăr ce l-ar putea distruge. Iubita sa, „toată un cântec”, fata ale cărei cuvinte „păreau versuri romantice fredonate de un aed”, „zeița” ce îi luase mințile și îi furase liniștea devenea tot mai mult rațiunea sa de a fi. Totuși, din ce în ce mai des, tânărul liniștit și rațional are accese de furie necontrolată ce îl fac să simtă că ar putea uide din gelozie. „Durerea pe care o încerci în acele clipe de coșmar este enormă (...) Să îți bănuiești soția de adulter sau iubita că s-ar fi culcat cu altul este păcatul suprem în viziunea ta, păcat care îți strânge capul într-o menhină invizibilă, pieptul în chingi nevăzute, iar mintea întunecată de răzbunare și de gelozia extremă îți devine principalul și cel mai redutabil adversar”.

continuare în pag. 16

Janet NICĂ

Teama
de
sine

Placheta de versuri „Umbra mâinii tale” de Aurelia Sârbu elogiază virtuțile romanței, cu aplecare spre voluptos și lacrimogen.

Iubirea (pierdută, întrezărită), umbra și singurătatea schițează, în joacă, un triunghi echilateral, în vârful căruia poeta lipește, cu gălbenuș de ou, câte o lacrimă. În loc de măcar o carpetă populară cusută cu igla de un om cult, ni se pune în față un triunghi care se face că plânge.

Neavând curajul să se dea „pe mâna pășărilor de pradă” (criticii literari), poeta sfârșește prin a-și întinde sufletul pe o masă mare, invitându-și „cetitorii” să-l privească și să-l primească oarecum „cu îngăduință”.

Destăinuirea poetei e clară: „poezia este suferință” și face totul să arate că poezia este „în” suferință. Se dovedește că teama de alții este teama de sine. Autoarea se teme de cititori, forma se teme de conținut, lirismul se teme de banal. Se mimează juvenil, dincolo de lama briceagului, iubirea, se mimează bălbăit jocul, rezultând un pașoptism modern, o sanie cu zurgălăi pusă pe motor de mobră.

Prinsă în cleiul siropat al rătăcirii, poeta se caută, bineînțeles că nu se găsește, și „fantadacsia” e gata. „Fortuna labilis” pune stăpânire pe trăirea plebee, dând suprafeței adâncime, totul devenind deșertăciune cu fundiță.

Neputând să se suie pe propriii umeri, întru autodepășire, poeta rămâne pe pajiștile eului Femeia-Timp, Femeia-Rază, Femeia-Nimeni, în așteptarea poeziei care, probabil șchioapă, faultată de niscaiva peisaje ingrate, nu mai vine, nu mai devine. Astfel că dorul de stafidire se materializează în chirpici de hai-ku-uri și rubaiate iar poezia dă în mintea versurilor, în timp ce „veverița în papuci/papă zahăr, mere, nuci” iar „o rață pensionară/se privește-n oglinjoară” (probabil, poeta).

Teama prevestește întotdeauna un pericol iminent. În cazul acesta, cititorul este leopardul rânjind amenințător. Se spune că acolo unde este un polițai nu este nici un pericol, iar unde este pericol, nu este nici un polițai. Parafrazând, unde este Aurelia Sârbu nu este poezia, iar unde este poezia, nu este Aurelia Sârbu.

Anne STEWART

Traducere: Carmen DUMITRU

Celor care mă iubesc

Am făcut o listă cu cincizeci de motive pentru care să nu mor.
Singurele trei care s-au evidențiat ești tu.
Am tăiat patruzeci și cinci care nu sunt de ajuns, dar,
pentru că-ntr-o zi voi avea nevoie de minciuni,
le-am scos pe celelalte două.

De odinioară

Un bărbat traversează drumul
purtând pe sus în fața lui
o vitrină strălucitoare:

niciun preot, nicio fată draguță
la prima sa întâlnire emoționantă n-ar putea
radia o asemenea puritate de credință.

Vitrina conține - dar chiar trebuie
să ne uităm? Este el atât de diferit,
atât de periculos, încât să fie respectat?

Aceste poeme sunt traduse în cadrul Proiectului Internațional poetry pRO, coordonat de d-na prof. dr. LIDIA VIANU, director al Masteratului pentru Traducerea Textului Literar Contemporan - Universitatea București, <http://mttlc.ro>.

Anne Stewart e poetă, critic literar și fondatoarea poetry p f. Poeziile sale sunt publicate în reviste și antologii și a câștigat diverse premii la concursurile de poezie. Primul său volum de poezii *The Janus Hour* a fost publicat în iunie 2010.

Carmen Dumitru e absolventă a Masteratului pentru Traducerea Textului Literar Contemporan - Universitatea București. Traducerile sale au fost publicate în *Translation Café* și *Timpul*. Interviuul său cu criticul literar Daniel Cristea Enache a apărut în *Luceafărul de dimineață*.

continuare din pag. 15

Gelozia îl determină să caute, să sape, să dezvolte cu ajutorul prietenului său un mecanism demn de un adevărat detectiv. În final, personajul masculin descoperă că marea sa iubire este, de fapt, prostituată. Întreaga sa viață este distrusă: „tot universul meu se prăbușise, toate speranțele mele, sentimentele, se rostogoleau acum într-o prăpastie întunecată și fără fund. Eram pierdut sau cel puțin așa mă simțeam, orizonturile mele nu le mai zăream, totul era cufundat într-o beznă deasă”. Aristotel cerea în „Poetica” sa ca tragedia „să înfățișeze oameni de ispravă trecând de la o stare de fericire la una de nefericire. Precum într-o tragedie greacă, bărbatul o imploră pe femeie să îl lase să o strângă în brațe, „plângând ca un copil”, o sărută cu violență, ca posedat, apoi o sugrumă, parcă hipnotizat de o vrajă malefică. Și pentru ca tragicul să fie complet, tânărul începe să aibă halucinații, își vede iubita - „îngerul” lui - și îi aude glasul ademenindu-l într-un joc al morții. Acesta se prăbușește, iar înainte de moarte, înainte „să se lase întunericul”, rostește un ultim „te iubesc”. Astfel, cei doi se unesc în moarte...

Finalul cărții este, într-adevăr, neașteptat. Tensiunea dramatică este remarcabilă, fiecare detaliu contribuind la sporirea acesteia. Scriitorul este un maestru al gradării conflictului, al construirii acestuia, menținând treaz interesul cititorului până la ultima pagină a căr-

ții. Acțiunea este întreruptă de momente de descriere (și de reflecție, așa cum am menționat deja), creionate sugestiv, iar personajele secundare sunt introduse la momentul oportun. Conversațiile personajelor relevă amănuntele de care este nevoie pentru o construire corectă și naturală a acțiunii, ajungându-se la punctul culminant exact atunci când cititorul se află la apogeul așteptării. Marius Cioarec pare să înțeleagă foarte bine psihologia acestuia și îi oferă „doza” de care are nevoie pentru a continua lectura. Autorul construiește un fragment de lume pe care o cunoaștem foarte bine cu toții, iar meritul său constă tocmai în faptul că o redă perfect firesc, veridic, iar scrișul său are un puternic caracter vizual. Imaginile par filme, se derulează prin fața ochilor simultan cu actul lecturii, ceea ce ajută cititorul să se simtă într-o oarecare intimitate cu faptele și personajele. Cu siguranță, Marius Cioarec are vocație de scriitor, iar acest lucru se poate observa chiar de la primul său volum.

*Stau cu o lume în brațe, gânditoare,
privesc din nou chipul cărții, iar zâmbetul
autorului, cald și timid, se întrevede de
undeva, dincolo de viața pe care a creat-o.
Și totuși, nu moartea are ultimul cuvânt, ci
viața, viața clocotind de iubire, de vise duse
până la cer... Acolo sus, foarte sus, iubirile
întotdeauna se întâlnesc...*

Ionuț CARAGEA

Poetul și căderea în propria inimă

Volumul bilingv **Scrum/ Cendre** conține 48 de poezii ce poartă semnătura poetului **Ștefan Doru Dăncuș**. Versiunea în limba franceză aparține poetei și traducătoarei **Hermine Cîmpean**. Cartea a fost publicată în anul 2010 la Editura Grinta din Cluj.

Ștefan Doru Dăncuș distruge pedantismul și ipocrizia, trezind protestul și nevoia de adevăr în fiecare cititor. Poezia sa are sciziuni opteciste, precum revolta omului singur printre semeni și cărți (v. Daniel Corbu - „Manualul bunului singuratic”), dar are și vibrații transmoderniste prin care atinge dimensiunile metafizicului și ale revelației de pe vârful bornelor kilometrice ale cotidianului în care „*iadul e pe pământ/ iadul e curbura literei în care mă ascundeam deunăzi / iadul este ziua dumneavoastră în care mergeți la serviciu / noaptea în care vă împreunați din obișnuință*” (pag. 34).

Poetul se află în fața mașinii de scris și împușcă indiferența cu litere de foc. V de la Vers poate însemna și *V for Vendetta*, celebra carte a lui Alan Moore. Ștefan Doru Dăncuș se războiește pe condițiile sociale, pe sistem, chiar dacă își prețuiește limba și țara. Nostalgicul este dur, prezentul este și mai dur, iar viitorul este scrum de cuvinte. Poetul este un Prometeu dezlănțuit care a furat poemele din bibliotecile cerului și a dăruit umanității focul inimii sale. Nu are timp de filozofie și nu este un virtuos al metaforei. Nu umblă și nu caută sensuri. Mesajul său este direct și loveste acolo unde doare mai tare, nelăsând prea multe posibilități cititorului de a da înapoi sau de a interpreta. Cuvintele sale au tendința să invadeze spațiul intim și să subjuge. Practic, autorul, luptătorul, soldatul își caută disperat camarazi de suflet și de arme. Mai mulți decât cei din „ca-

zarma” sa, femeia pe care o iubește și copilul pe care îl ține în brațe.

Nu știm dacă mesajul în limba franceză va avea impact. Prea puține popoare înțeleg cu adevărat ce se întâmplă în microuniversul celor care au o limbă, o istorie și o cultură care nu prea stârnesc interesul. Pentru cei mai mulți nu suntem decât obiecte de studiu și experimente în laboratoarele superficialității. Dar Ștefan Doru Dăncuș își face datoria de bun cetățean al patriei și al planetei. Contribuie prin toate forțele sale la promovarea valorilor românești, atât ca scriitor cât și ca director al revistei Singur și al site-ului Internet cu același nume.

Poetul nu este dogmatic, chiar dacă invocă numele lui Dumne-

zeu de nenumărate ori, însă fără a-l impune. Paradoxul este atunci când „*bătaia aripilor de inger nu face doi bani*” (pag. 8), când „*merge prin pustiu și află că biblia e acum pe situri*” (pag. 76). Își cunoaște rolul și dimensiunea cosmogonică, de aceea consideră că ceea ce spune poate că „*nu e mai mare decât o furnică*” (pag. 10).

Povestea sa este aceea a unui profet izgonit din propria cetate. Uneori chiar trebuie „să o spună prin baruri” (pag. 12). „Aproape că (EL) este asfaltul pe care tinerii poeți calcă trufași” (pag. 20). Dar

acceptă această umilință și de multe ori colindă lumea sub talpa unui pantof..., cu „*limbile omenirii înșurubate în inimă*” (pag. 24).

Unul dintre cele mai triste și tragice poeme este acela al căderii în propria inimă (pag. 30). Pe undeva chiar bacoviană această apocalipsă sentimentală: „*Și cad, recad, și nu mai tac din gură.*” (George Bacovia - „Sonet”). Vom posta integral acest poem, pentru o mai bună evidențiere: „*am început să cad în inima mea / e dureros domnilor / nu poate o inimă să încapă un trup de om / unii spun că am băut și am fumat prea mult / că prea multă cafea pentru creier / niște prieteni m-au părăsit / alții m-au dușmănit în epoca asta literară / e dureros domnilor să stai în inima-ți / să-ți ascuți tot mai tragicele bălării cu aerul / să plângi pentru viitorul ei ambiguu / pentru clipa în care aerul învins / va părăsi definitiv câmpul de bătaie / e cumplit oameni buni să țipi ca un copil / în pânțele mamei că vrei afară / că ai cărți frumoase de scris / că ai de cântat melodii inexplicabile deocamdată / că ai de arătat lumii înconjurătoare / câteva sculpturi nemăvăzute etc. / oameni buni într-una din încăperile / inimii mele plâng pentru voi / nu voi ști niciodată cui vă las.*”

Evident, protestul poetului se îndreaptă și împotriva regimului ceaușist și împotriva șefilor literaturii române. Ar fi avut de ales între a-și vinde sufletul și a rămâne un ghimpe între coastele acestora. Dar, conștient, el știe că „*nu te poți pune contra acestora / îți vor supraviețui / vor face din cuvintele tale aliment nutritiv pentru ei / și copiii lor*” (pag. 32). Așa că face tot ce se poate face, „*public în reviste scot cărți de poezii și de proză / merg la TV și la radio / mă arăt prin locuri prin care trebuie să*

fiu văzut / pentru ei, cei care mă vor vinde” (pag. 32).

Atât de multă suferință în poezia lui Ștefan Doru Dăncuș! „*Dumnezeu nu îndrăznește să se apropie de suferința aceea*”. (pag. 78). Printre gânduri și printre versuri încercăm să-i reamintim poetului că „*Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri*” (v. Benjamin Franklin) și că „*Dumnezeu este singurătatea oamenilor*” (v. Sartre). Dar replica nu întârzie să apară: „*nimeni nu mai e cum trebuie cu toții sunt reci / calorifere / ghețuri fără vremuri prin metropolele lor stinse*” (pag. 86). Trist dar evocator. Lumea se schimbă și poezii rămân ca niște fosile ale iubirii. Trebuie să fie atenți, trebuie să umble și ei cu „*duhul înghețat*” pentru a nu fi judecați și condamnați la singurătate.

Ștefan Doru Dăncuș plătește un tribut greu, al celui care ȘTIE. Pentru el iubirea capătă alte conotații, mult mai intime, mult mai profunde. Chiar dacă fondul liric este unul cotidian, plin de traume sociale și psihice, poetul are vocație și misiune spirituală. El nu se leapădă de credința sa și nu se leapădă nici de oameni. S-a întors dintr-o lungă călătorie, marcată de purificări, de ardori intense, și ne-a oferit acest volum superb de poezii pe care vi-l recomandăm spre citire.

Constantin E. UNGUREANU

Așa cum l-am cunoscut

Deunăzi am avut plăcuta surpriză să primesc un volum de poezii cu dedicație scris de un fost coleg de bancă de la Școala Normală din Craiova.

Cartea respectivă se numește „Mozaic sentimental” și este scrisă de **Costel Răducan**, profesor pensionar, născut la 1 noiembrie 1937, în satul Orzu, comuna Negomir, județul Gorj.

Profesor de excepție și gazetar, colaborator la reviste îndeosebi cu profil instructiv-educativ și la diverse cotidiane locale și naționale, până la pensionare, a funcționat la mai multe școli din Transilvania.

Nonconformismul, spiritul de dreptate, perseverența, curajul de a spune lucrurilor pe nume și setea de cultură se configurau în comportamentul său încă de pe băncile școlii.

Volumul a apărut la „Casa de Editură Mureș”, Tg. Mureș, 2009.

Parcurgând acest volum de poezii, am avut o adevărată revelație. Deși este prima sa carte scrisă într-o manieră clasică, avem de-a face cu un „Condei exersat”, un poet „în toată puterea cuvântului”.

Citind și recitind aceste poezii, l-am descoperit pe fostul meu coleg, care a început să scrie versuri de la treizeci de ani, dar au

rămas în laboratorul său de creație, fiind supuse unui proces de selectări și distilări, până când s-a hotărât să le încredințeze tiparului.

Conștient că în zilele noastre calculatorul, internetul și televizorul „ucid” cartea, autorul își deschide volumul cu o „Invitație la lectură”, o adevărată profesiune de credință: „Am căutat cuvântul / Ce-mi măsură vibrarea, / Dorind să-mi fie cântul / De-o seamă cu visarea. Copil crescut în carpe, / N-avui urcușuri line, / Des coborâi în râpe, / Să pot urca în mine. Un suflet nestatoric / Și-o inimă rebelă, / Sub ploile vieții, / Mi-au stat fără umbrelă”.

Poetul este „bolnav de ubiuitate”, setea de viață este precum pânitoare, sfatul său este „Să te logodești c-o țință”. Se poate vorbi de un optimism tragic, pentru că își are izvoarele în suferință, autorul dovedind un acut sentiment al sensului vieții.

Cartea poate fi considerată un „hronic” liric al vârstelor, în care poetul își exprimă deosebit de sugestiv iubirea pentru oameni, pentru copii și adolescenți, dragostea față de natură, el însuși străbătând cu piciorul țara în lung și-n lat, atașamentul față de cei mulți și necăjiți, setea de dreptate și adevăr, iubirea propriu-zisă.

Pentru autor, copilul este „Sol

ceresc”, vârsta adolescenței este un „laser / Croind căi prin gheață, / E-un vulcan în clocot / Ce revărsă viață”.

Ireversibilitatea timpului („Fugit irreparabile tempus”), viața și moartea sunt, de asemenea, teme preferate, în poeziile: „Ce-i timpul...”, „Un gând mânghează”, „Drumul vieții”, „Viața ca o pendulare”, „Roți/Roate”.

Sentimentul dezrădăcinării din „Dorul unui pribeag” ne amintește de poezia „Bătrâni” a lui Octavian Goga, iar nostalgia, tânjirea după locurile natale, anii copilăriei și după ființele cele mai dragi, părinții, din poeziile „Rugăciune”, „Recunoștință”, „Mama”, „Paradis dispărut”, „Lacrimi sfinte” și „Dormi fără suspine”, ne poartă cu gândul spre poezia lui Pillat și a lui Vasile Militaru.

Orzu, un cătun al comunei Negomir, unde autorul a văzut lumea pentru prima dată, a pătruns în poezia sa precum Miorcanii lui Ion Pillat.

Abil mânăuitor al cuvintelor, își dezvăluie subiectivitatea într-un stil aparte, reușește să trezească cuvintele din lumea lor latentă, de dicționar, și să le aducă într-o „stare de grație”.

Metaforic vorbind, în poezia sa, se ascund „comori de gânduri” și „comori de suflet” sur-

prinse într-un limbaj poetic „nepoluat de modernisme”.

Stăruind asupra poeziilor sale și cunoscându-i caracterul, mi-a apărut brusc în memorie următorul dialog plin de înțelepciune:

La vama, filosoful grec Apollonius a fost întrebat:

- Ce bunuri aveți de declarat?

- Am: Adevărul, Dreptatea, Moderația, Puterea, Stăpânirea de sine, Perseverența, Curajul.

- Ele sunt sclavele Dumneavoastră?

- Nu. Stăpânele mele.”

Cartea mai cuprinde dedicații pentru doi colegi din clasa noastră: Serafim Duicu, profesor, istoric și critic literar, și Gheorghe Dascălu, eminent profesor, gazetar și scriitor, ambii trecuți în lumea de dincolo.

Cele o sută zece epigrame de la sfârșitul cărții inspirate din vremurile noastre, având ca teme marea sfidare a unor politicieni demagogi și căpușii de averi, corupția generalizată, moravurile unor oameni, pun în evidență cealaltă ipostază a autorului, aceea de epigramist.

Expresia celebră „Castigat ridendo mores” („Râzând îndreptăm moravurile”) l-a îndemnat pe autor să recurgă la această specie literară a liricii cetățenești.

Liviu Florian JIANU

Noi

Noi? Niște haine vechi,
de toamnă,
Acoperind pustiuri nude,
Parcă nimic nu ne îndeamnă,
Dar tot avem dorințe crude -

Noi? Vinovați fără de știre,
Nevinovații cu osândă,
Noi, cei născuți pentru iubire,
Ajunși s-o cumpere, și vândă -

Noi? Niște frunze fără număr,
Din regi, ajunse cerșetoare,
Noi, cei căzând, umăr la umăr,
În rădăcină, spre uitare -

Jocul nostru de noroc

Jucăm Viața noastră. Oare, bunoară,
Tot jucând eternele lui ținte,
Va rămâne, poate, cineva pe-afară?
Oare cui îi pasă? Joacă înainte!
Jucăm Viața. Oare, cine să mai știe
Dacă Dumnezeu nu e Noroc?
Avansează unii câștigând prostie,
Alții, înțelepții, pierd pe loc.
Jucăm Viața. Jocul pentru existență,
Jocul pentru miza de-a avea în plus.
Doar nimicul are timp de penitență.
De pierdut o lume, are Cel de Sus.
Jucăm Viața. Jocul care nu își știe
Regulile, ținta. Liber încuiat.
De ar fi să țină și o veșnicie,
Tot ar fi o clipă-n plus, de respirat.
Jucăm Viața. Jocul supraviețuirii.
Tu, ori eu. Rămâne unul doar, în joc.
Cel care ocupă teritoriul firii.
Viața noastră - Jocul nostru de noroc...

Lecția fiecărei zile

Banii de căldură de se-mpart egal,
La întreg poporul, câte grade, oare,
Sub acoperișuri, are fiecare?
Sau nu se ajunge, nici atunci, de-un bal?
Banii de mâncare, de se-mpart și dâșii,
Tot egal, la lume, oare se ajung?
E de-ajuns mâncarea celor care plâng?
Sunt egali la foame rășii și cu plânșii?
Banii pentru scumpa noastră sănătate,
De se-mpart și dâșii, tot egal, în parte,
Oare vor ajunge? Va fi echitate
Cel puțin în viață? Sau doar după moarte?
Și de nu se-ajunge pâinea, gradul, leacul,
Cum să se ajungă câte sunt pe lume?
Cum să se împartă dragostea, anume?
Nu fățarnicia, lacomă cât veacul?
Mai cătăm firescul? Mai cătăm ce doare?
Sau de-ajuns ne este golul ce ne-mbracă?
Împărat pe stradă, este fiecare,
Și copiii strigă: de e gol, ce dacă?

Constantin DUMITRACHE

INEDIT

IN MEMORIAM

De când se știe lumea, criteriile de evaluare ale unuia sau altuia au fost: munca (a se vedea cazul lui Demostene, care ținea pietricele în gură, pentru a vorbi convingător; Demostene, spun contemporanii, era gângav și trebuia să-și formeze o voce) și, desigur, vocația. Sunt exemple, în cultura universală, de oameni care au stăpânit o adunare printr-un cuvânt; sunt alte exemple de oameni (nu neapărat conducători politici) care au stăpânit vremelnice un stat sau altul, care au războit mereu pe cal sau pe măgar, care „i-au băgat în sperieți” pe locuitori, dar care au supraviețuit numai în cărțile de istorie. Să ne gândim la Al. Macedon al cărui arc existențial se încheia la 33 de ani, cel care a avut sub căpătâi „Iliada”. Al. Macedon fusese elevul lui Aristotel. În această condiție, Al. Macedon știa că între cuceririle de teritorii și acelea ale cunoașterii nu este nici o deosebire; marii cuceritori au avut parte de soarta lui Al. Macedon. Conquistadorii au fost mai persuasivi și au înnobilit (dacă se poate spune așa) tot ceea ce numim acum America latină. În cornul Africii au fost piraiți; ce a rămas din pirateria lor? În alte zone ale lumii s-au săvârșit (și se mai săvârșesc) războaie pentru o palmă de pământ. Rusia (cum se numea ea atunci) a ocupat jumătate din Finlanda, potrivit drepturilor de război. Aceeași Rusie are și o enclavă germanică numită acum Kalinigrad, iar după vechea terminologie Königsberg. Din punct de vedere statal, orașul lui Kant, marele filozof german, aparține Federației Ruse. Spiritul locului, însă, încotro bate? Spre Sankt-Peterburg, spre Moscova, spre Berlin?

Sunt multe asemenea situații pe care încă nu vrem, uneori, să le descifrăm. Sunt și vor rămâne. Pentru că între autoritatea valorii și valoarea autorității au existat și vor mai exista discrepanțe. Luminatul Laurencio de Medici era un autocrat: știa să plătească, dar știa să se și controleze. Sunt și alte exemple în istoria culturii europene la care ne rezumăm, care arată că valoarea puterii poate să consacre mari autori (sufletește și financiar), precum și altele care ignoră dimensiunile sufletului omenesc. Göring spunea, spre exemplu, că atunci când aude de cultură, îi vine să scoată pistolul și să tragă. Aberație. Să ne întoarcem în urmă cu o sută și ceva de ani și să ne amintim că la Weimer, premier al ducatului nu era altul decât Goethe. Un filozof și un scriitor prim-ministru (în paranteză fie spus, și noi, românii, am avut parte de premieri de calibru, chiar dacă au avut un stăpân redus: Nicolae Iorga și Octavian Goga). De unde se vede că valoarea autorității (atunci când există) poate naște un spațiu de creație din

Autoritatea valorii, valoarea autorității

care să iasă valori indiscutabile; și de unde se vede că autoritatea valorii poate să propulseze nume, unde de regulă această autoritate este dominată de cealaltă. Sunt, în cazul culturii românești, exemple eclatante și de o parte și de alta. Conjuncturile, vremea-vremurile i-au făcut pe unii să nu ajungă ceea ce ar fi trebuit: Creangă a fost un modest diacon; Eminescu - inspector școlar prin Munții Neamțului și redactor la Timpul; Caragiale - patron la Gambinus, „trebuia să se exileze”; Arghezi trebuia să vândă cireșe; V. Voiculescu - medic al Casei Regale, avea să înfunde la senectute pușcări; Pan Vizirescu, membru marcant al revistei Gândirea, avea să stea ascuns 20 de ani în beciurile casei natale de la Slatina; Lucian Blaga avea să fie marginalizat din calitatea de profesor universitar în cea de simplu bibliotecar. Exemplele sunt multe și din alte domenii ale culturii.

Vreau să vă spun că, în acea perioadă de restricție a culturii românești numită comunism, precum și în multele, nenumăratele perioade de restricție ale spiritului național, acest spirit a găsit resursele de a se regenera precum pasărea phoenix. Nicolae Milescu Spătaru s-a întors din expediția sa din China cu nasul tăiat; contemporanul său, Vodă Dimitrie Cantemir a trebuit să-și lase una din fiice în grațiile temutului Petru cel Mare. Bălcescu și alți congeneri s-au lăudat cu un petec din catifeaua tronului lui Enric al XVI-lea. Aceste tribulații nu l-au împiedicat pe Dimitrie Cantemir să scrie nu numai „Descriptio Moldavie”, ci și „Creșterea și descreșterea Imperiului Otoman”; iar același motiv fundamental nu l-a împiedicat pe contestatul, de mulți, astăzi, Mihai Viteazul, primul unificator al țărilor românești să scrie cartea „Românii supt Mihai-Vodă Viteazul”. Istoria este istorie, că s-a făcut și se face prin „cei săraci, urâți și goi” (Arghezi) dar și prin oamenii luminați. Să ai tiparnițe la Târgoviște, la Râmnic, la Neamț în veacul din mijloc, să ai meșteri care să lucreze în aceste tiparnițe și să ai autori care să ducă la tiparnițe opurile lor, asta înseamnă să fii un neam puternic. Iar neamul românesc, din punctul acesta de vedere, este un neam puternic.

Să te sincronizezi cu Occidentul a fost o obsesie a anilor 1850-1920; dar să dovedești Occidentului că literatura română începe cu

1000 de ani înainte de celebra scrisoare a lui Neacșu de la Câmpulung (1523), când literatură franceză începe cu „Jurămintele de la Strasburg” (873) li se pare unora o impietate. Ce-i pune pe acei vrednici călugări, din Dobrogea de azi, să scrie în protoromână? Și ce ne împiedică pe noi, cei de astăzi, să nu începem Istoria Literaturii Române de la „Scrisoarea lui Neacșu” și mai devreme cu 1000 de ani? Iată, așadar, că ecuația de care vorbeam la începutul acestor aserțiuni este reflexivă; au fost perioade în istoria culturii românești, fiindcă acestea ne interesează, în care autoritatea politică și social-administrativă i-a băgat, cum se spunea, „pumnul în gură” unui geniu precum Eminescu, sau unor slujbași ai spiritului național, după cum în alte perioade politic-administrativul a sprijinit mari demersuri intelectuale. Să ne gândim la B. P. Hașdeu și la al său „Etymologicum Magnum Romania” (din care autorul n-a reușit să scrie decât un tom); să ne gândim la monumntala „Istorie...” a lui G. Călinescu, apărută în 1941 (România intrase deja în război, dar își respecta tradițiile cărțurărești); să ne gândim la demersurile lui Ibrăileanu, cel care a pus bazele fonotecii de muzică populară românească, și să ne gândim la atâția și atâția alții care prin strădania lor, mai mult sau mai puțin cunoscută, merită să intre în Patrimoniul Național.

În continuarea celor afirmate mai înainte trebuie să spunem, cu obiectivitate, că și în anii „obsedantului deceniu” au apărut opere de mare valoare ce vorbesc despre paternitatea spiritului creator românesc. N-au făcut pușcării nici Ion-Jalea, nici Ion Pacea, nici Ion Țuculescu, nici Corneliu Baba, nici Ion Irimescu, nici Lucian Blaga, nici Tudor Arghezi, nici G. Călinescu. Cultura românească trebuia să supraviețuiască, chiar dacă mereu trebuiau făcute concesii: trebuia să fii fanatic pentru a te duce în fața plutonului de execuție! (dacă nu sunt fanatici cei care se duc acolo).

Angela Monica JUȚAN

Romgleză? – Niciodată!

Obediența românului în fața Vestului este numai aparentă. Românul este, în general, un mare xenofil - îi admiră și pe „răsăriteni”, și pe „vestici”, dar aceasta este mai mult din cauză că, având înăscută smerenia creștină, nu se știe considera „elită” și nu-i vine să creadă că în rândurile lui pot exista vârfuri (de aceea valorile noastre umane nu sunt băgate în seamă tocmai de noi) și se simte inferior unora mult mai puțin merituosi, dar „străini” (străini de smerenie, însă). De acolo și cantitatea considerabilă a împrumuturilor lingvistice - în special lexicale: ale lor ni se par mai grozave decât ale noastre.

Asistăm, acum, la o puternică mișcare de adoptare a unor cuvinte englezești. Fenomenul este normal. S-a schimbat un regim. Concomitent, calculatorul ne-a acaparat viața privată și cea profesională. Nu aveam termeni adecvați pentru a exprima toate noutățile care au apărut. S-au deschis granițele teritoriale și ne-am pomenit într-un câmp de influență marcat de extinderea și la alții a folosirii termenilor englezești. Au fost contaminate și limbile de largă circulație, darămite a noastră. Englezismele sunt, în vremurile noastre, și o necesitate, nu doar o modă.

Dar, dacă se poate vorbi de „frangleză” și alte „-gleze”, romgleză nu va fi vreodată. Noi avem o limbă invulnerabilă pentru că are legi foarte bune, iar „rezervorul” lexical este făcut dintr-o membrană extrem de elastică (parcă ar fi fost concepută de bătrânii noștri ca o prefigurare a spațiului informatic-electronic).

Puzderia englezismelor, care pe cei din generația mea (aflată, acum, în asfințitul vieții) de multe ori îi oripilează (pe mine, la fel) îmbogățește limba română, îi face bine și o fortifică.

Majoritatea cuvintelor importate sunt substantive. Și primul lucru care se face, spontan, cu ele este acela de a fi tratate ca fiind de genul neutru (poate să fie și vreo excepție). Deci crește mult inventarul acestui gen pe care nicio altă limbă romanică nu-l

conservă, deși latina l-a avut.

Neutre fiind, acestor cuvinte li se face un plural în „-uri” (cu desinența legată, provizoriu, prin cratimă: „mouse-uri”, „site-uri”, „show-uri”; sau, deja, cu terminația neprecedată de linioară: „clickuri”, „e-mailuri”, „weekend-uri”), ceea ce înseamnă o adevărată resuscitare a unei caracteristici lingvistice românești, știut fiind că, de mai demult, se manifestă un curent de înlocuire a acestui plural cu cel în „-e” (simțit ca fiind mai modern și mai distins, de asemenea, mai economic). Nu e finalizată, deși legiferată, trecerea de la „chibrituri” la „chibrite” și de la „visuri” la „vise”. Dar sunt uitate „basinuri”, „brilanturi”, „canaluri”, „contrasturi”, „elementuri”, „palaturi”, „tiparuri” - acestea fiind doar câteva exemple din categoria destul de mare și, mai ales, prosperă a pluralului „-uri” (activ în secolul al XIX-lea) transformat în „-e”. Tineretul ăsta - pe care mulți îl vedem superficial, comod, slab instruit și lipsit de conștiință de neam -, dintr-un instinct românesc (că din ce altceva?) reînvie o desinență de a cărei rarefiere nu el e vinovat.

Cuvintele împrumutate în timpurile noastre sunt modelate și mai departe, tot după tipicul gramatical-morfologic românesc. Astfel, le întrebuițăm în vorbire/scriere declinate și, mai ales, însoțite de articol nehotărât („un mail”, „un site”, „un soft”) sau de articol hotărât (unele scrise fără cratimă, altele, deocamdată, cu: „mailul”, „site-ul”, „softul”, dar curând va dispărea, la toate, linioara, iar grafia englezească se va romaniza: „sait”, „saitul”). Or, existența în paralel a articulelor proclitică și enclitică este alt lucru care diferențiază româna de celelalte limbi romanice; în plus, o deosebește și față de latină - limbă fără articol.

Mai mult, encliza și procliza neprivind numai articularea - toată flexiunea morfologică prin clitică se realizează -, sunt întărite și alte categorii gramaticale, în special cele care privesc verbul, deoarece și verbe s-au importat, dar în cantitate mai mică.

Se vede, din toate acestea, cum datorită neologismelor - dominate acum de englezisme - structura limbii noastre este, atât calitativ, cât și cantitativ, în câștig - prin reluarea unor mai vechi obiceiuri de vorbire și prin mai intensă afirmare a celor rămase actuale. Putem aduce oricâte englezisme. Dacă le supunem (și le supunem) gramaticii noastre, ele sunt românești, pentru că primesc trăsături românești. Le romanizăm atât la nivel morfologic, cât și sintactic (relațiile, funcțiile, topica) sau fonetic. Poate că termenul „frangleză” a fost compus în glumă. Dar frangleză poate exista fiindcă morfologia nominală a limbii franceze cunoaște o variațiune minimală, substantivele necăpătând alt look, cu excepția pluralului, dar și pluralul, majoritar în „-s”, din franceză este același cu pluralul exclusiv în „-s”, din engleză, nerezultând, în cazul împrumuturilor, vreo acomodare a termenului străin, alta decât fonetică.

Să nu mai vorbim de sfera lexicală - adică de conținutul semantic - cât de mult are de câștigat. Sinonimia perfectă - știe oricine - este extrem de rară, poate inexistentă. E exasperant să tot auzi de „job”, dar trebuie să recunoaștem că are un înțeles special față de „serviciu”. Jobul denumește un loc de muncă pe care nu-l consideri stabil (deși angajarea se poate face pe termen nelimitat) și conține o nuanță de lucru în domeniu afacerist. Bătrânul „serviciu”, care de multe ori era loc de muncă pe viață (mă rog, până la pensionare) sau cel puțin avea perspectiva unui termen lung, evocă o ocupație așezată.

Iar pentru obținerea unui job (serviciul mai mult se ocupa, decât se obținea...), nu-ți mai depui actele sau cererea, nu te mai înscrii la un concurs, ci „aplici”. Sună tare rău verbul în contextul amintit, dar se aliniază și această opțiune spiritului vorbitorului care a căutat întotdeauna să se debaraseze de compuşii gen „de-gât-legău” sau „de-părete-frecătoriu”. „A aplica” a prins și pentru că e dintr-o bucată (bucată

vocabulară), și pentru că e (oribil zis!) „în tendințe”. Se lărgește sfera omonimelor, dar, în limite rezonabile, omonimia nu deranjează - gustul pentru mister fiind foarte dezvoltat, la români (atâta doar că „a aplica” sună dizgrațios: un caz particular, însă).

Dacă, la noi, omonimia nu ia, proporții exagerate, la englezi e catastrofal, pentru că, nație „superioară”, cu limbă „de circulație”, n-o să se coboare să împrumute nici din limbi inferioare, nici din limbi clasice - demodate și uitate. Nu-i rămâne, englezului, decât să-i zică „șoarece” (engleza n-are nici diminutive) atât unui mic mamifer rozător, cât și piesei cu care se pune în mișcare cursorul de pe ecranul calculatorului - și toată terminologia informatică englezească are noțiuni luate din cotidian. Noi, însă, foarte primitivi, avem și „maus” (o vreme, vom scrie „mouse”), și „șoarece”, și „șoricel”, și „șoarece de bibliotecă”. Șarmantă, enigmatică, omonimia, dar uzăm de ea cu măsură.

Așa că, pasagera pe la noi engleză consolidează limba română și-i lărgește și mai mult câmpul lexical (și înainte bogat), mărindu-i puterea de nuanțare în comunicare.

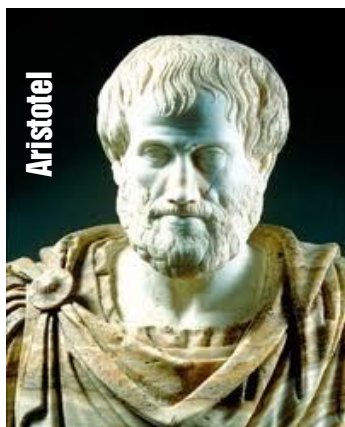
Nu e ceva nou. Au trecut efectivi ori au rămas pe-aici populații migratoare, dintre care unele ne-au și stăpânit - până le-am asimilat pe nesimțite, după ce le-am „smuls” toate cuvintele care ne-au plăcut sau le-am considerat utile. Mai notorii sunt slavii. Ne-a luat cam opt generații să-i integrăm, dar ne-am însușit de la ei și am adaptat limbii noastre, între multe altele, cele mai poetice și calde cuvinte (total lipsite de farmec, în limba lor): duh, nădejde, veșnicie - cuvintele apropiierii de Dumnezeu.

Apa trece, pietrele rămân.

Nicolae BĂLAȘA

Argumentul, modalitate în a prosti mulțimea

Argumentare, este, probabil, cel mai complex tip de discurs și, într-o măsură sau alta, le cuprinde pe toate celelalte. Cu puțină atenție, ne dăm însă seama că discursul argumentativ adaugă în mod esențial componenta performativă, deoarece, prin el locutorul sau argumentatorul urmărește nu numai să-l informeze pe receptor sau interlocutor, ci și să-l persuadeze, adică să-i modifice dispozițiile interioare, să-l facă să adere la o anumită teză, poziție etc. sau, dimpotrivă, să-l disuadeze sau să-l determine să intre-

Aristotel

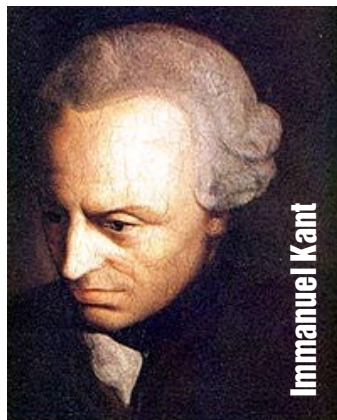
prindă o anumită acțiune. Argumentarea, spre deosebire de demonstrație, presupune nu numai componenta logică, inferențială, asigurată de folosirea limbajului și a structurilor sale argumentative inerente, ci și a *ethos*-ului, care ține de personalitatea argumentatorului, de caracterul său, de competența și credibilitatea sa, precum și de *pathos*, care ține de afectivitatea auditoriului, de emoțiile și sentimentele acestuia. În afară de aceasta, argumentarea, spre deosebire de demonstrație în sens strict, pleacă de la premise doar posibile sau probabile, așa cum spunea Aristotel în *Topica*, I (*Organon IV*, Ed. Științifică, Buc., 1963), argumente împărțite sau de toți oamenii, sau de majoritatea lor, sau de cei mai înțelepți, iar de aceștia din urmă, sau de toți, sau de majoritatea,

sau de cei mai vestiți. Întrucât premisele sau argumentele sunt doar probabile, la fel este și concluzia, argumentarea fiind tocmai procesul de trecere de la premise-argumente, la concluzia care trebuie făcută acceptabilă pentru destinatar sau interlocutor.

Discursul argumentativ are deci o natură pragmatică, performativă, este un discurs persuasiv, are în vedere locutorul, interlocutorul (sau auditoriul) și relația dintre aceștia. Dată fiind natura doar probabilă a premiselor și a concluziei argumentării, el urmărește nu atât obținerea și transmiterea adevărului sau a unor cunoștințe adevărate și certe, cât modificarea stării de conștiință a receptorului, fie în sensul adeziunii sale la o teză, fie în cel al scăderii unei asemenea adeziuni, fie în sensul menținerii acesteia; totodată el urmărește, în anumite situații, realizarea dispoziției de a acționa din partea auditoriului. Apare astfel distincția dintre adevăr și opinie, concomitent cu cea dintre convingere și persuasiune, pe baza celei dintre demonstrație și argumentare. După cum se știe, distincția dintre adevăr sau știință și opinie, a fost teoretizată încă de la Platon în disputa sa cu sofistii, dar ea a fost preluată într-un mod și dintr-o perspectivă diferită de către Kant și, mai recent, de către Perelman și mulți alți autori. Pornind de la distincția dintre principalele obiective (care sunt legate de buna funcționare a intelectului nostru) și principiile subiective (care țin de simțirea și trăirea noastră) ale cunoașterii și ținând seama de prezența celor doi termeni ai relației de comunicare - locutorul și interlocutorul -, Kant a făcut distincția dintre convingere și persuasiune în felul următor. Atunci când ceea ce considerăm ca adevărat este valabil pentru oricine posedă rațiune, aceas-

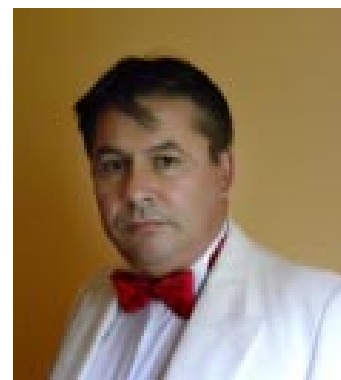
tă considerare se bazează pe principii obiective și rezultatul ei se concretizează într-o convingere. Dacă această considerare a ceva ca adevărat își are temeiul în natura particulară a subiectului, ea se concretizează ca persuasiune.

Prin urmare, dacă mecanismele prin care se obține un anumit rezultat de ordinul cognoscibilității („considerarea a ceva ca adevărat”) țin de esența raționalității umane, atunci avem de a face cu o convingere, iar dacă ele țin de subiectivitatea în act, avem de a face cu persuadarea. De aici

Immanuel Kant

apar o serie de diferențe sensibile în ceea ce privește sfera de valabilitate a acestui rezultat, valoarea lui intersubiectivă: convingerile vor fi valabile pentru toți, persuadările vor fi valabile numai pentru subiectul în cauză. Convingerile vor avea o înaltă valoare intersubiectivă, pe când persuadările, nu. În timp ce convingerea respectă întru totul principiile obiective ale raționalității și are o întemeiere deductivă necesară, persuadarea se bazează pe un principiu subiectiv care implică o extrapolare nejustificată a aplicării cunoașterii la o situație dată. De aceea, Kant consideră „persuasiunea o simplă aparență, căci principiul judecății, care se află numai la subiect, este considerat ca obiectiv” (Imm. Kant, *Critica rațiunii pure*, Ed. Științifică, Buc., 1969, p. 611).

Pentru descifrarea naturii discursului argumentativ sau persuasiv, este interesant de urmărit, în continuare, distincția lui Kant dintre părere, credință și știință. El consideră că în cazul persuasiunii, principiul considerării a ceva ca adevărat, deși se află în subiect, este considerat obiectiv de către subiect. O astfel de judecată are valabilitate particulară și deci ea nu poate fi comunicată. Judecata-convingere va avea o valabilitate universală, ceea ce permite comunicarea ei oricărei ființe dotate cu rațiune. Dacă ceea ce se impune rațiunii noastre ca adevărat se poate impune și rațiunii altora, suntem în prezența unei convingeri, iar dacă nu se impune și rațiunii altora ca adevărat, atunci suntem în prezența persuadării. În timp ce convingerea este corolarul adevărului obiectiv, persuasiunea asigură doar un anumit confort subiectiv. “Eu nu pot afirma - spune Kant - adică exprima ca o judecată necesar valabilă pentru oricine, decât ceea ce produce convingere. Pot păstra persuasiunea pentru mine, dacă mă simt bine cu ea, dar nu pot și nu trebuie s-o impun în afara mea” (Imm. Kant, *Critica rațiunii pure*, Ed. Științifică, Buc., 1969, p. 611-612), adică altora, fiindcă nu există temeiul intersubiectiv pentru o asemenea impunere. De aceea, când ceva este considerat ca adevărat, dar există conștiința că această considerare este insuficientă atât subiectiv, cât și obiectiv, avem de-a face cu părerea sau opinia. Considerarea care nu este decât subiectiv suficientă, fără a avea girul obiectivității, se nu-

continuare în pag. 22

continuare din pag. 21

mește credință. Iar dacă o anumită considerare a ceva ca adevărat este și subiectiv și obiectiv suficientă, atunci suntem în posesia științei (C. Sălăvăstru, *Raționalitate și discurs. Perspectivă logico-semiotice asupra retoricii*, Ed. Didactică și Pedagogică, Buc., 1996, p. 203).

Retorica clasică a introdus, prin Aristotel, o tripartiție a discursului oratoric, retoric sau argumentativ, care a fost preluată și continuată până astăzi. Pornind de la constatarea că orice discurs ținut în fața unui auditoriu conține trei instanțe necesare: oratorul care vorbește, subiectul despre care se vorbește și auditoriul căruia i se vorbește, Aristotel observă că acesta din urmă se poate afla într-una din următoarele ipostaze: simplu spectator, judecător al lucrurilor viitoare, judecător al lucrurilor trecute. În funcție de aceste trei ipostaze posibile ale auditoriului, se delimitează cele trei genuri ale discursului retoric: genul deliberativ, genul judiciar și genul demonstrativ (sau epidictic). Genul deliberativ este cel al adunărilor în care se iau decizii după regulile democrației. El este genul viitorului și constă în a consilia sau deconsilia după valorile utilului și ale vătămăturii, ale binelui și ale răului. În genul judiciar, specific tribunalelor, se vorbește la trecut pentru a apăra sau acuza valorile dreptății sau nedreptății. În fine, în genul demonstrativ, cel al discursului care face elogiul sau blamul unor personaje sau idei în diferite împrejurări, altele decât cele politice sau juridice, expri-

marea este în general la timpul prezent, iar valorile folosite sunt cele ale frumosului și urâtului.

Aceste trei împrejurări ale discursului oratoric-argumentativ corespund la trei deosebiri politice, ceea ce-l conduce pe orator să varieze tehnicile de argumentare. Când se adresează unei adunări pentru a delibera asupra oportunității de a mări un impozit, de a declara un război sau de a semna un tratat, argumentul tip este exemplul scos în general din istorie pentru a produce luarea unei decizii după metoda inducției. Când el se adresează unor judecători, raționamentele sale trebuie să fie riguroase, deoarece ascultătorii sunt cunoscători specialiști. De aceea ele trebuie să fie mai ales de tip deductiv, aici predominând silogismul retoric, entinema sau chiar silogismul judiciar. Cât despre genul epidictic, el se aplică mai puțin pentru a convinge și mai ales pentru a evoca personaje sau evenimente pe care auditoriul le cunoștea deja. Asentimentul sau adeviziunea se obține dinainte, atunci când oratorul rostește un discurs comemorativ, o orăție funebă sau elogiul unui erou. El va recurge la narare și la amplificare.

Toate bune și la locul lor doar teoretic, pentru că practic mergem ca musca fără cap, câtă vreme căscăm gura și înghițim toate porcăriile (ăstora din politică, în special), fără să știm pe ce lume suntem. De-aia, niciunde pe fața pământului, nici dracu nu ne bagă în seamă! Într-un anume fel, ne merităm soarta. Încă nu am depășit stadiul ăla de „mulți și proști!”

Marian DRAGOMIR

Copilăria

în pielea cămilelor
apăsam nările cu tămăie
imaginăm că făurim cristale
într-un anotimp trecut
cu nispi și măr în țarc.

în nopțile lui cuptor
vedeam albinele sub pământul
florilor
cerul o plasă de păianjen
aproape de vene
viața era fermecată
noptile îmbibate cu zmei

la intrarea în viață
în jurul ochilor
copilăria noastră

Poțiunea

Eu vând iubire....
Vrei să cumperi?
tu răzi de mine...
cum poți să vinzi culoare?

În sticlute
Pot să-ți dau.
Nu-ți fă griji de bani
Iubirea-i gratis.

de unde știu că nu-i otravă
ascunsă în suspendare?
Nu știi.
Iubire-i izolare.

Fii curajos, riscă puțin
Cumpără ceva ce-i septic.
Ia o picătură
și simți efectul!

am să cumpăr!
nu mi-a lipsit curajul!
de ce să beau o picătură?
de ce să nu o beau cupid
pe toată?

Prea multă căldură te sufocă
Prea multă lumină te orbește
Imaginează-ți ce-ai să pățești
De la prea multă iubire.

deși am visat iubirea
n-am crezut că e așa.
era perfectă!
era a altcuiva...

am făcut un pas în spate
și mi-am văzut de viață.

Acasă

amestec în labirintul casnic
noaptea răgaz
când părul - măduva Șenilelor -
a fost urmat de soldați
prin carnea tancurilor
spre becuri

labirintul casnic
floarea îngenuchiată a iubirii
pe fruntea ta
în camera de sticlă

labirintul casnic
armele aluat
miezul pâinii atârână deasupra
grumazului
omul transpiră din piele în piele
petrolul se îmbibă în cearșaf
la primul foc
se destramă lumea casnică

Ana are libertate

laboratorul - Piața Libertății
pe liniile vieții
mă transportam de pe un
scaun pe altul
privesc lângă mine
vorbe indiferente
trec mai departe

Ana își dădea pleoapele
peste vene
avea două șurubelnițe
pânza udă
se vedeau trandafirii înfloriți

mi-am clătit vorbele cu viața
importantă
podoabe ale degetelor de aur
Ana mi-a găsit sinonimele
între linii

mă apropiam de voi
vă respectam ore în șir
vă mângâiam scaunele
din tramvai
și treceam mai departe

Florin AGAFIȚEI

Constantin Georgian – fondatorul studiilor de indianologie din România

(n. 1850 - d. 1904)

Cel care scrie primul câteva cuvinte despre Constantin Georgian, după moartea lui, este Teodor Iordănescu în revista „Convorbiri literare” din luna august, a anului 1907. Informațiile oferite publicului larg de Teodor Iordănescu, privind profilul moral și intelectual al lui Georgian, sunt esențiale; de la Iordănescu aflăm și ce preocupări aparte avea Georgian, în special cu privire la India. În fapt, printre specialiștii de azi din România există destui care îl consideră pe Georgian adevăratul întemeietor al indianismului în arealul nostru spiritual. E primul care a susținut cursuri de limba sanscrită la Universitatea din București, faptul demonstrând încercarea punerii bazelor indianismului după model occidental.

Se știe că Georgian s-a scolarizat la Paris, la *Collège de France* și *École des Hautes Études*, unde a aprofundat latina. Tot acolo a învățat persana și sanskrita. Avea, pe atunci, aproximativ 22 de ani.

În anul 1875 devine membru al Societății de lingvistică din capitala Franței. Studiile universitare de la Paris sunt continuate cu cele post-universitare în Germania, la Leipzig. Întors în România își câștigă existența ca profesor suplinitor predând limba latină la Seminarul Teologic „Nifon Mitropolitul”. Traduce Rîg-Veda, Mahabharata și părți din opera lui Kalidasa. Este primul autor din România al unui restrâns studiu de istorie comparată a religiilor, intitulat „Universalitatea principiilor religiunii creștine”.

În nota de subsol întocmită de redacția revistei „Convorbiri literare” - numărul deja citat de noi! - la p. 825 se face următoarea precizare: „C. Georgian a fost nu

numai o personalitate didactică deosebită, dar și o inteligență și un spirit rar. Pentru începuturile culturii noastre, el are însemnătatea de a fi fost printre români cel dintâi orientalist în înțelesul modern al cuvântului. Din nefericire, activitatea sa a rămas ascunsă de ochii publicului. Dacă vreo fericită împrejurare ar aduce la lumină manuscrisele savantului, ele ar rămâne de bună seamă ca un document prețios pentru cultura românească din vremea noastră. Din acest punct de vedere, revista a crezut necesar să atragă la timp atențiunea acestei activități literare, cu speranța că se va putea salva din ea spre folosul urmașilor”.

După Iordănescu, Arion Roșu a mai scris despre Georgian și, din câte știm, realtiv recent, Eugen Ciurtin, în publicația *Archaeus*, acolo unde se ocupă de „arhiva orientală a lui C. Georgian”.

Din descrierea lui Teodor Iordănescu, aflăm că Georgian era „în toate privințele de o modestie exagerată”. Întâlnirea dintre cei doi are loc în Germania, acolo unde Iordănescu se afla la studii, Georgian venind să-l vadă, în mod special, din Norvegia. Este ocazia oportună destăinuirii entuziaste, în fața lui Iordănescu, privind activitățile sale legate de Orient, în general, India, în mod special. Cele trei zile petrecute împreună sunt prilej bun pentru

schimburi de idei și înalte conversații; din cele aflate, Iordănescu nu se sfiește să dea publicității informații care acum, din perspectiva timpului și a celor atât de puțin știute despre savantul C. Georgian, devin adevărate comori.

Astfel, știm sigur că Georgian a studiat limba sanscrită la Paris cu Bergaigne, considerat în epocă cel mai bun cunoscător al limbii respective.

Studiile se susțineau și acasă la profesorul francez, acolo unde se interpretau texte dificile din Veda și Purane; continuate la Leipzig, se fac în preajma altui mare sanskritist, Brockhaus, iar gramatica comparată se parcurge sub atenta coordonare a lui Hübschmann. Susținerea doctoratului devine o adevărată probă de foc, întrucât în timpul tezei cei doi profesori germani îl întreabă despre soarta „dentalelor în dialectul umbric, iar Brockhaus i-a dat să traducă din Mahabharata” (conf. Iordănescu).

Un bun prilej pentru exercitarea și aprofundarea limbii sanskrite îl constituie numirea lui C. Georgian ca secretar al legației române din Berlin, ocazie cu care îl întâlnește pe profesorul german Weber. Alături de el începe traducerea a numeroase texte din sanscrită. Activitatea sa de traducător se derulează în bibliotecile orașelor Berlin, Dresda, München.

Izbucnirea războiului rusoturc, la care participă și românii pentru obținerea independenței de stat, îl obligă pe Georgian să revină în România. În țară, va funcționa în învățământ și doar pentru șase luni va deschide un curs de limba sanscrită, la ale cărui prelegeri va asista Lazăr Șăineanu, printre alți câțiva studenți interesați de acest domeniu.

Iordănescu își aduce aminte că imposibilitatea continuării susținerii cursului de sanscrită l-a afectat foarte mult pe savant, care trăia, practic, din „nectarul literaturilor orientale” (apud. Iordănescu, op. cit.).

Din precizările lui Iordănescu, înțelegem că Georgian a publicat puțin, dar că avea destule lucrări în manuscris. Câteva dintre acestea tratau istoria literaturii persane. De asemenea, tradusese „*Compendium der vergleichenden Grammatik d. ind. Sprachen*”.

Chiar în anul în care a murit, 1904, în perioada sărbătorilor pascale, face un ultim drum în Germania pentru a se îngriji de sănătate, prilej cu care se întâlnește cu Oldenberg, profesor la Kiel, știut, între altele, pentru că scrisese o carte despre viața lui Buddha: *Sein Leben, seine Lehre, seine Gemeinde*.

Profesorul german manifestă o reală fascinație asupra lui Georgian, care procură fotografia acestuia întorcându-se cu ea în patrie și așezându-și-o pe biroul personal, alături de a lui Pischel, alt indianist german, pentru a avea în fața ochilor mai mereu figurile marilor oameni de știință, sursă de inspirație și îndemn în continuarea cercetărilor, probabil ultimele chipuri pe care le-a văzut înainte de a închide ochii în același an al revenirii în țară, 1904.

Florin Măceșanu - Nu mă uita

Radu MIHALCEA (Chicago)

Radu Mihalcea este absolvent al Facultății de Mecanică din cadrul Institutului Politehnic din București (1961). A lucrat ca inginer la Șantierul Naval din Constanța, apoi la Grupul de Șantiere de la Porțile de Fier 1, unde a dezvoltat o tehnologie de derocare a stâncilor sub apă - premieră mondială.

După Jocurile Olimpice de la München, Radu Mihalcea a rămas în Germania unde a primit azil, a învățat limba germană și a lucrat doi ani la o fabrică de piese auto. Acolo a inventat un dispozitiv de reglare hidraulică a unei mașini unelte. A colaborat cu un institut de automatizări al Politehnicii (RWTH) din Aachen, a trecut de la tehnica analogă la cea digitală, a devenit Doctor Inginer neamț... A dezvoltat un dispozitiv electronic de măsurare a parametrilor cu transmisia datelor la distanță prin telefoanele digitale.

Începând cu 1984 activează în cadrul trustului suedez SKF (nr. 1 mondial pe piața de rulmenți) și promovează până la poziția de director tehnic al unui grup de întreprinderi din Germania, Anglia, SUA și Brazilia.

Și-a luat doctoratul în Conducerea Întreprinderilor, a fost concomitent profesor pentru Conducerea Întreprinderilor și pentru Managementul Calității la două diferite universități din Germania, s-a angajat politic preluând poziția de vicepreședinte al Sindicatului Profesorilor Universitari din Nord Rhein - Westfalen, a scris manuale pentru studenții germani, a publicat câteva zeci de articole, a înființat o întreprindere de consultanță și a dat consultanță la mai multe întreprinderi românești și la altele din Orientul îndepărtat, a propus un plan de relansare a cercetării în România, a organizat proiectele NEUT, CONET și altele, toate cu fonduri europene, aducând 2 milioane DM în țară, a ținut cursuri la mai multe universități românești de prim rang.

Pentru activitatea sa științifică în România și pentru contribuția adusă la dezvoltarea relațiilor româno-germane a fost decorat în 2004 cu Ordinul Național pentru Merit în clasa Comandor.

Academia de Științe Economice a Republicii Moldova i-a acordat titlul de Doctor Honoris Causa.

După 1989, a revenit în România, a co-fondat o universitate particulară și a ținut cursuri de "Conducerea Întreprinderilor" și de "Managementul Calității", a scos și un manual de Management în limba română. A ținut cursuri la ASE, la Universitatea Politehnică din București, și la alte câteva.

În 2005 iese la pensie și se mută în USA. Aici continuă activitatea profesională predând cursuri la Facultatea de Economie și la cea de Mecanică a University of Illinois at Chicago. Publică în ziare românești din SUA și din România, extinzând tematica cu subiecte din politică, economie, educație și artă.

Radu Mihalcea a publicat 9 cărți de specialitate în limba germană, în Germania, și o carte de management în România în anul 2000, la Editura Economică.

În ultimii ani a publicat peste 250 de articole despre știință, artă, politică, economie.

Dinu Leonte – Inginerul poet și filozof

L-am remarcat la sfârșitul unui congres care a avut loc la Chișinău în vara lui 2005: la recepția de bun sfârșit, simpaticul co-mesean și-a lăsat soția la masă, s-a dus la orchestră, a luat microfonul și a început „să-i zică” melodii populare, cântate cu mult patos și talent și cântece de pahar - unele originale - care au făcut deliciul celor rămași cuminți pe scaune. Pe urmă orchestra a început o Periniță și el s-a dus de la o masă la alta, i-a ridicat pe toți de pe scaune și s-a încins un dans că n-a mai fost loc în localul restaurantului. S-a ieșit în curtea asfaltată și s-a petrecut până mult după miezul nopții...

„Măi, cine o fi ăsta?” mă tot întrebam eu... Parcă-l văzusem că intrase într-o sală unde se prezentau conferințe despre electrotehnică. Dacă n-ar fi fost inginer, n-ar fi avut ce căuta acolo! Am căutat prin programul congresului... Greu de identificat, erau peste 300 de conferențieri. Dar a doua zi de dimineață o întâlnesc pe soția lui la urcarea în autobus și dânsa mai purta ecusonul congresului: Dr. Oana Leonte, chimist. Aha! Dinu Leonte! Oho!! Cândva îmi căzuse în mână o carte plină de poezii delicate, romantice, cu un lirism cald și învăluitoare, cu accente filozofice. Ce noroc pe mine, să-l întâlnesc pe autor! El este cel care a scris:

“N-am să mănjesc cu miere de cuvinte / Atâtea frumuseți ce mă-nconjoară / Ca să le-aduc un vers: mai mult povară / În iureșul lor larg spre înainte. // Am locul meu căruia-i dau binețe / În tot acest avânt de frumusețe: / Tâlmaci de adevăruri neștiute! // Lumina lor mi-e singura avere. / Și zeci de ochi cu sete mi-o vor cere / Ca s-o arate apoi altor sute...”

Teribil! Tâlmaciul adevărilor! L-am așteptat pe poet, a venit, am făcut cunoștință, și m-am bucurat nespus să-l cunosc pe el, un căutător neobosit al frumousului, un maestru al cuvântului

scris, rimat și ritmat, aparent atât de plin de liniște dar în realitate un vulcan temperamental și un izvor de frumuseți neegale. Avea numai 20 de ani când a scris:

“Azi am crezut într-o poveste nouă / Ca un copil ce am fost odinioară; / Tu te-ai născut în strălucirea clară / A unui crin înlăcrimat de rouă. // Tu te-ai născut din raza de lumină / A celei mai îndepărtate stele; / Mi-ai apărut ca-n visurile mele / Ființa ta, de-atâta farmec plină!”

Pe vremea aceea el era student la Universitate și-și cânta prima iubire a tinereții pe trotuarul de vis-a-vis, unde acum este Teatrul Național, dar pe vremuri erau numai niște barăci mizere în spațele cărora se afla ciroul din București. Eu trecem pe același trotuar, încă student la Politehnică, da nu l-am întâlnit și n-am cunoscut simțământul lui romantic care - pe atunci și încă și acum - mă mișcă și pe mine.

Doi ani mai târziu, mi-a făcut plăcerea să mă viziteze acasă, la Chicago. Venise tot la un congres și nu am avut mult timp de stat împreună, dar astă vară l-am vizitat în San Francisco, unde locuiește de mai mulți ani pe co-linile de unde se deschide o priveliște fantastică asupra golfului. Ca să-l surprind, în loc de „bine te-am găsit!” i-am recitat o

continuare în pag. 25

continuare din pag. 24

strofă dintr-o poezie de-a lui:
 “Mă întreb cu multă stăruință /
 De este cu puțință oare / Ființa
 liber gânditoare / Să n-aibă liberă
 voință...” referindu-mă la discu-
 țiile noastre telefonice despre
 eforturile de voință necesare
 pentru a organiza o călătorie în
 California cu scopul precis de a-
 i savura prezența, poeziile și cân-
 tecele. Spre deliciul meu, mi-a
 răspuns imediat tot în versuri:
 “Ținta-i grea, iar drumul cu hâr-
 toape / Totuși drumul ăsta l-ai ales
 / Chit că fură ținte mai aproape /
 Pe alt drum mai lesne de purces.
 // Dacă știi că ai o țintă bună /
 Nu-ți cruța opincile la drum, / N-
 asculta de alții ce-o să-ți spună,
 / Ci urmează-ți calea orișicum!”

Ne-am strâns cu putere în
 brațe, bucuroși că ne putem în-
 nodă încă o dată destinele, încur-
 cate de mult, fără știrea noastră:
 el este doctor în Energetică al Po-
 litehnicii din București unde am
 studiat și eu. Cu trei decenii mai
 înainte - pe la începutul anilor '80
 - făceam amândoi același lucru:
 studiam tehnica digitală, care se
 credea în anii aceia și care a revo-
 lutionat nu numai ingineria ci și
 viața de toate zilele a fiecăruia.
 Dinu a reușit să prindă asta în
 versuri: “De-i profundă ori pre-
 cară, / În meandrele gândirii, /
 Sfânta Logică Binară / Dă ver-
 dicte omenirii. // N-are cine să-i
 conteste / Caracterul ei integru -
 / De-aia întotdeauna este / Îmbră-
 cată-n alb și negru”.

Intrăm în casă, unde ne aș-
 tepta Oana, soția lui. O scrutez
 atent și încerc să-i descifrez acele
 trăsături care l-au determinat pe
 poet să-i scrie: “Tu - ești apa
 sprintară / Care se bea în vârf de
 munte / Tu - ești ploaia de vară /
 Care sufletu-mi inundă! // Ascunzi
 în privire / Un limbaj fără cuvinte
 / Care-mi dă de știre / Doruri vechi
 și jurăminte! // Trupul tău îmi place
 / Mersul tău agale - / Și îmi place
 ritmul / Gesturilor tale. // Vraja ta
 aparte / Nu-i alt undeva - / Tu
 ești pur și simplu / Jumătatea ce-
 mi lipsea!”

Ce plăcere să poți închide ușa
 în spatele tău, să poți să lași toate
 girjile afară și să savurezi plăce-

rea de a fi cu Dinu și cu Oana! Iar
 Oana, presimțind că trebuie să
 răspundă cu aceeași vibrație ar-
 tistică, ne-a pregătit niște bucate
 de ne lingeam pe degete, cu toate
 că fiecare dintre noi, toți cei veniți
 în vizită, am avut un alt țel în viață:
 “Țelul vieții mele / Pân' ce-o fi să
 fim / Oale și ulcele / Într-un ținti-
 rim / Țelul vieții mele / E să ne iu-
 bim / Prin noroi și stele / Cât ni-i
 dat să fim”.

Uniți prin cheful strașnic tras
 la Chișinău, continuăm cu un
 cântec de pahar, la care Dinu dă
 tonul și apoi continuă acompani-
 indu-se la acordeon: “A trecut
 atâta vreme / Fără să pricep vre-
 o dată / Încălcelile de gheme /
 Din purtarea ta ciudată. // Ba ți-s
 mâinile pornite / Ca să-mi mân-
 găie obrazul / Ba ți-s stane împie-
 trite / Care-și strâng în pumni ne-
 cazul. // Ba ți-i gura arcuită / În
 dispreț și nepăsare / Ba ți-i plină
 de ispită / Și dorinți chinuitoare”.

Măi, pezevenghiul ăsta de
 Dinu! Cum știe el s-o întoarcă „ca
 la Ploiești!” și să atingă adâncimi
 necunoscute în fundul inimii
 mele!

Ah... cum să nu! El este din
 Ploiești!! A lucrat și la întreprin-
 derea „I Mai” - cea care fabrica
 utilaj petrolier - una dintre uzinele
 de frunte ale României dinainte
 de revoluție!

Ajungând la acest detaliu, se
 deschide - în sfârșit - un domeniu
 în care am și eu ceva de spus: eu
 doar sunt inginer mecanic! Însă
 încercarea mea de a deschide discu-
 ția despre șuruburi și nituri,
 despre randamente și entalpie
 este parată delicat de Dinu, care,
 aflând că eu sunt din Contanța,
 îmi recită: “Poezie nu e doar
 oceanul / Când îl chinuiește ura-
 ganul, / Sfiredelind prăpăstii miș-
 cătoare. // Mult, cu mult mai cal-
 dă poezie / E o noapte calmă, ar-
 gintie / Cu-o lună tremurând în
 mare. // Dacă tu ai vrea s-aduci
 furtună / Chiar cu preț de ură și
 minciună / Doar să simți că-s răs-
 colit ca marea, // Ai să vezi că
 orișicum ai face / Vei dori mereu
 frumoasa pace / Și-ai să-mi ceri
 cu lacrimi împăcarea”.

Mă uitam la el cum recita cu
 pasiune și mă întrebam ce parte
 din sufletul lui se regăsește în care

parte din succesul instalațiilor de
 foraj pe care întreprinderea lui le
 livra în întreaga lume? Unde și
 cum poezia și-a făcut loc printre
 ecuațiile matematicianului - el a
 terminat Facultatea de Matema-
 tici a Universității din București
 iar mai târziu și-a luat doctoratul
 în energetică - pentru a duce fai-
 ma ingineriei românești la capă-
 tul celălalt al lumii?

Ceea ce mă fascinează în po-
 eziile lui este ușurința cu care îm-
 bină conținutul filozofic al mesa-
 jului cu rima, totul pus într-un ritm
 de o perfecțiune care se poate
 găsi numai la bardul poporului
 român, Mihail Eminescu. Ca aici,
 de exemplu: “Depart'e n zări / De
 paradis / Cununi de vis / Țeseam.
 // Și pe cărări / De cânt și flori /
 Adeseori / Visam. // Hoinar mer-
 gând / Mă lumina / O dulce stea
 / Din zări. // Se-aprinse blând / Ca
 un iacint / Umbrind cu argint /
 Cărări”.

Pentru un hoinar ca mine, ră-
 tăcitor de decenii prin țări înde-
 părtate, hrănit - sufletește - numai
 din cele câteva volume de poezii
 din editura „Cartea Pentru Toți”
 cumpărate încă acum o jumătate
 de secol, a-l asculta pe Dinu cum
 trezește lumea de basm de pe me-
 leagurile natale, este o desfătare
 fără seamăn: “A fost odat' în vre-
 muri vechi / Un mare meșter faur
 / Ce prindea musca de urechi /
 Și-o poleia cu aur. // Atuncea, ea,
 pe foi de nuc / Căta povești să
 scrie - / Iar eu, strivind-o sub pa-
 puc / Mi le spunea și mie. // Dar
 m-am făcut o dată foc, / Că mă
 mințea prea tare. / Și-am mers la
 făurar pe loc, / Să-i cer o răzbu-
 nare. // El prinse-un purice ușor
 / Din iia unei babe / Și-i potcovi
 la un picior / O mie de potcove...”

Mda! Prietenul meu Dinu! Un
 suflet delicat, un mare talent de
 poet, un inginer bun în slujba co-
 naționalilor săi - a lucrat 20 de
 ani la Dispeceratul Energetic Na-
 țional din București - își continuă
 viața - și creația - alături de soția
 iubită, de fata și de nepoțica lor,
 undeva printre dealurile Californiei.
 Cine dorește să se adape din
 aceste opere puțin cunoscute ale
 poeziei românești îl poate con-
 tacta la odleonte@comcast.net.

Să ne trăiești, Dinule!

Miron Țic

“Preț de o clipă”

Tânărul poet **Daniel Lăcătuș**
 este îndrăgostit de poezia în
 stil Haiku, de această interesantă
 perlă lirică, ce s-a practicat pen-
 tru prima dată în Japonia, dar, iată
 că prin grija unor poeți români,
 între care se numără și poetul din
 Călan, județul Hunedoara, aceas-
 tă formă de poezie a devenit și la
 noi o certitudine. În ciuda dimen-
 siunilor de doar 17 silabe și trei
 versuri, poezia Haiku este rele-
 vantă și produce trăiri artistice
 de înalt rafinament, de gândire și
 de emoție profundă, purtând în
 ea atât emoția cât și eleganța și
 subtilitatea. Poezia Haiku nu
 poate fi altceva decât o stare de
 spirit ce înflorește pe coala de
 hârtie. În aceste micropoeze, se
 simt sentimente și idei, care emo-
 ționează și trezesc starea sufle-
 tească a cititorului. Haiku-ul este
 o stare de grație și de mare frumu-
 sețe. Este un sprijin al vieții și
 sensibilității inimii. Haiku-ul este
 ca trei picături de ploaie într-o
 palmă deschisă pentru o vreme,
 în timp ce emoția ne trece dintr-un
 timp în alt timp. Este de notat impor-
 tanța acestui volum, fiind tradus
 în patru limbi de mare circulație.

Poetul Daniel Lăcătuș este
 conștient de poezia pe care o scrie,
 armonizând-o cu elemente din
 natură și din mediul înconjurător.
 Micropoezele lui Daniel Lăcă-
 tuș, în stil Haiku, degajă simpli-
 tate și calmitate în inimile citito-
 rilor. Daniel Lăcătuș transmite
 cititorului prezența clipei, feno-
 menul demn în curgerea lui ce în-
 deamnă la sensibilitate sinceritate
 și armonie. Este poezia
 sufletului și a inimii ce trezește
 bucuria de a o citi, cum este și
 acest micropoem “Culori senine
 / deasupra mării negre / un curcu-
 beau”, unde se poate desprinde
 contrastul pe care îl vede poetul
 între culori senine și curcubeu
 sau în alte două poeme cum sunt
 “Dimineți de mai / sub soare to-
 ropitor / cocoșul cântă” sau “Apus
 de soare / în spatele grădinii / în-
 floriții crini” - aici găsim senti-
 mentele pe care le trăiește poetul.

SEMN ASTRAL

Drum prin Hozeva

Ierusalim; Biserica Sfântului Mormânt

Ierusalim; Biserica Sfântului Mormânt

Mănăstirea Sfântul Savva

Muntele Sion; Biserica Adormirii Maici Domnului

Doamna Teofana Sălceanu, craioveancă, având rădăcini genealogice în Slăvuța - Gorjului, a trimis pe adresa redacției un impresionant album foto, încărcat de energii sacre și de istorie creștină.

Culegătoarea de imagini, consacrate spiritual, a străbătut o parte a căilor Noului Testament, între Iordan și Egipt, din dorința de a-și despovăra viața pe urmele Mântuitorului.

Prin publicarea acestor secvențe memorabile, revista Constelații diamantine va reuni multe suflete însetate între-o comuniune divină.

N.N. Negulescu

Zidul Plângerii

SEMN ASTRAL

Deșertul Iudeea; valea pârâului Iosafat (valea Armagedonului)

Ierusalim, Muntele Măslinilor, Domul Înălțării, un cuvios monah

Biserica Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril din Yafa - Tel Aviv

Ierusalim, Muntele Măslinilor, Domul Înălțării, un cuvios monah

Egipt

Constantin E. UNGUREANU

Maturitate artistică într-un debut literar, în proză

Mai stăruie încă mirosul cernelii de tipar în cele două romane recent apărute în Editura Arves 2008: „Diavolul cu chip de înger” și „Lumină sub umbrela morții”, 2009, autor **Dae Rășinaru**.

Dae Rășinaru este un pseudonim provenit de la toponimul Rășina, o veche comună gorjeană, azi cartier al orașului Țicleni. Sub acest nume își ascunde identitatea profesorul de limba și literatura română, **Constantin N. Șofei**, absolvent al Facultății de Litere, Universitatea București, în prezent pensionar.

Apariția acestor cărți, pentru semnatarul acestor rânduri, nu este o surpriză. Cum destinele noastre au făcut să fim mereu îm-

preună din clasa I până la pensie, în revista cu același nume, oclombrie 1981, la rubrica „Atelier”.

Titlul primului roman conține o metaforă, „Diavolul cu chip de înger” fiind comunismul.

Acțiunea din cele două romane este plasată în perioada interbelică, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial („Lumină sub umbrela morții”) și în perioada postbelică („Diavolul cu chip de înger”).

Chiar dacă imaginarul geografic corespunde pe alocuri realității, păstrând întocmai unele toponime și chiar antroponime, rămân cărți de ficțiune.

Caracterul autobiografic al romanului „Diavolul cu chip de înger” este peremptoriu.

Colaie Rășinaru (numele de familie identic cu al autorului) este personajul principal. Băiat sărac, inteligent și plin de umor, se căsătorește cu Polina, orfană de tată, dar cu ceva avere. Muncește periodic la Constanța, cumpără pământ și devine astfel unul din țărani „mai răsăriți” din localitate, fiind respectat de cei din jur. Dar când să se bucure și el, vin comuniștii, iar satul tradițional trebuie să dispară. Când se trece la colectivizare, în Rășina are loc o răzmeriță, femeile fiind primele revoltate.

Au loc arestări, Colaie Rășinaru este nevoit să se despartă cu greu de pământul său și de atelaj, să treacă la colectiv, pentru că, altfel, copilul cel mare, profesorul, este amenințat cu înlăturarea din învățământ. Oamenii, cunoscându-l ca fiind cel mai bun gospodar din sat, îl pun în fruntea gospodăriei colective.

Colaie Rășinaru, bine tipizat, se ridică peste media semenilor săi, intuiește global, cosmic lumea, prin reflecțiile sale:

„Ce frumos e soarele la asfințit! Să tot stai să-l privești! Nimic nu-ți mai trebuie. A poleit cu aur totul. Ce bun e soarele! Dăruiește

viață pentru toți oamenii fără să ceară ceva în schimb. Poate n-ar fi rău dacă ar închide ochii pentru o zi, două. O mai face el din când în când, da' pentru scurt timp și oamenii se îngrozesc!”

„Numai când le pătrunde durerea în toate părțile trupului, unii oameni uită de răutate. Dacă suntem oameni, să ne merităm numele! Cum să ne mâncăm și să ne ucidem unii pe alții? În loc de pâine și medicamente pentru boli, ne punem în slujba morții și ne pregătim să ucidem omenirea nu o dată, ci de mai multe ori. Cum de rabzi tu, Soare? Și tu, Cerule, de ce ai îndreptat mereu oamenii pe Calea Robilor?”

„Sângele pământului curge prin noi și al nostru prin bulgării înnegriți de soare. Când pun mâinile pe un copac, îi simt răsuflarea. Sunt sigur că și el o simte pe a mea. Când mănânc un măr, un strugure, orice fruct, sorb sângele pământului. Frăția asta între cer și pământ, între cer și natură este de la Dumnezeu lăsată.”

Și exemplele pot continua.

Cel de-al doilea roman, „Lumină sub umbrela morții”, are un puternic și evident caracter educativ.

Este o pledoarie pentru unitatea și trăinicia familiei, o familie bazată pe o adevărată iubire și pe fidelitatea conjugală. Este o tema de actualitate acum, când, în societatea românească, apar tot mai multe familii dezbinat, ori iubirea de cămin înseamnă iubirea de neam.

Credem că, în Alexandru, personajul principal, autorul a pus mult din ființa sa. Avem aici o polarizare poate prea exagerată a personajelor feminine, două surori, Elena, înger, soția lui Alexandru, și Anica, demon.

Anica, o femeie lascivă este preocupată permanent de libidou. Total opusă surorii sale, Elena.

Deși aceste romane reprezintă un debut literar în proză,

autorul pare a fi un condei exersat, cu experiență, dovedind maturitatea artistică.

Îmbină cu măiestrie cele trei moduri de expunere, mănuierea cu ușurință a dialogului trădează și înclinația spre teatru. În cele mai frecvente cazuri, apare în ipostaza scriitorului omniscient. Are simțul umorului, asemeni personajului Colaie Rășinaru.

Exprimarea nominală în enunțuri cu elipsa predicatului și folosirea la tot pasul a metaforei sporesc expresivitatea celor două cărți. Citatele de mai sus demonstrează această afirmație Mai reținem câteva metafore personificatoare, de carate rare:

„Oamenii încercau să stingă

focul care împingea întunericul către cer.”

„Cerule începuse să trimită lacrimi de durere transformate în fulgi de nea.”

Autorul pledează, în cărțile sale, pentru moralitate, virtuți nobile și apropierea între oameni, pentru altruism, deoarece:

„Fericit, ori nefericit, omul are nevoie de alt om, căci nu trăiește decât jumătate când trăiește doar pentru el” (Jaques Delille).

Sunt cărți menite să supraviețuiască prin aspirațiile și ideile autorului transferate personajelor cărora le-a dat viață, toate încununate într-un mesaj pentru cei care vin din urma noastră.

Lucian-Ștefan MUREȘANU

„Amintește-ți că vei muri”

Am alergat o viață după toate neîmplinirile și răutățile celor care, parcă scriși, au fost a-mi urmări pașii. Îmi simțeam în spatele meu și respirația lor îmi intoxica aerul pe care nevoit îl inspiram. Eram emfatici unul față de celălalt și asta o știam; este o impresie că avem prieteni, de fapt fiecare se zbate ca oricare necuvântătoare pentru a exista și a-și atinge țelul. Este singurul lucru conștient al existenței noastre. Un suflet înrobuit, pătat, supus excentrismului nostru. Ne place să ne credem superiori și să ne evaluăm prin nimicnicia noastră excrementele gândirii în fața altor progeneraturi umane, ridicându-ne deasupra limitei bunului simț. În fapt, suntem niște ceva-uri nesemnificative în fața Universului. Spunând cantitate, mă refer la toată încărcătura materiei cenușii pe care, într-un timp al existenței noastre, am acumulat-o pentru a ne infatua, folosind-o pentru mărire, pentru onoruri, pentru o diplomă care să ne aureolizeze. Cine nu are diplomă, în conceptul tuturor, poate fi considerat un nimic, chiar dacă, în situații diferite ne depășesc cu mult, primordial fiind bunul simț.

Să nu ne ascundem după palmele pe care le vrem să ne ferească adevărata față. Printre degete ne trădează lumina ochilor, care scânteiază în fața altora, la fel de ascunși ca și noi, străfundurile. Și pentru a fi mai concret în ceea ce am spus mai sus, să trecem la a ne prezenta în diferite ipostaze ale vieții, pe care cu siguranță le-ați trăit și urmărit așa cum și eu, la rândul meu, le-am avut drept experiențe.

Urcam treptele intrării unei instituții de stat. În fața mea un semen robust, într-un costum de vară, dintr-o stofă de bună calitate, cu o pălărie cu boruri largi, trecut de șazececi de ani, se înălța semeț pe fiecare treaptă pe care o urca. Era un semn al ignoranței. Îl priveam pentru că altceva mai bun, în momentele acelea, nu aveam de făcut. La un moment dat am zămbit când omul a intrat pe ușa clădirii și doi dintre cei care păzeau s-au aplecat în fața lui salutându-l slugarnic. Mi-a venit și mie rândul să intru iar cei doi nici nu m-au băgat în seamă. Am aflat de altfel, ajungând să îl cunosc până în cele din urmă pe insul robust, că era șeful unui departament important al instituției. Departamentul la care fusesem trimis să rezolv una dintre cererile pe care Universitatea la care eram consilier, la vremea aceea, mi-o dăduse ca sarcină.

După trei sferturi de oră de așteptări, la ușa cabinetului acestui șef, timp în care secretara foise, intrând și ieșind însoțită mereu de alți noi veniți, ce nu așteptau ca ceilalți,

plictisiți și obosiți, cu tot felul de hârtii și probleme ale instituției!!!, am fost primit de domnul în funcție.

M-am prezentat înmânându-i dosarul și scrisorile Senatului universității. A răsfoit două dintre revistele suport de curs universitar, a citit sau mai bine spus a trecut cu privirea peste materialele pe care i le adusesem spre documentare, le-a închis și mi-a spus rece: *Nu știi, voi încerca să văd ce pot face pentru dumneavoastră. Vă anunțăm.* Am rămas uimit. Un timp pe care l-am pierdut așteptând să-mi răspundă sec, dezinteresat de ceea ce doream să informez instituția respectivă, în ciuda faptului că un set de documente îi fuseseră trimise spre studiu cu o lună înainte. Ridicându-se de pe scaun am înțeles că audiența luase sfârșit. L-am salutat, părăsind sala.

A doua zi, am apelat la alte foruri, pentru că nu am stat așteptând la un semen dezinteresat de cultura română, el fiind om de cultură! și, în sfârșit, problema universității noastre a fost rezolvată.

Anii au trecut. Ironia sorții. După aproape șapte ani urcam aceleași trepte, ale aceleiași instituții. Doamne, era cald, într-o frumoasă zi de sfârșit de iunie. Cineva în spatele meu m-a strigat, m-am întors și am întrezărit, printre cei care urcau treptele, un trup robust, obosit. Așteptând pe cea care mă strigase, am urmărit pe cel ce cu șapte ani în urmă suia zvelt, treptele acestei instituții. De data acesta cei doi agenți de la intrare nu l-au mai băgat în seamă și nu s-au mai rupt de șale ca cei de acum șapte ani în urmă, erau alții și mult mai tineri. Nici măcar nu îl priviră fiind ocupați cu un tabel pe care urmau să-l semneze.

Am salutat pe cea care mă strigase, am schimbat două vorbe și ne-am luat la revedere. Grăbit, am urcat treptele urmărindu-l pe cel care cu ani în urmă era „cineva” în această instituție și care acum devenise un oarecare, ca toți ceilalți solicitanți. A urcat la etajul unde cândva își avusese biroul, cu secretare și subalterni care roiau în jurul lui și care acum treceau, poate, pe lângă el, făcându-se că nu-l cunosc, că anii au trecut și multe s-au schimbat. S-a așezat pe canapeaua din holul de așteptare unde se mai aflau încă trei persoane. Într-un timp scurt au mai apărut două, unul tânăr ce nu avea mai mult de treizeci de ani iar celălalt apropiindu-se de cincizeci de ani. Costumele pe care le purtau le evaluau funcțiile cu care sfidau pe toți cei ce îndrăzneau a se ridica să le stea în cale. Se apropiară de birou și, când au intrat, sfidând persoana semenului robust, care nădăjduia

tăcut, bineînțeles că primirea le-a fost pe măsura așteptărilor.

Timpul se scurgea greu. Groaznica așteptare în zadar. Unul dintre cei care se afla pe canapea zise într-un târziu: *Au funcții să rezolve problemele instituțiilor care au nevoie de mângălitura lor, nu de pierdere de timp.*

Semenul oftă coborându-și privirea. Oare conștientiza că și el procedase cândva la fel, ignorându-i pe cei care smeriți, îngenucheați, veneau la el să îi cerșească o audiență și o semnătură, care pe atunci valora foarte mult? Timpul, ce îți rezervă timpul? Suntem frunze în vânt, figuri trufașe. Ne distrugem unul pe celălalt neavând remușcări. Ne batjocorim și ne umplem cu noroi nepăsându-ne de suferințele aproapelui nostru și, după toate acestea ne ascundem ca niște năpârci, atunci când nu mai avem putere dându-ne victime ale unui sistem pe care cu toții îl slujim, acela de ignorare și înfumurare peste măsură.

Să nu uităm că murim duhnind a putrezi-ciune. Toți avem același sfârșit.

După aproape o oră de foiri și intrări la domnul șef de departament, tânăra secretară se arătă zămbitoare adresându-se celor care nervoși așteptau audiențele: *Domnul secretar părăsește instituția și se întoarce peste o oră.*

Cei prezenți rămaseră muți uitându-se unul la celălalt. Semenul s-a ridicat pornind spre treptele care duceau spre ieșirea din instituție. Cobora agale. Două femei, care discutau aprins, cu câte două bibliorafturi în brațe, trecuseră grăbite pe lângă bătrân. Acesta le observă și parcă vruse să le spună ceva. Se opri, însă cele două femei nici nu-l băgară în seamă, discuția lor era mult mai importantă decât depănarea amintirilor bătrânului pensionar. La vreo câțiva pași, după ce semenul dăduse colțul treptelor, una se opri din discuție spunând: *Știi cine era? M-am făcut că nici nu-l văd. Un nemernic. N-a mai murit... Cealaltă zâmbi amarnic, completând: Tu, dar eu că i-am fost în directă subordonare. Pentru fiecare există un sfârșit. Nimeni nu stă până la moarte în vârful piramidei.*

Abia atunci am înțeles că evaluatorii noștri sunt toți cei cu care zi de zi intrăm în contact. Ne privim, vorbim unul cu celălalt, de multe ori dăm impresia că suntem de acord cu ceea ce face cel cu care conviețuim: familie, colegi de școală, de serviciu, colaboratori ocazionali. Cât de falși suntem.

Într-un tren Rapid ascultam istorisirea a

continuare în pag. 30

continuare din pag. 29

două doamne, trecute cu mult peste patruzeci de ani. Înconjurat de patru femei și un bătrânel nostim, pus pe glume, răsfoiam o revistă. Însă, când povestea de viață a aceleia, care stătea în dreptul ferestrei în direcția opusă mersului trenului, începuse să atragă atenția, liniștea se așternu peste întreg compartimentul. Își depăna cazul cu voce tare întoarsă spre cea care o asculta și care se părea a-i fi o cunoștință veche, întâlnită după un lung șir de ani de absenteism. Îl relatez ca pe un episod de viață ieșit cu totul din comun și la care te-ai fi așteptat să fie subiectul unui roman bestseller.

Suntem oameni și avem atâtea de ascuns unul față de celălalt, atâtea de reproșat *eului* nostru pentru tot ceea ce facem de multe ori fără a cugeta. Ce energii răutăcioase ne împing să încălcăm legitatea binelui în favoarea răului. A fost un timp în urmă în care m-am întrebat îndelung de ce există ură?... Și mi-am răspuns după grele experiențe ale vieții, pentru a se face echilibru între bine și rău. Nimic nu există fără echilibru, totul este drămuț pentru fiecare dintre noi. Gândurile sunt energii care transformă în materie bucuriile, pedepsele. Le primim după fapte. Ura întunecă, bunăta-tea luminează. Câtă strâmbăciune și urătenie atâtea frumusețe și bunătate. Echilibrul acesta îl avem de la începuturi, Abel și Cain. Ura doboară, bunăta-tea ridică.

Am trăit împreună cu el douăzeci și unu de ani. L-am lăsat să se apropie de mine, de sufletul meu, să-mi pătrundă în inimă și..., în liniștea care acoperise compartimentul cei prezenți ridicară sprâncenele ca semn că așteptau nerăbdători firul povestirii. Femeia nu avea în fața ei decât pe cea căreia îi relata cele trăite cu bărbatul pe care, am înțeles mai târziu, o părăsise. Pentru ea, noi, ceilalți, nici nu existam. Povestirea continuă: *mi-a distrus cei mai frumoși ani ai vieții mele*. Bătrânul își permise să intervină: *sunteți încă destul de tânără...* Se făcu o pauză scurtă după care, privindu-l, femeia continuă: *în comparație cu vârsta dumneavoastră. La patruzeci și șapte de ani, nu mai sunt atât de tânără încât să reîncep o căsnicie. Mi-am format tabieturi, curiozități ale vârstei, multe s-au schimbat în douăzeci și unu de ani*. Ea de fapt știa că noi, cei prezenți, o ascultăm, cu vrerea sau fără vrerea ei, altfel, discuția cu partenera de dialog s-ar fi desfășurat în șoaptă sau pe culoar. Ce aștepta această doamnă de la noi?

Se întoarse în vechea poziție către cea căreia îi vorbea, continuând: *Tot ceea ce mi-a revenit mie, după moartea părinților mei, a intrat și în posesia lui. Nimic nu mai era al meu și am crezut în el. În liniștea lui, de vreo zece ani începuse să-și pună de-o parte*

bani, fără să știu, să-i prospere firma pe care, de altfel, el nu avea decât puțin băgat în ea, toți erau ai celor doi parteneri, cu care copilărise și pe care i-a îndatorat. Unul s-a sinucis iar celălalt a plecat în Canada, trimițându-i, ca un naiv, bani pentru deschiderea liniilor de producție. Îl mințea că a deschis două mici întreprinderi de mobilă confecționată din răchită, și că în curând îi va trimite în Canada prima producție. Banii și i-a pus într-o bancă din Occident și, când a terminat cu mine, a dispărut pentru totdeauna. A girat cu casa fără știu, a scos banii din bancă, bani rezultați din vânzarea caselor părinților mei, bani mulți. Doamna care se afla în dreapta bătrânului, înspre ușă, pe aceeași linie de canapele cu mine, în direcția mersului trenului, ținu să o întrebe: *Nu aveți copii?*, răspunsul sosi imediat: *nu*. Se purta atât de frumos cu mine încât nu am putut bănui niciodată că în adâncul inimii sale ascundea atâtea nimicnicio, atâtea fătărnicio. Cu nimic nu s-a dat de gol. Îmi vorbea atât de frumos încât m-a făcut să-i dăruiesc totul, rămânând pe drumuri... Se făcu liniște. Nimeni nu dorea să întrebe nimic. Femeia continuă dar de astă dată privirea ei se îndreptă spre mine, care ședeam vis-a-vis de ea: *Poate mă întrebați de ce a plecat? Pentru că ura lui față de tatăl meu, care avea o funcție și care s-a opus căsătoriei noastre, nu a încetat niciodată. Îmi spunea când avea prilejul: „trebuie să suferi și taică-tu”, după care zâmbea sărutându-mă pe obraz. Eu o luam drept o glumă și spuneam: nu mai fi rău. El îmi răspundea, râzând: din asta mă hrănesc*. Bătrânul întrebă: *Și nu v-ați dat seama din nimic că e un om malefic?* Femeia răspunse: *Nu, din nimic*. Bătrânul continuă: *spuneți că tatăl dumneavoastră a avut o funcție... onorabilă, nu l-a simțit cu nimic? Cum se comporta față de el?* Femeia lăsă privirea în pământ, pentru prima dată de când începuse povestirea oftă greu, foarte greu. Își ridică privirea fără să ne vadă, continuând:

*în douăzeci și unu de ani nu s-au văzut decât de două ori. S-a tot dus pe unde a lucrat să îl ajute în privința mea. Lumea îl uitase, se schimbaseră multe. Mi-am lăsat serviciul pentru firma la care credeam că lucrează pentru noi, alergând cu contracte prin țară și... în realitate eram un pion de la care a scos toate economiile părinților mei. El nu avea familie? Se auzi vocea femeii care o ascultase cu multă atenție din dreapta bătrânului. Răspunsul sosi: *nu, o familie s-ar fi putut să aibă dar despre ea nu mi-a vorbit niciodată. Îmi spunea mereu că este singur pe acest pământ care nu este al lui*. Atunci am zâmbit iar ea m-a observat. M-a urmărit cu coada ochiului pe tot parcursul completărilor celorlalți. Când am simțit oboseala mi-am lăsat capul pe una dintre tetierele scaunului și am adormit. Tangajul trenului, discuțiile celor care nu mai conteneau m-au trezit după un timp. Mai aveam puțin până la destinație așa că toți începuseră să se pregătească de coborâre. Mă întinsesem să-mi iau bagajul când cea cu care se însoțise i se adresă pe numele de familie, un nume care-mi sună destul de cunoscut. M-am întors și am îndrăznit să o întreb: *Sunteți fiica fostului... de la Departamentul de Stat?*... Ea ridică privirea de la bagajele pe care tocmai și le așezase pe canapea schițând un semn de întrebare: *L-ați cunoscut pe tata?* I-am răspuns scurt: *Da*. A mai vrut să spună ceva dar cei din compartiment s-au pus în mișcare înaintând spre coborâre.*

Pe peron am urmărit-o până când a dispărut în mulțime. Avea același mers ca al tatălui său și, acum, după ce aflasem că ea este fiica celui pe care îl cunoscusem, întâmplător, într-o ocazie nefericită, îi vedeam asemănările și vocea era a șefului aceluia care, în urmă cu ani, mi-a dat o rezoluție seacă, nu numai mie, ci și altor petenți care plecau de la el nemulțumiți de răspunsurile lui.

Câtor oameni le este dat să trăiască astfel de istorii ca aceea pe care am trăit-o eu!

Florin Măceșanu - Casa părintească

Ion M. UNGUREANU

Eminescu și țărâmul dreptului

Pe mulți i-a surprins spiritul enciclopedic al lui Mihai Eminescu, care a cuprins arii vaste ale culturii. Geniul eminescian s-a manifestat cu plenitudine în domeniul filosofiei, istoriei, lingvisticii, economiei politice și altele, fără a ocoli științele juridice. Mărturii în acest sens sunt numeroasele articole publicate, mai ales în ziarul „Timpul”.

Dar să enumerăm câteva din sursele formării intelectuale ale poetului nostru național.

A fost pasionat pentru munca de documentare, încă din perioada preuniversitară. La biblioteca gimnazială de la Cernăuți a studiat multe traduceri, printre care tratatul lui Baumeister „Dreptul natural”, tradus de Samuil Micu-Klajn, devenit „Legile firii etice și politice” sau „Filosofia cea lucrătoare”.

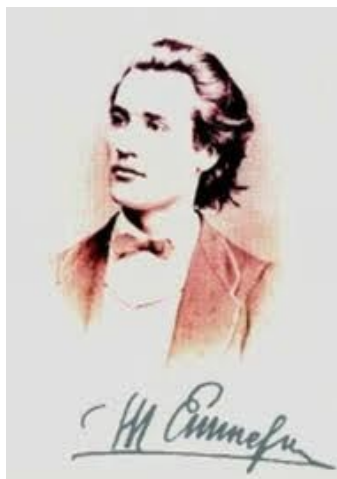
La Universitatea din Viena s-a înscris la Facultatea de Filosofie unde a frecventat cursurile lui Robert Zimmerman, Teodor Vogt, Karl Sigmund Barach-Rappaport și alții. În semestrul de iarnă 1871/1872 și în cel de vară din 1872, la Facultatea de Drept pe care o frecventa, tot acum, și Ioan Slavici, cel mai apropiat prieten al său, încă din timpul studiilor de la Viena. Pro-

fesorii săi de la Filosofie predau cursuri și la Facultatea de Drept și venea să-i asculte și aci. La Drept se preda Dreptul Roman de către Rudolf Ihering, Dreptul Finanelor de către Lorenz Stein, Jurnalistica engleză și germană (despre ultima, chiar poetul face referire în manuscrisul 2291, 3). Eminescu a mai făcut referire la unele idei ale lui Hegel din „Filosofia Dreptului”.

Iată o referire a lui Ioan Slavici: „Pe când eu eram plin de pandecte, de canoane și de instituțiuni medievale, Eminescu era plin de filosofii de tot felul și dacă eu eram tare în materia mea, Eminescu era tare în argumentațiune și rămânea învingător chiar și atunci când discutam asupra dreptului, încât îmi rămânea întotdeauna impresiunea că el nu cunoaște dreptul deopotrivă cu mine, dar îl înțelege mai bine și judecă în materie de drept mai sigur și mai bine ca mine”¹

Studiul dreptului, de către Eminescu, a fost continuat și după perioada universitară. A studiat „De l'esprit des lois” („Spiritul legilor”) de Montesquieu, la

care face referire în unele din manuscrise. După ce studiază „Câteva observațiuni asupra legislațiunii și organizării judiciare” a lui G. Mârzescu, va face unele aprecieri pertinente despre magistratură, în ziarul „Timpul” din 27 septembrie 1881. Tot în „Tim-

pul” din 17 decembrie 1882, scoate în evidență necesitatea ca delictele de presă să fie mai întâi rezolvate de către curtea cu jurați și apoi de tribunale.

Sunt cunoscute și alte contacte ale lui Eminescu cu problemele juridice, despre care vom mai reveni cu alte ocazii. Dar, un fapt, mai puțin cunoscut, merită atenția. În perioada octombrie 1864 - februarie 1865, Mihai Emi-

nescu a fost practicant la Tribunalul din Botoșani, Redau conținutul cererii de încadrare: „Domnule Președinte, Având dorința de a servi în cancelaria onorabilului tribunal la care Domnia-Voastră presidați, vă rog să binevoiți a me prenumera între practicanți. Creded, domnule Președinte, că-mi veți aproba cererea mea, vă rogu să binevoiți a primi asigurarea profundului meu respectu. Mihai Eminovici 864, Octombrie în 4 dille”. După aprobarea cererii, Eminescu a lucrat câteva luni ca practicant, perioada în care a fost remarcat rapid de conducerea tribunalului, motiv pentru care a fost promovat copist la Comitetul Permanent al județului Botoșani.

Sesiunea din martie 1877 îl include pe Mihai Eminescu, jurat la Curtea de Jurați din Iași.

Desigur, că această experiență, din timpul adolescenței, îl va determina, în perioada universitară, cât și după, să-și îmbogățească cunoștințele din domeniul dreptului.

În scurta sa viață, Mihai Eminescu ne-a dăruit, nouă românilor, o identitate scumpă, prin tot ce a creat și în tot ce a întreprins, fiind călăuzit de spiritul dreptății.

Aurel SIBICEANU

Ionuț CARAGEA – poezia ca „absență a ceea ce suntem”

Am rămas un fidel cititor de poezie scrisă de tineri și pot spune că „fenomenul douămiist” îmi este cunoscut în toate manifestările lui, precum îmi este cunoscut și cel post-douămiist, de care critica literară încă nu s-a ocupat în mod serios. Ca în orice curent generaționist, puțini sunt autorii care au o personalitate creatoare, un stil bine definit, puțin se rup de mulțimea de „practicanți” ai scrisului, de „pluton”. Cei mulți, din „pluton”, au rămas undeva în „Valea Plângerii”, în căutarea identității...

De mai bine de șase luni citesc poezia tânărului Ionuț Caragea, un poet care nu seamănă la scriitură cu nimeni. Comunicăm aproape zilnic; Ionuț scrie poezie aproape zilnic, cu o fervoare aproape religioasă, de

sacerdot, și mă pot mândri că sunt printre primii cititori ai poemelor noi. Pot spune, fără să greșesc, că poezia lui Caragea nu seamănă cu a cuiva. Fiecare poem are imagini și idei proaspete, genuine, care pe mine și nu numai pe mine, mă uimesc. Sacrul și profanul, eternitatea și durata trec dintr-un poem în altul, dintr-o ipostază în altă ipostază, încât ai senzația că asistezi la efortul tainic și ocult al unui alchimist al cuvintelor. Adesea mă întreb cât va rezista athanorul lăuntric al poetului, când „va fi luat în primire” de manierism, de autopastișare. Greu de răspuns, câtă vreme poetul pare să fi înțeles argheziana sintagmă „cuvinte potrivite” și câtă vreme lucrează sub specia ei, neobosit și cu aceeași prospețime.

Spune poetul undeva: „i-am dat iubirii tot ce aveam”. Câtă vreme poetul va îndestula iubirea cu viața sa, cu bucuriile simple și omeștești, va deține și dreptul inalienabil de a mărturisii frumusețea.

O carte a poetului se cheamă „Absența a ceea ce suntem”. Cred că în vremurile din urmă, informatizate până la frig și care, paradoxal, au schematizat relațiile inter-umane, această absență din ființa noastră consistentă este poezia. Redobândirea poeziei ca dimensiune sacră a omului este ocupația, profesia de capătăi a lui Ionuț Caragea, este condiția și rațiunea sa de a exista, amintitoare de fervoarea cu care Petre Țuțea afirma că este de profesie român.

Liviu ANDREI

Hotel Cucu

Să stai să-ți plângi propria-ți moarte o jumătate de zi, să te îmbărbătezi în cealaltă jumătate și apoi să nu mai mori. Când o să crezi că vei muri altă dată iar o să plângi cel puțin două ore apoi iar o să te îmbărbătezi și a doua zi o să te consternezi în fața faptului că te trezești și ești încă viu.

Am cunoscut odată un dirijor de la Sibiu care și-a plănuțit minuțios înmormântarea. A angajat chiar și o cântăreață care să-i triluie Otcî Ciornăe în timp ce coșciugul se lasă purtat de sforile de parașută în mormânt. A așteptat o săptămână și n-a mai murit. Apoi mi s-a confesat: „Sunt un bou! Și Svetlana asta e cea mai mare curvă pe care am întâlnit-o! Mă crezi că nu am încredere să o las să bea apă din câmile mele?! I-am zis: Te duci la Chișinău la tine și te spovedești și te grijești. Eu din cauza ta nu pot să mor! Ești prea spurcată să produci moarte! Într-adevăr, ai o voce de vrabie proaspăt ouată, dar miroși a cerneală... *ciernială* cum îi ziceți voi! Și a plecat sepie... Mi-au rămas de la ea doar trei de *bine* sacadați, pronunțați mai mult din complicitate la fiecare orgasm mărturisit al meu, din săptămâna așa zisei morți a mea: *ghini... ghini... ghini...*

– Ești prost, bă! I-am certat eu. Trebuia să te porți mai cuviincios. Ești un om al muzicii și nu știi nimic despre muzica vieții!... Ai chemat o lăutăroaică să te colinde în timp ce zbori alene, ușor, ca o unghie tăiată din carne, spre locul numit Iadul Muzicii.

– Păi...

– Păi... nimic! I-am întrerupt eu. Și acolo... Stai să mai iau o gură! ...și acolo vei întâlni toți fătălăii creatori, toți derbedeii creației, toată torcida morală a lăutăriei: țambale, clarinete și, bineînțeles, fetele cu tinerețea scurtă pe care le-ai mințit că nu ești înșurat deși pe un picior ești mai grizonant decât pe celălalt. Domne! Pe piept îți atarnă harta fizică a Groenlandei din fire albe și ție îți arde de Luminițe rusești.

– Și dacă am, ce?!... Nu am și eu dreptul la iubire? Mereu am iubit ieftin. M-am zgârcit.

Florin Măceșanu - Copilul din vis

Măcar acum să mă lăfăi și eu în scumpeturi. Auzi?! Sub bagheta lui Paul Voicu... Și în bagheta lui... Nimic. E moartă... Abia aștept să-mi spună cineva: *Voicule! Bagheta ta... s-a oprit și nu mai vrea!*

– Păcat de ea! am spus eu râzând.

– Păcat!... Eram bun, bă! Dirijam o uvertură cu o țigară aprinsă! Și tot mai rămânea un fum din ea! Ce vremuri!... Micul Haydn... Așa mi se spunea odată. Dar de ce-ți spun eu ție, bă? Ne cunoaștem cumva? Eu știu ce poreclă ai!... Ești cumva „Subsemnatul”?

– În nici un caz. Sunt de la Direcția Mărfuri. Am cântat și eu în Orchestra Armatei.

– Ai cântat și tu... Spune-le, bă! Crezi că mi-e frică? Nu mi-e frică.

– De ce?

– De ce?! Pentru că stau la etajul patru și am igrasie. La mine în Sibiu securiștii nu pot să urce până la patru pentru că sunt prea grași. Curg apele de pe ei. Se pun în fața camionului cu salam, îl opresc și înfulecă. Cum vedeam pe unul mirosind a tobă... era clar. Dar tu ești agil ca o pisicuță, domnule Ukaz... sau Caucaz. Mânânci plante, ai? E bine. E bine, să știi! Gheara florei a pierdut teren dar va învinge...

– Ești pierdut! Și cum spuneam... În Iadul Muzicii vei mai fi tu, Haydn, Chopin și Carl Orff! O să vă amestece Dracu ca pe plastilină și nara ta dreaptă o să ajungă lângă premolarul 21 al polonezului.

– Nu o să-mi rămână în mormânt decât 17 oaze mari, 64 mai mici, dar vizibile și 3 pietre calcaroase scăpate prin încrețire de rinichii mei puturoși. Le simt înțepăturile ori de câte ori mă chemă vreo fărâma de somn la el. Și de fiecare dată trebuie să mă milogesc de ele ca de niște bivolițe îndărătnice să mă lase măcar să adorm. Dacă reușesc să adorm s-a terminat cu chinul. Durerea se transformă în vis și înțepăturile și poticnirile din rinichi se transformă în ciupiturile Svetlanei. Și eu o rog, o înjur, ba îi mai ard și o palmă - blândă ce-i drept - dar ea tot de aceeași zonă sensibilă se agăț. Și îi spun:

– Dar de obraji de ce nu mă iei? De unde ai ghicit tu că tocmai acolo mă doare?! Cine ți-a spus? Și ea râde. Și când râde scoate la iveală niște dinți drepti, dar care nu se potrivesc deloc cu simetria ei estică și devine ușor mai urâtă decât frumoasă.

– Ce-mi dai să-ți spun? mă întreabă ea.

– Îți dau ce vrei... numai de mi-ai măcina bolovanii ăștia din mine. Dar ce să macini tu?!... Nu mai macini nimic! Acum decât mace-rezi! i-am zis eu. Așa am cunoscut-o de la un lipovean: Svetlana - moară de bărbăți. Și tot nu-mi spui?! o reped eu. De unde știi ce mă doare?

– Ești prost la femeii! D-aia! Și de câte ori ești gol și te ridici din pat și apoi te întorci vijelios - ca un veritabil lac de sudoare - și încerci să te căznești deasupra mea, ceva se aprinde în tine. Parcă e un cremene, o scânteie și când te înțepă te schimosești ca un copil înfometat la o țâță acră. Și atunci când ești cel mai adânc în mine, mă străduiesc să ajung acolo cu palma dreaptă și să strângulez cu mâna mea licuriciul ăla blestemat care-mi distrage atenția de la plăcere și îmi deranjează și mie ochii.

– Și avea dreptate. În partea stângă aia mare o măcina pe cea mică, pentru că așa devenise mică. Acum nu prea mă mai doare. Piatra mică a devenit satelitul celei mari și gravitează acum în jurul ei. Mișcarea ei de revoluție e aproape insesizabilă pentru rinichiul meu.

– Ai dreptate... domnu' Paul! Te-ai îmbătat, dar ai dreptate! Dar oare așa o fi și cu Pământul? În ce dracu' de rinichi o-m sta noi? Ce animal, ce ființă secretoasă ne-ar folosi nouă planeta pentru drenajul și selecția urinei?

– Sincer... Nu știu! Și nici dacă aș ști nu aș fi sigur că știu!... Și cu ce scop mă întrebi? Băăă! Să nu mă crezi prost! Crezi că nu îți știu porecla? se răsti muzicianul.

– Nu asta era problema. Pe mine mă interesează dacă ființa pe rinichiul căreia parazitează planeta noastră e bărbat sau femeie. În nici un caz nu vreau să ajut o femeie să urineze.

– Nici nu ar avea nevoie. Oricum la ele uretra e foarte scurtă.

– Nici de asta nu este vorba. E vorba de logică. E vorba de locul în care trăim. De exemplu noi acum stăm în orașe femei. Ce e Timișoara? E femeie, nu?! Ce e Craiova?! De Constanța nici nu mai vorbesc. E femeie, nu?! Brăila e curvă și deci tot femeie... Și mai sunt!...

– Am înțeles. Mi-e foarte sigur și clar acum. Sunt femei... adică de genul feminin. O Craiovă... două Craiove, o Securitate... două Securități. Pe când Bucureștiul!... Bucureștiul e bărbat în toată regula. Ce-i drept... mai jigărit, dar e bărbat. Aa...? Păi și când sunt între localități... unde sunt? În femeie sau în bărbat?

– Ești în femeie. Nu ai cum să scapi, am confirmat eu.

– Păi cum?! Ies din Timișoara și nu mai sunt în femeie, nu?!...

– Ești în România și prin urmare tot în femeie ești...

Livi OFILEANU

„Nu închide ochii, Tatiana”

Aflată deja la a treia lansare de carte (după „Dialog cu sufletul”, „Realitate prematură”, ambele apărute în 2007), **Patricia Lidia** revine cu un alt volum - „**Nu închide ochii, Tatiana**”, Editura Eurobook, Iași, 2009, carte prezentată elogios de d-na Cornelia Bălan Pop: „Poemele se completează pagină cu pagină, se susțin într-o lipsă totală de frază complicată. De aici și o strălucire a lor în universul întrebărilor. Clarice și Tatiana și Patricia-Lidia sunt poezie, discret decor poetic și o rară savoare”, (din prefața *Cine este tatiana sau dramatismul ludic*, p. 5). În al doilea volum, Daniel-Dumitru Darie este la fel de generos: „...Har și lumină divină, realism

și pragmatism constructiv, acestea sunt cele ce o caracterizează pe Patricia Lidia”, (din prefața cărții „Realitate prematură”, Ed. 3 D, Drobeta Turnu-Severin). Și, nu la urmă, chiar autoarea se recomandă în „cuvânt înainte” și „epilog confesiv”, de unde cităm: „Se întâmplă ca persoane care nu mă cunosc bine să îmi spună că sunt „naivă” sau „copil”. Pledez nevonovată”, (*Prin meandrele timpului*, p. 12); și ceva din final: „Nu, tatiana nu există... e doar o proiecție a ceea ce am vrut eu să fiu la un moment dat...”, (*Epilog confesiv*, p. 113). În poeme de curtare a dragostei divine, *remember* al copilăriei și vieții afective, poeta așterne versuri neproblematice cu pretenția unor sentințe și fără a căuta o desfășurare lipsită de clișee; vorbim de o poetă în formare, ale cărei apetențe către poezia sentimental-simplistă sunt încă destul de tușate, lirismul de tip romantic fiind prezent de la o pagină la alta, și probabil lecturile din simbolismul românesc, sau sentimentalul Ion Minulescu își pun aici amprenta lor tutelară: „Andante, allegro, lento.../ numele tău îmi suna mereu în gând...// Andante, allegro, lento.../ Sub genele mele pierdeam noțiunea timpului...// Visam un sărut

promis.../ Din cupa Evei îl sorbeam.../ Se răzvrăteau palide umbre.../ Andante, allegro, lento.../ Andante, allegro, lento.../ Între palmele noastre,/ o întreagă lume...// Între buzele noastre,/ o întreagă simfonie...// Între trupurile noastre,/ un asfințit...// Ți-am spus: „Și mie îmi este teamă...”/ Mi-ai spus: „Și eu te iubesc...”/ Andante, allegro, lento...// Andante, allegro, lento.../ Nu mai cred în cuvinte.../ nici în sunete.../ nici în culori.../ nici în imagini.../ Nu mai cred în nefericirile colective.../ în respirația deșartă a sufletului/ îngenuncheat.../ în versul patetic și iluzionat...// Nu mai sunt doar un tigrul al disperării...// Sunt doar eu...// Andante, allegro, lento...”, (*Andante, allegro, lento*, p. 80).

Nu știm cum arată textele din primul volum, citindu-le însă pe următoarele, putem afirma cu certitudine că această autoare are șanse să devină ceea ce și este: o Poetă. În versuri diluate și cu „pauze de tăcere”, autoarea pledează pentru monologul frustrat, de la erosul învăpăiat, inima rănită și credința devotată care devin monede de schimb în societatea bulversantă, până la singurătatea apăsătoare... Aceasta din urmă o determină să facă apel la

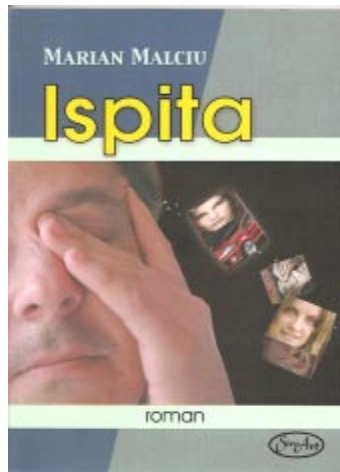
imaginație, și astfel apar personajele Clarice și Tatiana, identități fragmentate și realcătuite într-un spațiu psihologic compensator-revitalizant. Însă evadarea romantică prin ochii acestor personaje neconturate, care nu dețin șarmul celor reale, nu se poate realiza de un cititor fidel, „lecturilor la zi” - în plus, acesta rămâne cu convingerea că i s-a servit un kitsch cu bună știință - spunem acest lucru conform afirmațiilor autoarei, care îi pune la zid pe cei „atoateștiutori”...

Dar, cum stângăciile cenaclere sunt vizibile și versuri bune stau alături de cele de umplutură în mai multe poeme, și pentru a avea acces în Agora poeziei valoroase - e de dorit ca Patricia Lidia să-și refuze o vreme bucuria acestei naivități redundante, să deschidă ochii la poezia scrisă de poetele din ultimul val; sau să bifeze căsuța cu „poet la grămadă”...

Cărți primite la redacție

Marian Malciu - *Femeia, eterna iubire*, Ed. Alutus, 2008

Marian Malciu - *Ispita*, Ed. SimArt, 2009

Georgeta Nedelcu - *De vorbă cu sufletul*, Ed. Contrafort, 2010

Georgeta Nedelcu - *Destinul, o scuza?*, Ed. Contrafort, 2010

Gheorghe A. STROIA

„Farul de la capătul tuturor lumilor mele” sau „O eclectică poveste cu oameni și iubire”

Oricând, în oricare colț al pământului ai fi, sau în orice limbă ai șopti, iubirea este aceeași: un simbol, un dar, un adevăr, o lumină, o cale spre autocunoaștere sau poate fi - uneori - nimic din toate acestea. Încărcată de astfel de sensuri este și cartea de debut a poetei **Ramona-Sandrina Ilie**, care dorește a fi recunoscută sub pseudonimul literar de **Lady Allia**. Cartea (160 pagini) este publicată de editura Etnous din Brașov, 2010. O scurtă prezentare a rosturilor acestei cărți este făcută de însăși autoarea cărții, care declară: „Întotdeauna mi-am dorit să împart bucăți din sufletul meu, din gândurile mele, din mine, celor care și-au dorit să le citească regăsind în ele amintiri, iubiri, gânduri demult uitate sau pe ei înșiși, altfel decât poate și-au închipuit că își pot fi. Nu am reușit întotdeauna și astfel am învățat că nu am să pot scrie pentru toți oamenii, dar am fost nespus de fericită când mi-am dat seama că nu e nevoie să scriu pentru toți, ci doar pentru cei care au nevoie să regăsească frânturi din ei în sufletul altcuiva, iar această întâmplare fericită să se transforme într-o **poveste cu oameni și iubire**”. Ce poate fi mai frumos decât să-ți dorești să faci din sentimentele tale - o modalitate de a-i determina pe ceilalți să-și perceapă propriile trăiri și să se regăsească în eclecticul sentiment care înalță și construiește: iubirea? Deși semiotica iubirii este vastă,

trebuie să recunoaștem că marea (pe care o poartă omul în suflet) nu este întotdeauna calmă și săgetată de zborul lin al pescărușilor. Alteori poate genera valuri uriașe, care să distrugă și transforme totul în pustiu. Demn de remarcat este faptul că, nu despre această dragoste distrugătoare dorește să ne vorbească poeta, ci despre dragostea pură, o dragoste care înalță, zidește și care ne face cu adevărat oameni.

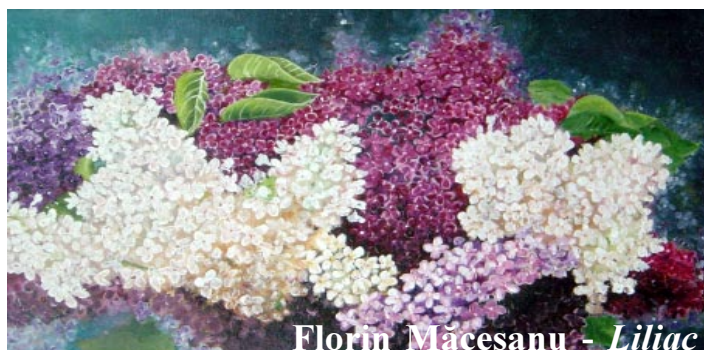
Titlul cărții are o semnificație aparte. „**Farul**” este sclipirea de lumină către care tinde sufletul poetei, de-a lungul unei călătorii care o va purta până la „**capătul tuturor lumilor**” sale. Lady Allia se dovedește un rafinat cunosător al îmbinării sensurilor iubirii cu cele ale unui eros pur, fără nici cea mai mică urmă de vulgaritate. Cele nouăzeci și unu de poeme, te inspiră și te poartă tot mai adânc în universul liric, care nu pare nicidecum al unei poete aflate la debut. Se spune că poezia este apanajul tinereții și că proza este semnul maturității. Acest lucru este reconfirmat și de efervescenta tinerețe a autoarei care, prin iubire, împărtășește celor din jur din preaplinul său. Se mai spune despre poet că este „un animal marin, ce trăiește pe uscat și vrea mereu să zboare”. Veți întâlni pe parcursul prezentei scrieri toate elementele acestei ludice definiții. Poeta ne „poartă” spre adâncimile unei mări albastre, calcând apoi cu sfială pe „plaja” sentimentelor, pe care de-

seori știe să le înaripeze. Cartea este dedicată soțului său - „farul” care îi împărtășește lumina, îi aduce echilibru și speranță. Poemele din carte sunt strigătele unui om plin de iubire și pentru care, singura cale de salvagardare este certitudinea împărtășirii acesteia cu persoana iubită. Începutul unora dintre scrieri este uneori cețos, difuz, pornind tocmai de la aceste incertitudini. De fiecare dată poeta se asigură (cel mai adesea - interogativ) că iubirea ei este împărtășită: „*M-am trezit în mālul umed al unei fântâni/ ea se închidea peste tot în jurul meu, mă strângea/ și-mi smulgea aerul. O simțeam asemenea unei mâini/ uriașe/ care intra pe gâtul meu și îmi strângea inima,/ plămânii/ scoțând afară din mine tot aerul/ și viața...*” Parcurgând labirinturile incertitudinii, tocmai pentru a amplifica frumusețea sentimentelor trăite, Lady Allia ajunge în final la lumină, acolo unde mālul se transformă în „apa fântânii” (Fântâna).

„Metafizicul” personaj al cărții este IUBIREA însăși, care unește cele două jumătăți ale sale printr-o asociere de tip reflexiv. Aceste asocieri nu sunt întotdeauna însă, dintre cele mai fericite, ca de exemplu: „mă răzi”, „să mă ții ție”, „mi-am fost”, „te șoptesc”, „mi-ai crescut”. Versificația (uneori clasică: „De nord la drum lung...”, alteori modernă: „Omule cititor”) este a unei poezii cu accente romantice. Se insistă pe una din temele poetice

„consistente”, utilizată încă de la începuturile omenirii: IUBIREA. Prin Iubire, omul a devenit Om. Prin iubire, Omul s-a cunoscut pe sine și a simțit nevoia să se „dăruiască”. Asemănarea personajului feminin din carte cu cel al reginei Damayanti din binecunoscuta epopee indiană „Mahabharatha”, confirmă perenitatea sentimentului, care este aparent fragil și ușor de spulberat. „Ea” este atât de frumoasă, încât „Farul” se identifică cu propria-i persoană: „*seara, când mă dezbrac de mine/...și rămân doar o femeie cu fruntea senină/pieptul mi se dă la o parte asemenea unei cortine,/ iar tu ieși/ învăluindu-mă în tine, departe de lumea/ dezlănțuită în care eu/ uneori mă pierd*” (Dincolo de toate). Asemenea trăirilor epopeice, pentru împărtășirea iubirii sale - poeta alege Omul (acceptându-i calitățile și „valorizându-i” defectele) în detrimentul Zeului, care-i poate oferi (în schimb) nemurirea.

Chiar dacă poemele cărții sunt preponderent dedicate unei persoane anume, Lady Allia se dovedește a fi o poetă perspicace. Ea păstrează un „strop” de iubire pentru oameni, această iubire înnobilându-i sufletul și atingând-o cu petalele melancoliei. O astfel de iubire „desecretizată”, este cea pentru cititorul său. Deși nu-i cunoaște chipul - ea și-l imaginează. Deși nu e o certitudine - ea îl invită, plină de tandrețe, într-o călătorie prin sufletul său generos: „*Uneori, nu mereu/ reușesc/ reușesc să te iau de mână prin sufletul meu,/ să-ți arăt ferestre nebănuite/ alteori..., nu pot să rostesc nimic/ decât un gând bun la ceas de seară/ să-ți-l pui la reverul tâmplii/ ca pe un sărut de țigancă// omule drag,/ omul*

Florin Măceșanu - Liliac

continuare în pag. 58

Viorel ROMAN
(Bremen, Germania)

Statul la romani

Statul la romani (Anexa I) a apărut în (1) romare.ro, (2) basarabialiterara.com.md, (3) revista-epoca.ro, (4) revistasingur.ro (5) analize-si-fapte.com, (6) ro.wordpress.com, (7) gandaculdecolorado.com, (8) agero-stuttgart.de, (9) romaniavip.com, (10) clipa.com, (11) phoenixmag.com etc. de aceea readuc în memorie câteva momente din istoria ideii și faptei privind statul. Pentru că în lipsa dialogului moldo-valahilor cu Roma, statul lor s-a rebizantinizat, el mimează numai colaborarea cu vestul.

Astăzi trei milioane de căpșunari și trei de salariați din economia de piață asigură supraviețuirea a patru milioane de pensionari și un milion și jumătate de bugetari. După mărirea pensiilor, salariilor, numărul funcționarilor pe datorie și curba de sacrificii (25% reduceri de salariu) Washingtonul / FMI asigură „că nu vor mai fi alte tăieri salariale”. Statul e falimentar și depinde de occident.

Statul creștin

Nicolae Iorga vedea în statul moldo-valahilor un Bizanț după Bizanț (450 p.), falimentar fără refacerea unității dintre ortodocși și catolici. Constantinopolul ca și Bucureștiul sunt măcinate de o boală incurabilă. La fel vede Mircea Eliade în Anexa II. Mihail Ralea constata în 1928: „*O țară adusă la sapă de lemn, batjocorită și umilită. Un stat unde minoritățile protestează mereu, fiindcă li se calcă drepturile... o țară care și-a pierdut busola morală și dreptatea și care se zbate în expediente de aventură de la o zi la alta, între protestarea internă și disprețul străinătății. Căci nu este o ocazie în care țara noastră să nu primească reproșul, ori umilința străinătății.*”

Din perspectiva creștină, omul este înzestrat cu drepturi și calități pe care statul trebuie să le protejeze și promoveze. În acest caz, statul merită respect,

în caz contrar el își pierde legitimitatea. În vremea Mântuitorului existau opt imperii. Azi, Roma creștină a cucerit lumea.

De două milenii, lumea e împărțită în Imperiu, Limes și Barbari. Primul dă tonul și este azi Lumea I, dezvoltată, occidentală, UE/USA/NATO/OECD. Limesul este Lumea II, în curs de dezvoltare la periferia Imperiului. Barbarii sunt Lumea III, veșnic subdezvoltați și subvenționați.

Sfântul Imperiu Roman, Uniunea Europeană, Lumea I, dezvoltată, garantează drepturile omului: Libertate, Dreptate și Pace, model de urmat pentru toată lumea, chiar și pentru cei de altă credință. Valorile, normele creștine sunt percepute și promovate azi ca standarde de civilizație universală.

Între Sfântul Imperiu și Barbari, greco-ortodocșii au dezvoltat o cultură, civilizație de Limes greu de integrat de imperiali. De aceea, statele de la Limes, care înconjoară Imperiul trebuie să se decidă de partea cui sunt. România și Moldova sunt la Limes. Care sunt perspectivele lor.

De la Roma la Moscova (a III-a Romă)

Romanii, urmașii Imperiului Roman de Apus, pierd legătura cu Roma (395), iar după Marea Schismă (1054) greco-slavii le-au impus o ierarhie ortodoxă antilatină, contra naturii lor. Așa au ajuns românii în afara normelor și valorilor Imperiului. Ei sunt priviți cu neîncredere de greco-pravoslavici pentru că sunt de latini și de occidentali, pentru că sunt singurii romani greco-ortodocși.

În această situație, Sfântul Imperiu îi însărcinează pe maghiari și pe polonezii romano-catolici să-i aducă pe românii greco-ortodocși pe calea adevărului. Maghiarii percep această misiune apostolică milenară ca mandat de maghiarizare, ceea ce e intolerabil. Polonezii n-au ocupat Moldova și sunt mai generoși (vezi

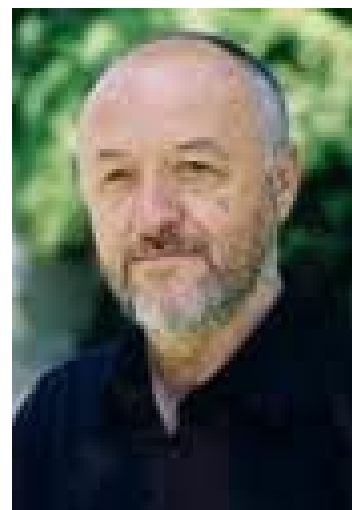
opera cronicarilor moldoveni și vizita papei polonez Ioan Paul II la București). Primele state românești, ca măduvă greco-ortodoxă bizantină, intră în conflict cu Sfântul Imperiu și, după căderea Constantinopolului, și cu Imperiul Otoman, așa că sute de ani valahii din Ardeal erau numai tolerați de romano-catolici, iar la sud și est de Carpați de turcomusulmani.

1600. Mihai Viteazul înțelege dilema și taie nodul gordian cu ajutorul Ligii Creștine, Papei de la Roma, Împăratului Sfântului Imperiu, unde găsește înțelegere, sprijin, dar proiectul lui de reunificare și emancipare statală eșuează din cauza ortodoxiei, nu fără a fi un model de urmat. Un secol mai târziu, Liga Creștină creează în Ardeal condițiile unirii românilor cu Roma. Maghiarii, slavii, grecii sunt, firește, împotriva ei, dar uniții redescoperă latinitatea lor la Roma și ideile lor ajung și la București și Iași unde se confruntă cu ideile greco-slave și cele laice, iluministe franceze.

După Unirea de la 1700, Biserica greco-catolică și Corifeii Școlii Ardelene pun bazele Proiectului de emancipare națională, statală. În timp ce la „Mica Romă”, Blaj, se scria cu litere latine și se gândea din nou în normele, valorile creștine universale romane, moldo-valahii erau dependenți de politic și spiritual de sultanul turco-musulman, patriarhul greco-ortodox, ori de Țarul de la Moscova.

Astfel, în timp ce Biserica Unită, Corifeii Școlii Ardelene puneau bazele renașterii naționale, domnitorul Dimitrie Cantemir, în loc să se orienteze și el spre Occident, prefera „a treia Romă”, Moscova, și face o alianță cu rușii, cu Petru cel Mare, cu consecințe dezastruoase. Pe de o parte, s-a subminat astfel unitatea - care proiect național, statal este de preferat, cel al Corifeilor Școlii

continuare în pag. 36

Viorel Roman este prof. dr., consilier academic la Universitatea din Bremen, expert al Programului Națiunilor Unite pentru Dezvoltare, profesor asociat al A.S.E. București, profesor asociat al Universității din Timișoara, profesor asociat al A.S.E. Chișinău, profesor asociat al Universității din Baia Mare, membru de onoare al Senatului Universității din Baia Mare, membru al Academiei Româno-Americane (ARA), Montréal

Bibliografia

- *Rumänien im Spannungsfeld der Großmächte / România în sfera de interes a marilor puteri, 1774-1991. 3 vol.,* Offenbach 1987-1991; *Politica economică românească: Strategia unei politici de dezvoltare,* Offenbach am Main 1988; *Revoluția din decembrie 1989,* Bremen 1990; *România spre Piața Comună, Buc., 1992; Imperiul, evreii și românii,* Timișoara 1994; *România în Europa,* Bukarest 1995; *Transilvania. Românii la încrucișarea intereselor imperiale, Buc., 1998; Imperium & Limes,* Belgrad 1999; *De la Rîm la Roma, Buc., 1999; Capitalism ortodox,* Timișoara 1999; *Tranziția. De la revoluția din România 1989 la războiul din Jugosлавия 1999, Buc., 2000; Bucovina și Basarabia, Buc., 2002; România: Articole, interviuri, recenzii / Aufsätze, Interviews, Rezensionen, 1990-2004.*

continuare din pag. 35

Ardelene, Roma, sau al moldo-valahilor, Moscova? -, iar pe de altă parte turco-musulmanii și greco-ortodocșii speriați de primejdia unirii cu Roma a tuturor românilor și de ascensiunea celei de a treia Romă, Moscova, întronează la București și Iași numai greco-ortodocși fideli din Fanar.

Sub greci și ruși

1711-1821. Sub „mafia grecească”, statul moldo-valahilor se degradează: „*Toate dregătoriile, după spusele fraților Medcedonschi, de la prima până la ultima, sunt cumpărate cu bani. Dregătoria de vistiernic se cumpăra de la domn și era plătită până la jumătate de milion de lei și mai mult. Ispravnicul de județ își cumpăra funcția sa anuală pentru douăzeci și trei de mii de lei, după bogăția populației din acel județ, ... pentru postul de mitropolit se plătea un milion de lei etc.*”

Greco-fanarioții nu făceau distincție între bugetul țării și interesul lor străin de neam. Pe de altă parte, monopolul comercial garanta prețuri de rechiziție de circa cinci ori mai scăzute decât prețurile mondiale. Așa că, „pe la începutul veacului al 19-lea, Principatele Dunărene păreau a merge deadreptul spre peire” și țărănimea practica o economie de subzistență. Dar în războaiele ruso-turce, primii câștigă încet dar sigur teren în Principate și fanarioții Sultanului și Patriarhului sunt înlăturați.

1829-1856. În perioada regulamentară, „mafia fanariotă” e înlocuită de „orașul parazitar” xenocrat cu „ușile deschise” spre vest. Acum, evreii încep tranziția spre capitalism. „*Le pays était le plus arriérés d'Europe. Quatre-vingt-dix pour cent de sa population de 5 millions et demi d'habitants était composée de paysans ignorants... Les Juifs y formaient la seule classe moyenne, pratiquement la seule classe intellectuelle, et le commerce des pays passait ordinairement par leurs mains.*”

Desființarea monopolului

asupra comerțului și fiscalității fanariote a influențat pozitiv agricultura, așa că boierii îmbogățți se orientează spre Paris, capitala secolului 19, unde curentul laic, cultural, francmason cucerește elita moldo-valahă. Același fenomen îl întâlnim și la ruși, care înclină și ei spre protestantism și cultură, ca paleativ al lipsei de unitate spirituală dintre Moscova și Roma.

Proiectul francez laic

După Adunarea de la Blaj din 1848, emanație a Școlii Ardelene, emanciparea blocată de maghiari devine reală, dar la scurt timp Viena acceptă dualismul austro-ungar și românii sunt supuși din nou maghiarizării, mai ales că ierarhi ai Bisericii Unite au trecut pe nesimțite pe linia maghiară. În lupta de idei dintre uniți și curentul cultural iluminist francez, care provin din surse diferite, dar sunt ambele pro-vestice, moldo-valahii refuză Unirea cu Roma, optează în mod manifest pentru cel laic.

După proiectul Corifeilor Școlii Ardelene (Roma), al lui Dimitrie Cantemir (Moscova), acesta e al treilea model laic, cultural, eminamente al moldo-valahilor (Paris). Iată esența acestui proiect al liberalilor lui I.C. Brătianu formulat într-un memoriu adresat Împăratului Franței, Napoleon III:

„Constituirea acestui stat român ar fi cea mai frumoasă cucerire, ce Franța a făcut-o vreodată afară din teritoriul său. Armata statului român ar fi armata Franței în Orient, porturile sale dela Marea Neagră și de pe Dunăre ar fi antrepozitele comerțului francez, și din cauza abundenței lemnului noastre de construcție, aceste porturi ar fi tot odată șantierele marinei franceze; produsele brute ale acestor avute țări ar alimenta cu avantaju fabricile Franței, care ar găsi în schimb un mare debit în aceleași țări. În fine, Franța va avea toate avantajele unei colonii, fără a avea cheltuielile ce aceasta ocazionează.” Dacă înlocuim Franța cu UE, programul e încă de actualitate, dar e politic incorect.

Decăderea Imperiului Otoman

și înfrângerea Rusiei în războiul Crimeii, au permis Unirea Țării Românești cu Moldova și reorientarea spre vest. Încercarea lui Cuza de reorientare spre Roma a Principatului, obedient Sultanului și Patriarhul grec, s-a izbit de rezistența ortodoxă în cooperare cu laicismul cultural francez. Eludarea fundamentului religios a cooperării româno-occidentale a dus la diminuarea influenței Școlii latiniste unite cu Roma la sud și est de Carpați până în zilele noastre.

Regii germani

După exilarea lui Cuza, romano-catolicul Karl von Hohenzollern-Sigmaringen vine cu misiunea de a realiza cooperarea cu vestul fără a mai pune la îndoială obediența duhovnicească și sobornicească a Constantinopolului și Moscovei. Lipsa de perspectivă reală a proiectului moldo-valah mascat de strălucirea curentului cultural francez laic era legitimat acum și de o dinastie germană.

Iată ce remarca Mihail Eminescu: „*Astăzi avem cele mai liberale instituții, suveranitatea poporului, coduri de legi franțuzești, consilii comunale etc. Ne merge de aceia mai bine? Nu, de zece ori mai rău, pentru că noile instituții nu se potrivesc cu nivelul nostru cultural. Nu se potrivesc cu forțele productive de care dispunem, nu se potrivesc cu puterea noastră economică. Noi trebuie să ne osîtenim acum mai mult pentru întreținerea acestui aparat de stat modern scump și inutil.*”

Regatul nu a depășit niciodată statutul de periferie furnizoare de grâu, petrol și lemn spre vest.

1918. Crearea statului român unitar a presupus alianța cu apusul din timpul războiului și prăbușirea imperiilor de la granițe. Dar și după Marea Unire, a învins din nou curentul cultural, laic, mason, mult sub așteptările momentului istoric. Crearea unei mari Dioceze unite cu Roma, reintegrarea autentică a întregii suflări românești în civilizația occidentală a eșuat și în România Mare.

Greco-pravoslavnicii, neliștiți de legăturile strânse ale românilor ortodocși cu apusul, chiar și în mantia laică, fără a pomeni de primejdia unei eventuale uniri cu Roma, au ridicat imediat rang mitropolitului valah în cel de Patriarh. Spre deosebire de toți patriarhii greco-ortodocși, cel de la București este îmbrăcat în alb, ca papa. Apoi concordatul și unirea religioasă sunt boicotate.

Astfel a fost *ab ovo* pecetluită soarta țării, care, prin Nicolae Titulescu, la Geneva celebra tranziția societății moldo-valahe spre vest într-o franceză fără cusur, iar la București se perpetuau cuture greco-fanariote antioccidentale și linia politică trasată de Bizanț și liberalii masoni ai lui Brătianu.

„Orașul parazitar” (câte un milion de maghiari, germani, evrei și români occidentalizați) a blocat emanciparea celor 16 milioane de români. Totuși, copiii de țărani s-au îndreptat spre orașe și școli, unde s-au izbit de adversitatea orașului xenocrat, care nu i accepta. Conflictul a generat Legiunea „Arhanghelului Mihail” cu ortodoxia ca măduvă ideologică și fascismul apusean ca model.

Decalajul economic dintre Regat și Transilvania și față de Occident n-a fost depășit, așa că regele Carol II renunță la fațada democratică, țara-i dezmembrată și el fuge. Politica de supraviețuire a 2/3 din stat a reușit sub mareșalul Ion Antonescu, dar când rușii ajung din nou în Basarabia, elita interbelică încearcă revenirea sub patronaj apusean, dar eșuează pentru că ei au renunțat la influența în România 90% în favoarea lui Stalin, care reface, de la Baltica la Adriatică, Cortina pravoslavnică, ortodoxo-comunistă, împotriva tuturor influențelor occidentale, religioase sau culturale.

Regatul regilor germani (1878-1945) „a fost o mare ficțiune prin care orașul xenocrat trăia pe seama satului românesc” (Mihail Manoilescu) și era o construcție subredă, pentru că în loc să continue politica de

continuare în pag. 37

continuare din pag. 36

Unire cu Roma promovată de Biserica unită, de Cuza și dorită de toți ardelenii după primul război mondial, dinastia de Hohenzollern-Sigmaringen s-a lăsat coruptă și a urmat linia greco-fanariotă și cea culturală, laică prooccidentală liberală, până la dezastru.

Proiectul sovietic

În preajma și pe toată perioada războiului mondial II, existau trei alternative pentru România:

1. Germania național-socialistă a lui Adolf Hitler urmărea dezmembrarea țării, apoi autohtonii urmau a fi împinși spre răsărit, Transnistria.

2. Anglo-americanii percepeau blocajul „orașului parazit” moldo-valah, lipsa infrastructurii, a asistenței medicale, suprapopulația de la sate, analfabetismul și propuneau: „South-Eastern Europe should industrialise on its own, on the «Russian model», (by which we do not mean Communism).” dar, în final, au cedat estul Europei rușilor.

3. Moscova oferea moldo-valahilor, ca model de depășire a subdezvoltării cronice, dictatura de dezvoltare, o formă laică a despotiei orientale, bizantine, practică deja de pravoslavnicii cu succes, și pentru tradițiile ortodoxe din Balcani, un sistem ușor de implementat.

Stalin a continuat opera înaintașilor săi pravoslavnici. A ocupat militar țara, a instalat la conducere agenții săi cominterniști, evreii Ana Pauker, Valter Roman etc., și a eliminat tot ce era prooccidental: Biserica Unită, intelectualii provestici etc. Apoi a fost refăcută structura statului despotic bizantin și obturarea totală a tuturor legăturilor cu vestul. (vezi *KGB - Istoria secretă a operațiunilor sale externe de la Lenin la Gorbaciov* de Andrew & Gordievski, Londra 1990, București 1994).

5. Unificarea tuturor partidelor într-unul singur, având grijă ca toate rolurile cheie să revină acelor oameni care aparțin serviciilor noastre secrete.

6. De la conducătorii de organizații locale de tineret în sus, în pozițiile de conducere se vor repartiza oameni desemnați de serviciile noastre speciale.

9. Se va urmări ca funcționarii (exclusiv organele de securitate și din industria minelor) să aibă retribuții mici. Aceasta se va referi îndeosebi la sfera sănătății, justiției, culturii, respectiv la cei care dețin funcții de conducere.

12. Se vor exercita presiuni asupra serviciilor publice în sensul că acestea să nu acorde acte doveditoare a proprietății asupra pământului.

13. Politica față de mica gospodărie țărănească urmează acest curs pentru a face gospodăria particulară nerentabilă. După aceea trebuie începută colectivizarea. În cazul în care ar interveni o rezistență mai mare din partea țăranilor, trebuie redusă împărțirea mijloacelor de producție, repartizarea lor. Concomitent cu creșterea obligațiilor de predare a cotelor. Dacă nici așa nu se ajunge la rezultatul scontat, trebuie organizat ca agricultura să nu poată asigura aprovizionarea cu alimente a țării, astfel ca necesarul să trebuiască acoperit din import.

14. Trebuie făcut totul ca hotărârile și ordinile - fie acestea cu caracter juridic, economic sau organizatoric - să fie nepunctuale.

15. Trebuie făcut totul ca anumite cazuri să fie discutate concomitent de mai multe comisii, oficii și instituții, însă nici una dintre ele să nu aibă drept de decizie înainte de a se consulta cu celelalte.

24-26. Punctualitatea transporturilor de orice gen trebuie perturbată. Trebuie popularizate discuțiile cu muncitorii care se ocupă de problemele actuale legate de producție, respectiv cele care critică trecutul și problemele locale. Nu se vor înlătura cauzele fenomenului în discuție.

27. Luările de poziție ale conducătorilor băștinași pot avea coloratură națională sau

istorică, dar acestea nu pot duce la unitate națională.

32. Trebuie extinsă birocracia statului în cel mai înalt grad în toate domeniile. Este admisă critica activității organelor administrative, însă nu se admite nicidecum scăderea numerică a personalului și nici funcționarea normală a aparatului birocratic.

35. Din școlile elementare, de specialitate, dar mai ales din licee și facultăți trebuie să fie înlăturați profesorii de valoare care se bucură de popularitate. Locurile lor trebuie să fie ocupate de oameni numiți de noi, având un nivel de pregătire slab sau mediocru. În manualele de istorie nu trebuie amintit care dintre domnitori a servit sau a vrut să servească binele țării.

38-40. ...campania de acuzare a naționalismului și șovinismului. Trebuie ca reprezentății opoziției să fie închiși sau lichidați...

44. Se va căuta ca acei care lucrează în diferite funcții indifereent cât de mici, să fie schimbați și înlocuiți cu muncitori cu cea mai mică pregătire profesională, necalificați.

45. Trebuie ca la facultăți să ajungă cu prioritate sau în mod exclusiv, cei ce provin din cele mai joase categorii sociale, cei care nu sunt interesați să se perfecționeze la nivel înalt, ci doar să obțină o diplomă.

După dezmembrarea statului și crearea a două state românești - RSS Moldova a fost pusă sub ascultarea Patriarhului de la Moscova și rusificată -, și punerea în practică cu succes a programului KGB de mai sus, Nikita Hrușciov și-a retras Armata Roșie și conducerea a fost încredințată, delegată președinților autohtoni fideli liniei greco-slave.

Președinții moldo-valahi

Nicolae Ceaușescu, Ion Iliescu, Emil Constantinescu și Traian Băsescu, toți ortodocși moldo-valahi, membri marcanți, activiști ai Partidului Comunist Român, continuă modelul bizantino-fanariot binecunoscut cu ingrediente din modelele antioc-

cidentale ale greco-pravoslavnicilor mascate de curente culturale occidentale la modă și liberalitatea masonică laică.

Ideea Corifeilor Școlii Ardelene este diluată și de slăbiciunea Bisericii Unite, marginalizată, dar mai ales de faptul că aceasta a acceptat, încă din sec. 19, linia politică și religioasă maghiară, în contradicție flagrantă cu programul inițial al Corifeilor. Astfel, în zilele noastre, la București Partidul Maghiarilor UDMR a preluat misiunea de reorientare a moldo-valahilor spre occident. Agentul Budapestei, revoluționarul Lazlo Tökes îi reprezintă pe români la cel mai înalt nivel în Parlamentul European.

În afară de Partidul Maghiarilor, curente culturale occidentale, masoneria liberală și laicita sunt puținele punți subrede pe care se realizează, de bine de rău, un contact cu lumea occidentală.

Vizita tuturor președinților la Roma s-a soldat cu vizita Papei Ioan Paul al II-lea și cu aderarea țării la UE/NATO. Dialogul cu Roma, condiție inițială pentru integrarea autentică nu are însă loc.

Pentru a vedea că președinții moldo-valahi ortodocși târâie după ei „lanțurile grele ale duhovniciei și soborniciei Constantinopolului și Moscovei” e suficient să comparăm Directivele de mai sus ale KGB-lui și realitatea din zilele noastre, folosind același punctaj. Dar dacă Directivele KGB de după război au fost jumătate de secol secrete, astăzi atât gândirea, orientarea Moscovei cât și rezultatele acestei politici la București sunt accesibile tuturor:

5.-6. Din decembrie 1989, la conducerea țării au venit activiști de partid pregătiți de Moscova, eșalonul doi periferizat de Ceaușescu. Fără ca ei a fi desemnați probabil de serviciile rusești, reactivarea a celor cu studii în URSS este evidentă.

9. Funcționarii, îndeosebi din sistemul sanitar și cultură, au în continuare salarii mici. Excluzi de la această practică sunt în continuare cei din Serviciile speciale.

continuare în pag. 38

continuare din pag. 37

12. Dificultatea retrocedării proprietăților, a caselor este notorie, încă nerezolvată.

13. Transformarea gospodăriilor țărănești în nerentabile este în curs. Metodele sunt identice cu cele de după război. De la distrugerea bazei materiale, până la importul de produse.

14.-15. Hotărârile și ordinele cu caracter juridic, economic sau organizatoric au un caracter haotic. Ordonanțele de urgență modifică unele legi abia adoptate de Parlament.

24.-27. Dispariția flotei, degradarea transporturilor, ca și popularizarea criticilor trecutului este o realitate. Nu se înlătură, însă, cauzele fenomenelor în discuție. Critica financiară, corupția generalizată sunt la ordinea zilei de decenii, așa că până și organele UE s-au resemnat.

32. Extinderea birocrăției corupte. România este considerată, în mediile de afaceri, ca având cel mai ridicat risc de instabilitate legislativă.

38. Cu invectivele ca Naționalism, Șovinism este discreditat și astăzi interesul național.

44.-45. Degradarea învățământului (tarabă de vândut diplome), ca și selecționarea și promovarea cadrelor, generează în rândul tineretului sentimentul neputinței și inutilității. Marea majoritate a studențimii nu mai e interesată de nici-o manifestare politică.

Clasa politică s-a îmbogățit peste noapte prin privatizare, comisioane sau furând, pur și simplu, miliarde din banul public cu credite neperformante, comision, etc. În spatele imaginii democratice, rezervată apusenilor, se proliferază degradarea socio-economică. Majoritatea populației și-a creat o cultură a supraviețuirii și a corupției ca formă de protest social. Piața neagră este de 50%.

După Revoluția din 1989, România se afla pe primul loc în Europa la mortalitatea prin TBC, boli cardiovasculare, respiratorii și are cea mai crescută mortalitate infantilă și generală și o medie din ce în ce mai scăzută de viață.

Venitul majorității populației sărăcite se duce pe mâncare, care nici ea nu este corespunzătoare calitativ. La asta se adaugă consumul enorm de alcool 75-218g/cap de locuitor / zi. Consecințele sunt permanentizarea subdezvoltării și alterarea stării de sănătate.

În acest sens, observațiile lui Mircea Eliade din „Piloții orbi” (Anexa II) sunt de o actualitate greu de trecut cu vederea, ca și cele ale unui profesor britanic, care consemnează acum la fel de resemnat: „*România cunoaște la această oră stagnarea, promovarea mediocrității și a corupției... nimeni nu mai crede în nimic. Un popor care timp de șase decenii a abandonat lumea civilizată, a pierdut acum nu numai gustul democrației, dar și sensul direcției și voința de a se reface. Românii au intrat într-o fază de sinucidere colectivă: Nimeni nu-i poate ajuta și nici nu vor să fie ajutați.*”

Perspective

Ideea, programul emancipării naționale, statale, a tuturor românilor o găsim la Corifeii Școlii Latine. Dacă acest proiect ar fi fost tradus în faptă, atunci statul român s-ar fi dezmembrat acum în două și ar fi fost aproape de nivelul statelor romano-catolice surori, Italia, Franța, Spania.

Fapta unității naționale aparține însă moldo-valahilor greco-ortodocși, dar Principatele dunărene, apoi Principatul, Regatul și Republica nu au aparținut niciodată de Sfântul Imperiu, iar astăzi numai România, fără Moldova, aparține de UE occidentală mai mult de jure, decât de facto.

Dihotomia dintre idee și faptă generează un conflict greu de mușamalizat, chiar dacă Biserica Unită a fost desființată, marginalizată, acceptă linia maghiară și Corifeii sunt retălmăciți. De fapt moldo-valahii vor să fie posesorii și ideii și faptei naționale, ei vor să fie model de urmat de toți românii.

2010/11. Vine în România papa Benedict XVI. De rezultatele vizitei depinde soarta unirii moldo-valahilor cu Biserica universală, integrării lor în lumea occidentală, condiție sine qua non a

depășirii degradării social-politice, urmare a decalajului dintre idee și faptă în construcția statului.

Anexa I

Statul la români

Iată cum vede evoluția statului la români un poet, George Astaloș: „Românul este un maratonist/ care a luat-o la fugă/ acum două mii de ani,/ a greșit traseul/ și continuă să alerge/ pentru că nu găsește sosirea.”

Realitatea se pare că-l confirmă, pentru că statele românilor - Transilvania, Moldova și Țara Românească - s-au adaptat, de-a lungul timpului, intereselor imperiale greco-musulmane, rusopravoslavnice și occidentale. Care-i situația, începând cu perioada interbelică? Statul din România interbelică a fost o ficțiune, prin care „orașul parazit” (câte 1 milion de autohtoni occidentalizați, de evrei, de germani și de maghiari) trăia pe seama a 16 milioane de țărani. Mihail Manolescu a propus o strategie de înlăturare a „creolilor” prin concentrarea deciziilor și resurselor în mâinile unui stat național puternic. Românii urmau să înlocuiască, să înlăture 4 milioane de „creoli” parazitari și să demareze modernizarea socio-economică prin ei înșiși. Comuniștii au aplicat acest program ca dictatură de dezvoltare. Legăturile de subordonare față de metropolele apusene au fost reduse. Din „orașul parazit” au rămas doar sechele, iar raportul dintre sat și oraș, țăran și orășean s-a schimbat fundamental. Această politică de emancipare socială, de mare succes, a fost întreruptă în 1989 prin lichidarea lui Nicolae Ceaușescu de către „creoli”.

După Revoluție, primul președinte, Ion Iliescu, pregătit la Moscova, și prim-ministrul Petre Roman, nepotul rabinului de la Oradea, au început demontarea statului: „și-au luat mâna de pe economie”, au degradat aparatul productiv, importat din Apus, calificându-l „un morman de fiare vechi” și „au făcut un pariu cu agricultura” catastrofal. Astfel, lichidarea libertății economice a românilor a fost pecetluită, pen-

tru că statul era singurul instrument care le permitea menținerea unui echilibru între interesele celor 10 milioane de salariați români veniți de la țară și cele ale economiei mondiale.

Între economia de piață, democrație, integrarea în structurile euro-atlantice și bunăstarea materială a fost pus un stupid și iresponsabil semn de egalitate, cei care îndrăzneau să atragă atenția asupra degradării statului și a consecințelor dezastruoase asupra românilor fiind imediat stigmatizați și marginalizați ca neo, criptocomuniști, xenofobi, antisemiți, nostalgici, securiști, extremiști ș.a.m.d. Prăbușirea economiei și transformarea majorității salariaților în „inutilizabili” nu au diminuat nici entuziasmul președinților Emil Constantinescu și Traian Băsescu, nici pe cel al noii „clase politice”, care a preluat din mers mesajul corupției, clientelismului, nepotismului „orașului parazit” interbelic și nici elanul procapitalist al electoratului. Un mare succes propagandistic!

Rezultatul politicii de tranziție spre o societate subdezvoltată, la periferia Europei, este degradarea statului în numele unor iluzii. Privatizarea mizeriei și siguranței materiale fiind înfăptuite, funcțiile statului în derivă sunt preluate de o economie subterană de peste 50%. Cetățeanul, lăsat în voia sorții, este nevoit să emigreze sau să activeze pe piața neagră, paralelă, informală ș.a., să practice, activ sau pasiv, corupția, care a devenit singura formă de protest social. Fără un stat puternic, eficient, cu o politică economică coerentă, tranziția, reforma, privatizarea, economia de piață, democrația, fără a mai pomeni de bunăstare, sunt imposibil de realizat. Când și cum își vor reface românii statul? Este întrebat pe care și-o pun, din nou, și occidentalii, dezamăgiți de degradarea statului român, de o „clasă politică” coruptă, parazită pentru țară și pentru Occident.

Prof. dr. Viorel Roman,

Consilier academic la
Universitatea din Bremen
continuare în pag. 39

continuare din pag. 38

Toate drumurile duc la Roma

Iubite compatriot, eu consider că, pe tărâm laic, Unirea cu Roma s-a înfăptuit și devine tot mai strânsă. Aderarea la UE a constituit (pentru prima dată) o orientare fără echivoc a românilor spre Roma. Știu că marea parte a românilor (babele și țățele, bătrânii ramoliți, pensionarii fără perspectivă, lichelele, politicienii veroși, alogenii și chiar tineretul deculturalizat) nu văd în această aderare o unire cu Roma. Știu, de asemenea, că liderii PSD, atunci când au îndeplinit programele de preaderare, s-au gândit în primul rând la bunăstarea lor. Totuși, în plan material, în fiecare zi, mai de voie, mai de nevoie, ne înscriem în rigorile occidentale. Intrarea în Schengen și apoi introducerea monedei unice vor întregi această înscriere într-o alianță de state, urmașă a civilizației romane. Sunt, de asemenea, convins că și biserica ortodoxă română, dacă i se va lăsa libertatea de a-și menține ierarhia, structura organizatorică și materială, va deveni mai precaută în condamnarea catolicismului și, cel puțin mimat, va cultiva conlucrarea cu Vaticanul. Sper ca actualul Papă, mânat de educația lui germanică, să nu forțeze nota și să lase timpul să lucreze. Te asigur că noile generații ale acestui Mileniu nu vor mai da doi bani pe doctrine (laice sau religioase) și vor deveni (deja mulți au devenit) membri disciplinați ai civilizației administrative occidentale. Mie mi se pare că d-ta greșești, atunci când apeși atât de mult pe Unirea cu Roma, mai cu seamă dacă lași să se înțeleagă că este vorba în primul rând de unirea religioasă. Mi se pare, de asemenea, că exagezezi atunci când spui că fără unirea religioasă (nu o scrii în mod expres, dar așa sunt interpretate cerințele dumitale) vom rămâne fără aliați. Pe lumea aceasta, alianța se bazează exclusiv pe contract. Or, românii se supun tot mai mult (este drept, cu șovăială și încercări balcanice de a mima

supunerea) sistemului de norme impus de reglementările UE, adică Contractului European. Din nefericire, actuala criză a micșorat foarte mult schepeck-ul așteptat de români în urma aderării. Sper, însă, că treptat se va normaliza situația și se va relua cursul economic ascendent, chiar dacă pentru aceasta va fi nevoie de mai multă muncă și chibzuială. Spre regretul meu, tocmai liberalii au fost aceia care, nesocotind legătura dintre efort și răsplată, au indus deprinderi tipic comuniste, învățând mulțimile să primească roade fără muncă, drept pomană electorală, de la Guvernul cel bun. De aceea, acum, când Guvernul a ajuns la fundul sacului, cei mulți sunt furioși și încep, din nou, ca în trecut, să dea vina pe Occident.

Desigur că Biserica Ortodoxă ar putea avea un rol major în mobilizarea oamenilor și în constituirea că munca este singura cale de a ieși din mizerie. Întrucât nu aștept să o facă, mă bizui, în continuare, pe trendul pe care marile state din Europa îl vor impune pentru ieșirea din criză. Dacă nici ele nu vor reuși, atunci Uniunea nu va rezista, cu și fără unirea religioasă.

În final, te rog să mă înțelegi că cele scrise nu au ca temei simțămintele mele. Sunt creștin și cred în Atotputernicul Dumnezeu. Dar diferențele de ritual dintre biserici nu-mi spun nimic și, ca urmare, eu în orice moment m-aș putea converti la catolicism (mama mea a fost greco-catolică). Îți scriu aceste lucruri ca să înțelegi care este mentalitatea românilor și pentru că, mi se pare, a insista acum pe latura religioasă, nu va aduce nici un serviciu ideii de unitate europeană. S-ar putea să fie invers. Din această cauză, îți sugerez (sper că accepți acest lucru, ținând seama de natura relațiilor stabilite între noi în decurs de două decenii) să-ți adaptezi mesajul la situația actuală, de după aderarea României la UE. De exemplu, ar fi extraordinar de stimulat pentru români să cunoască mai bine cât de greu și cu ce efort au ajuns occidentalii la bunăstarea de azi,

precum și cu câtă muncă trebuie acum să o mențină. Educativ ar fi să descrii din istoria europeană perioadele în care occidentalii erau ca noi, sau chiar mai rău, și că nu au ieșit din această situație prin pomană și ajutor. Știu că tema este grea, pentru că va trebui să găsești explicații și pentru acele națiuni care și-au întemeiat progresul economic pe rapt și exploatare internațională.

Cu gânduri bune, Ștefan

Anexa II

Piloții orbi - de Mircea Eliade

Imoralitatea clasei conducătoare românești, care deține „puterea” politică de la 1918 încoace, nu este cea mai gravă crimă a ei. Că s-a furat ca în codru, că s-a distrus burghezia națională în folosul elementelor alogene, că s-a năpăstuit țărâtimea, că s-a introdus politicianismul în administrație și învățământ, că s-au desnaționalizat profesiunile libere - toate aceste crime împotriva siguranței statului și toate aceste atentate contra ființei neamului nostru, ar putea - după marea victorie finală - să fie iertate. Memoria generațiilor viitoare va păstra, cum se cuvine, eforturile și eroismul anilor cumpliți 1916-1918 - lăsând să se aștearnă uitarea asupra întunecatei epoci care a urmat unirii tuturor românilor.

Dar cred că este o crimă care nu va putea fi niciodată uitată: acești aproape douăzeci de ani care s-au scurs de la unire. Ani pe care nu numai că i-am pierdut (și când vom mai avea înaintea noastră o epocă sigură de pace atât de îndelungată?!) - dar i-am folosit cu statornică voluptate la surparea lentă a statului românesc modern. Clasa noastră conducătoare, care a avut frânele destinului românesc de la întregire încoace, s-a făcut vinovată de cea mai gravă trădare care poate înfiera o elită politică în fata contemporanilor și în fața istoriei: pierderea instinctului statal, totală incapacitate politică. Nu e vorba de o simplă găinărie politicianistă, de un milion sau o sută de milioane furate, de corupție, bacșișuri, demagogie și

șantaj. Este ceva infinit mai grav, care poate primejdiu însăși existența istorică a neamului românesc: oamenii care ne-au condus și ne conduc nu mai văd.

Într-una din cele mai tragice, mai furtunoase și mai primejdioase epoci pe care le-a cunoscut mult încercata Europă - luntrea statului nostru este condusă de niște piloți orbi. Acum, când se pregătește marea luptă după care se va ști cine merită să supraviețuiască și cine își merită soarta de rob - elita noastră conducătoare își continuă micile sau marile afaceri, micile sau marile bătălii electorale, micile sau marile reforme moarte.

Nici nu mai găsești cuvinte de revoltă. Critica, insulta, amenințarea - toate acestea sunt zadarnice. Oamenii aceștia sunt invalizi: nu mai văd, nu mai aud, nu mai simt. Instinctul de căpetenie al elitelor politice, instinctul statal, s-au stins.

Istoria cunoaște unele exemple tragice de state înfloritoare și puternice care au pierit în mai puțin de o sută de ani fără ca nimeni să înțeleagă de ce. Oamenii erau tot atât de cumsecade, soldații tot atât de viteji, femeile tot atât de roditoare, holdele tot atât de bogate. Nu s-a întâmplat nici un cataclism între timp. Și deodată, statele acestea pier, dispar din istorie. În câteva sute de ani după aceea, cetățenii fostelor state glorioase își pierd limba, credințele, obiceiurile - și sunt înghițiți de popoare vecine.

Luntrea condusă de piloți orbi se lovește de stânca finală. Nimeni n-a înțeles ce se întâmplă, dregătorii făceau politică, neguțătorii își vedeau de afaceri, tinerii de dragoste și țărânii de ogorul lor. Numai istoria știa că nu va mai duce multă vreme povara acestui stărv în descompunere, neamul acesta care are toate însușirile în afară de cea capitală: instinctul statal.

Crima elitelor conducătoare românești constă în pierderea acestui instinct și în înfiorătoarea lor inconștientă, în încăpățâ-

continuare în pag. 40

continuare din pag. 39

narea cu care își apără „puterea”. Au fost elite românești care s-au sacrificat de bună voie, și-au semnat cu mâna lor actul de deces numai pentru a nu se împotrivi istoriei, numai pentru a nu se pune în calea destinului acestui neam. Clasa conducătorilor noștri politici, departe de a dovedi această resemnare, într-un ceas atât de tragic pentru istoria lumii - face tot ce-i stă în putință ca să-și prelungească puterea. Ei nu gândesc la altceva decât la milioanele pe care le mai pot agonisi, la ambițiile pe care și le mai pot satisface, la orgiile pe care le mai pot repeta. Și nu în aceste câteva miliarde risipite și câteva mii de conștiințe ucise stă marea lor crimă, ci în faptul că măcar acum, când încă mai este timp, nu înțeleg să se resemneze. [...]

Știu foarte bine că evreii vor țipa că sunt antisemit, iar democrații că sunt huligan sau fascist. Știu foarte bine că unii îmi vor spune că „administrația” e proastă - iar alții îmi vor aminti tratatele de pace, clauzele minorităților. Ca și când aceleași tratate au putut împiedica pe Kemal Pașa să rezolve problema minorităților măcelărind 100.000 de greci în Anatolia. Ca și când iugoslavii și bulgarii s-au gândit la tratate când au închis școlile și bisericile românești, deznaționalizând câte zece sate pe an. Ca și când ungurii nu și-au permis să persecute fățis, cu închisoarea, chiar satele germane, ca să nu mai vorbesc de celelalte. Ca și când cehii au șovăit să paralizaze, până la sugrumare, minoritatea germană!

Cred că suntem singura țară din lume care respectă tratatele minorităților, încurajând orice cucerire de-a lor, preamărindu-le cultura și ajutându-le să-si creeze un stat în stat. Și asta nu numai din bunăvoință sau prostie. Ci pur și simplu pentru că pătura conducătoare nu mai știe ce înseamnă un stat, nu mai vede.

Pe mine nu mă supără când aud evreii țipând: „antisemitism”, „Fascism”, „hitlerism”! Oamenii aceștia, care sunt oameni vii și clarvăzători, își apără primatul

economic și politic pe care l-au dobândit cu atâta trudă risipind atâta inteligență și atâtea miliarde. Ar fi absurd să te aștepti ca evreii să se resemneze de a fi o minoritate, cu anumite drepturi și cu foarte multe obligații - după ce au gustat din mierea puterii și au cucerit atâtea posturi de comandă. Evreii luptă din răsuferință să-și mențină deocamdată pozițiile lor, în așteptarea unei viitoare ofensive - și, în ceea ce mă privește, eu le înțeleg lupta și le admir vitalitatea, tenacitatea, geniul.

Tristețea și spaima mea își au, însă, izvorul în altă parte. Piloții orbi! Clasa aceasta conducătoare, mai mult sau mai puțin românească, politicianizată până în măduva oaselor - care așteaptă pur și simplu să treacă ziua, să vină noaptea, să audă un cântec nou, să joace un joc nou, să rezolve alte hârtii, să facă alte legi. Același și același lucru, ca și când am trăi într-o societate pe acțiuni, ca și când am avea înaintea noastră o sută de ani de pace, ca și când vecinii noștri ne-ar fi frați, iar restul Europei unchi și nași. Iar dacă le spui că pe Bucuregi nu mai auzi românește, că în Maramureș, Bucovina și Basarabia se vorbește idiș, că pier satele românești, că se schimbă fața orașelor - ei te socotesc în slujba nemților sau te asigură că au făcut legi de protecția muncii naționale.

Sunt unii, buni „patrioți”, care se bat cu pumnul în piept și-ți amintesc că românul în veci nu piere, că au trecut pe aici neamuri barbare etc. Uitând, săracii că în Evul Mediu românii se hrăneau cu grâu și pește și nu cunoșteau nici pelagra, nici sifilisul, nici alcoolismul. Uitând că blestemul a început să apese neamul nostru

odată cu introducerea secarei (la sfârșitul Evului Mediu), care a luat pretutindeni locul grâului. Au venit apoi fanarioții care au introdus porumbul - slăbind considerabil rezistența țăranilor. Blestemele s-au ținut apoi lanț. Mălăiul a adus pelagra, evreii au adus alcoolismul (în Moldova se bea până în secolul XVI bere), austriecii în Ardeal și „cultura” în Principate au adus sifilisul. Piloții orbi au intervenit și aici, cu imensa lor putere politică și administrativă.

Toată Muntenia și Moldova de jos se hrăneau iarna cu pește sărat; căruțele începeau să colinde Bărăganul îndată ce se culegea porumbul și peștele acela sărat, uscat cum era, alcătuia totuși o hrană substanțială. Piloții orbi au creat, însă, trustul peștelui. Nu e atât de grav faptul că la Brăila costă 60-100 lei kilogramul de pește (în loc să coste 5 lei), că putrezesc vagoane întregi cu pește ca să nu scadă prețul, că în loc să se recolteze 80 de vagoane pe zi din lacurile din jurul Brăilei se recoltează numai 5 vagoane și se vinde numai unul (restul putrezește), grav e că țăranul nu mai mănâncă, de vreo 10 ani, pește sărat. Și acum, când populația de pe malul Dunării e secerată de malarie, guvernul cheltuiește (vorba vine) zeci de milioane cu medicamente, uitând că un neam nu se regenerează cu chinină și aspirină, ci printr-o hrană substanțială.

Nu mai vorbiți, deci, de cele șapte inimi în pieptul de aramă al românului. Sărmanul român, luptă ca să-și păstreze măcar o inimă obosită care bate tot mai rar și tot mai stins. Adevărul e acesta: neamul românesc nu mai are re-

zistența sa legendară de acum câteva veacuri. În Moldova și în Basarabia cad chiar de la cele dintâi lupte cu un element etnic bine hrănit, care mănâncă grâu, pește, fructe și care bea vin în loc de țuică.

Noi n-am înțeles nici astăzi că românul nu rezistă băuturilor alcoolice, ca francezul sau rusul bunăoară. Ne lăudăm că „ținem la băutură”, iar gloria aceasta nu numai că e ridiculă, dar e în același timp falsă. Alcoolismul sterilizează legiuni întregi și ne imbecilizează cu o rapiditate care ar trebui să ne dea de gândit.

...Dar piloții orbi stau surăzătorii la cârmă, ca și când nimic nu s-ar întâmpla. Și acești oameni, conducători ai unui popor glorios, sunt oameni cumsecade, sunt uneori oameni de bunăcredință, și cu bunăvoință; numai că, așa orbi cum sunt, lipsiți de singurul instinct care contează în ceasul de față - instinctul statal - nu văd șuvoaiele slave scurgându-se din sat în sat, cucerind pas cu pas tot mai mult pământ românesc; nu aud vaietele claselor care se sting, burghezia și meseriile care dispar lăsând locul altor neamuri... Nu simt că s-au schimbat unele lucruri în această țară, care pe alocuri nici nu mai pare românească.

Uneori, când sunt bine dispuși, îți spun că n-are importanță numărul evreilor, căci sunt oameni muncitori și inteligenți și, dacă fac avere, averile lor rămân tot în țară. Dacă așa stau lucrurile nu văd de ce n-am coloniza țara cu englezi, căci și ei sunt muncitori și inteligenți. Dar un neam în care o clasă conducătoare gândește astfel, și-ți vorbește despre calitățile unor oameni străini - nu mai are mult de trăit. El, ca neam, nu mai are însă dreptul să se măsoare cu istoria...

Că piloții orbi s-au făcut sau nu unelte în mâna străinilor - puțin interesează deocamdată. Singurul lucru care interesează este faptul că nici un om politic român, de la 1918 încoace, n-a știut și nu știe ce înseamnă un stat. Și asta e destul ca să începi să plângi.

Florin Măceșanu - Viziune 2005

Alina CHEȘCĂ

Despre eterna frumusețe

Motto: „Nu pot să-mi găesc liniștea
Mi-e sete de infinit.”

(Rabindranath Tagore)

Există cărți ce vorbesc într-o sumedenie de limbi, așa cum există și cărți ce pot cânta nesfârșite simfonii... Există cărți după care visezi un timp, așa cum există și cărți ce nu te mai părăsesc niciodată... Există cărți ale eternei nostalgii, așa cum există și cărți de o frumusețe eternă... **Poetul Coriolan Păunescu** a fost binecuvântat de POEZIE, a fost dăruit cu harul divin al unei astfel de cărți.

RĂSTIMPUL IUBIRII este o vreme a nostalgiei, a unui rafinament estetic rar întâlnit, a iubirii romantice și profunde, a unei filosofii aparte și a imaginilor vizuale fără cusur, venite dintr-un spirit „de mari reverberații” (*Târziu*). Poemele, de o frumusețe aproape ireală și atemporală, construiesc autoportretul unui trubadur într-o eternă căutare/ rememorare a iubirii ideale: „Eu sunt acum un veșnic exilat/ sau vânăturlor eternele senzații/ ori sunt stăpânul dublului regat/ uzurpator de taine și de grații.” (*Târziu*). Poetul e un rătăcitor prin suflute însingurate, prin timpuri fără grație, ce și-au pierdut esența și spiritualitatea: „Însingurat eu umblu tremurând/ de frica timpului scăpat din mână/ dar și de noaptea-n care mă scufund/ precum un rătăcit ajuns pe lună (...) și-n tot ce fac e semn că voi purta/ povara de bătrân rebel și sceptic.” (*Rebel și sceptic*). În fond, singurătatea poate fi considerată un dat natural și etern, fiind atât libertate, cât și disperare, povară existențială. În *Maladia mortală*, Kierkegaard considera că: „Cu cât mai adâncă îi este anxietatea, cu atât mai mare este și omul.”

Poemul *Nevinovat* aduce în lumină o superbă metaforă ce poate fi considerată o **ars poetica** a creației lui Coriolan Păunescu (și a POETULUI în general): „Un călător voit-am să fiu prin cerul meu/ nimic mai mult, dar cine ar fi vrut să creadă?/ Și fost-am condamnat de un demonic zeu/ ca pe un răzvrătit ce trebuia să-l piardă.” Artistul este un condamnat la rătăcire și căutare într-o lume însingurată, fără putința de a-și păstra Paradisul ce este însăși esența vieții lui: „Târziu mă voi plimba prin lumea visătoare/ ca un cezar însingurat pe țarmurile mării.” (*Tablou*). Iar în alt poem: „Eu sunt hoinarul ce-i veșnic așteptat/ ori trubadurul ce-și cântă viața în cuvinte/ sau cel ce poartă-n spate cerul înstelat/ un fel de-mpușcă lume fără minte./ Eu sunt hoinarul vesel ori vreun rege/ ce și-a pierdut în veci

regatul ori stăpânul/ sau calul fermecat pe care singur merge/ cutreierând în zbor pădurile și drumul.” (*Eu sunt hoinarul*). O imagine sugestivă a naturii artistului exilat între lumi, între realități, între pământ și cer, între generozitatea dumnezeiască și caracterul narcisist, specific tuturor creatorilor. Un alt autoportret remarcabil realizat apare în poemul *Sunt*: „Eu sunt păpușa antică de lut/ care se bate la amiezi cu norii/ sunt setea din mitul absolut/ și ploile din sângerarea zării.” Metaforele sunt de o rară frumusețe, creînd o senzație de atemporalitate și unicitate.

Iubirea este o temă întâlnită în toate volumele de poezie ale lui Coriolan Păunescu. Meritul său este reprezentarea acesteia în imagini aproape sublime, exprimând o sensibilitate și o nostalgie caracteristică liricii romantice: „Pierdută rătăcești prin spații ninse/ iar eu te caut prin nopțile astrale,/ pe-obrajii palizi lacrimilor stinse/ mai recompuں ideea-nstrăinării tale.” (*Eu am strivit magnoli*).

Ființa iubitei este creată din imagini suave, dar și erotice, amintind de lirica orientală: „Îți sărut frumoasă marmora din care/ ești croită-n linii și din forme vagi/ ori din mersuri line de mătăsurii rare/ îmbrăcată toată în veșmânt de magi.” (*Răstimpul iubirii*). Poezia

care dă titlul volumului este una dintre cele mai frumoase poezii de dragoste ale autorului, având ceva din muzica, parfumul și frumusețea estetică a liricii lui Ovidius: „Așteptându-te încremenit pe maluri/ în bătaia rece a unui vânt din sud/ îți contemplu chipul răsărit din valuri/ și-ți sărut în pace anticul tău nud”. La fel, poezia *Tablou*: „Și cum te joci iubito prin raze lungi de soare/ pare că vii din lumea vestirilor frumoase/ când înfloresc toți pomii pe cerul tău în zare/ iar părul tău scânteiază sub stelele lucioase.” Imaginile vizuale sunt remarcabile, încărcate de o lumină aproape paradisiacă.

De fapt, toate poemele acestui volum sunt construite din imagini de o frumusețe unică: „În noaptea când pe boltă irișii s-adună/ să sune-n goarna corolelor cochete/ mă cheamă-n cântec o pasăre pe lună/ cu aripi mari din pene violete.” (*Absență*). Sau, în poemul *Certitudinile nopții*: „Mereu ni se va stinge luna în albastru/ un candelabru viu pe-oginda zării/ și chiar luceafărul luminător sihastru/ va dispărea în ochiul întunecat al mării.” La fel, în poemele: *E întâia primăvară*, *Nu am să uit*, *Un laic duh de pâine*, *Nunțește cerul*, *Voiam să aflu*.

Așa cum am afirmat anterior, volumul **RĂSTIMPUL IUBIRII** reprezintă un timp al nostalgiei, al privirii înapoi spre un timp paradisiac al fericirii, tinereții, iubirii: „Mai bine ocolesc stradela veche/ pe care amândoi o străbăteam odată/ când ne plimbam în zori ca o pereche/ în nebunia ce-o credeam uitată./ Eram o tristă și confuză rostitură/ într-un extaz căzut din rătăcite stele/ un fel de amplă și pretinsă fericire/ prin care felul pur agoniza cu ele.” (*Nu mai trec*). Poemul *Ploaia* este plin de o duioșie și un idilic ce amintesc de Coșbuc: „Cu chipul sub marama-i sfântă/ un caier cenușiu bunica toarce/ și-n gând o veche melodie cântă/ despre un timp ce nu se-ntoarce.” O senzație de căldură și intimitate învâluie întregul poem.

Astăzi am primit un dar, un dar neprețuit: o carte ce mi s-a dezvăluit în absolutul ei și mi-a dăruit o lume a frumuseții perfecte. Mi-am dat întâlnire cu un mare poet și o mare poezie, „un manuscris al unei scrisori divine.” (Rumi Mevlana)

Florin Măceșanu - Toamna

Georgeta NEDELICU

Prezentarea omului, dascălului și scriitorului Marian Malciu

- D-le Marian Malciu, vă rog să îmi spuneți, cum ați început să scrieți și ce anume v-a determinat?

- Aș putea afirma că am început să scriu... pe tăbliță cu un condei! Da, așa a fost în clasa I primară. Așa au fost vremurile pe atunci, demult...

Revenind la întrebarea care se referă la cu totul altceva și răscolind amintirile, pot afirma că am început să scriu în anii de liceu sau chiar mai devreme. E greu de precizat. Nu am păstrat prea multe gânduri înșirate pe hârtie. Oricum, au fost versuri, nu proză. Apoi, în timpul serviciului militar am început să scriu puțin câte puțin - proză - mai mult ca amuzament, în corespondența cu prietenii ori prietene. O singură dată am scris serios, atunci când eram militar în termen la Ineu, în 1965. Am participat la o „masă rotundă” în ziarul „Scânteia tineretului”. Nu pot preciza exact subiectul. Era pe teme de educație. Eu mi-am scris opinia sub titlul „Valoarea fiecărei clipe”. Nu mult după aceea am primit o scrisoare de la Ilie Purcaru, redactor-șef la revista „Ramuri” din Craiova. El a apreciat convingerile mele de atunci ori poate stilul în care le-am așternut și m-a invitat a lua legătura cu domnia sa pentru o viitoare colaborare. Nu am înțeles prea multe atunci, dar am regretat muți ani că nu am avut curaj în a da curs invitației. Știam că dosarul meu nu corespunde din punct de vedere politic. Cred că mi-a fost teamă...

Mai apoi, am scris versuri și un fel de scenarii pentru „echipă” pe vremea în care am fost elev la Școala militară de ofițeri a MI și, mai târziu, pentru elevii mei în Școala de Poliție „Vasile Lascăr” din Câmpina. Participam la concursurile interne între subunități ori puneam în scenă un fel de montaje literar-artistice ocazio-

nate de diferite evenimente. A trebuit să renunț la astfel de plăcute îndeletniciri. Familia și serviciul mi-au ocupat timpul. Sporadic, am mai scris câte o poezie pentru soția mea și pentru copii.

Înspre finalul carierei am început să scriu integrale. Am colaborat cu revistele „Poliția Română” și „Chemarea credinței” - evident, gratuit - pentru instituția în care lucram și pentru instituția de suflet, de credință: Biserica. Am publicat în revista lui Max Bănuș, în „Top Integrama” și în ziarul municipiului, în ultimii ani de activitate și în primii ani cu statut de pensionar.

La începutul anilor 2000, copiii au procurat primul computer. M-au învățat, puțin câte puțin, să lucrez pe el. Am citit mult. Eram în urmă, știam și simțeam asta de mult timp.

M-au învățat să intru pe forumuri și am început să comunic în lumea virtuală. M-am stabilit pe forumul lui Ion Cristoiu din „Jurnalul Național” unde mi-am făcut mulți prieteni, dar și la fel de mulți dușmani. Din cauza comentariilor politice! În acest ziar, ediția online, Toma Roman-junior avea o rubrică săptămânală de „antipudibonderie” pe care am citit-o mult timp și am comentat-o. Am fost nemulțumit de felul deosebit de vulgar în care descria femeia, în diferent de statutul ei social, în povestirile sale. Am luat atitudine în comentarii și am fost ulterior susținut de o mică parte de forumiști. Intervențiile mele nu au avut finalitatea scontată. A fost cauza care mi-a dat impuls să scriu povestiri, prin care să demonstrez că se poate înfățișa femeia, chiar în momente intime, prin expresii și cuvinte vulgare. Primele povestiri au fost oarecum naive și destul de scurte, dar pe măsură ce scriam, căpătam experiență și astfel am reușit să scriu o serie de lucrări care au atras atenția.

Mulți forumiști l-au părăsit pe acel ziarist și au trecut să comenteze subiectele pe care le postam eu pe acel forum, susținându-mă cu opiniile lor decente și încurajatoare. Așa au apărut oameni de bine, precum Sorin Olariu, Marcel Zare, Valentin Zashievici, Loreta Popa, care m-au îndemnat să scriu, să tipăresc. Și, cu destule eforturi, am scris prima carte (n.r. - *Femeia, eterna iubire*, Ed. Alutus, Slatina, 2008, proză scurtă), dedicată femeii, carte ce s-a născut - ca să zic așa - în spațiul virtual. A fost foarte bine primită de public și mi-a adus „titlul” de „Omul zilei” în ziarul Jurnalul Național din 8 martie 2008...

- Cine vă cunoaște cel mai bine opera?

- Sunt destule persoane, mai mult ori mai puțin cunoscute, pentru că am oferit din cărțile mele prietenilor de pe internet și rudelor mele. Aș menționa aici, din cei cunoscuți personal, pe Viorel Pîrligras, autorul copertilor la primele două cărți, pe scriitorul Daniel Drăgan, de la care am învățat, în tabăra de creație „Esențe și nuferi” (Băile Felix - mai 2009), multe secrete cu privire la crearea personajelor și a scenariilor specifice romanului, dar și pe criticul de artă prof. dr. Ilie Roșianu sau Paul Arețu, poet, critic literar și eseist, poezii Ioan Smedescu și Silviu Viorel Păcală, ambii din Slatina, pe scriitoarea Floarea Cărbune și poeta Viorela Codreanu Filip, precum și pe Xenia Karo-Negrea, redactor și critic literar sau Gabriela Petcu, redactor cultural la „Curentul Internațional”.

- Ce personalități au participat la lansarea celor două cărți ale dumneavoastră: „Chemarea Destinului” și „Femeia, eterna iubire”?

- Lansarea de carte a fost găzduită, de fiecare dată, de Școala de Poliție Slatina.

În primele două cazuri nu au fost de față personalități deosebite. M-au onorat cu prezența și cuvântul: graficianul Viorel Părligras, poetul-epigramist Silviu Viorel Păcală și poeta Adriana Neacșu.

La lansarea cărții: „Chemarea destinului”, în afara celor menționați mai sus, au fost prezenți și au luat cuvântul: criticul de artă Ilie Roșianu, prof. dr. Nicolae Marinescu și prof. Ioan Smedescu.

- Sunteți un romantic incurabil, un singuratic? Iubiți sau urâți politica? Sunteți un naționalist luminat și tenace? Aveți conștiința exactă a valorilor literare?

- Sunt un romantic. Nu incurabil, dar romantic. Nu iubesc și nu urăsc politica dar îmi provoacă greață. Mai ales aceea pe care au pretenția că o cunosc și o desfășoară politicienii români. Sunt un naționalist obiectiv și consecvent. Da, se poate vorbi de o conștiință a valorilor literare, dar nu pot afirma că este exactă!

- Pentru cine nu vă cunoaște încă (mai e cineva?), cine sunteți dumneavoastră, D-le Marian Malciu, vă rog să vă descrieți.

- Prea multă lume nu mă cunoaște. Mai mulți sunt cei care mă cunosc și mă stimează în spațiul virtual! Mă aflu la finalul celui de al zecelea an în postura de pensionar. Apreciez că sunt, în primul rând, un cetățean normal care își cunoaște drepturile și libertățile fundamentale consfințite de Constituția statului de drept. Nu am călătorit în străinătate și nici nu mi-am propus. E prea frumoasă, bogata noastră țară săracă! Destul de retras, ies doar pentru nevoile traiului și

continuare în pag. 43

continuare din pag. 42

plimbarea de sănătate. În rest, citesc, scriu, privesc filme, vorbesc la telefon cu prietenii și copiii. Sunt prezent în mai multe pagini din spațiul virtual cu versuri și, în special, proză, inclusiv în „agonia română”, dar și la „În umbra Flăcării” și, mai ales, pe Netlog.

- *Ce nume ilustre ale literaturii noastre ați cunoscut până acum?*

- Dacă înțeleg bine întrebaarea, am cunoscut toate numele ilustre ale literaturii noastre studiată în școli. Iar în anii în care eram la liceu (1960-1964) s-au studiat mai mulți scriitori, poeți și dramaturgi decât se studiază azi. Nume contemporane, mai puțin, dar mai este timp să le citesc creațiile literare, mai ales că numele cu adevărat ilustre sunt cam puține ori lipsesc cu desăvârșire! Personal, am precizat anterior, îl cunosc pe scriitorul Daniel Drăgan, prozator, poet, publicist.

- *Mai avem astăzi critici literari adevărați (în comparație, de exemplu, cu perioada anilor '60 - '70)?*

- Sincer, nu-i înțeleg prea bine pe criticii literari de azi, ori nu înțeleg principiile după care se conduc în aprecierea lucrărilor literare în cauză. Cel mai adesea, se pare că subestimează forța, capacitatea de creație a autorului și valoarea scrierii acestuia, parcă pentru a se ridica ei deasupra, temându-se că soclul pe care s-au ridicat ar fi în pericol să se încline și să se prăbușească. În plus, cel puțin din punctul meu de vedere, adeseori ai nevoie de un dicționar alături pentru a reuși să înțelegi frazele ultrasofisticate folosite de domniile lor...

- *Cum vă împăcați cu literatura de azi? Dar ea cu Dumneavoastră? Mai avem o literatură valoroasă? Dați câteva nume.*

- Cu literatura de azi este uneori dificil să te împaci. Așteptam cândva o avalanșă, după evenimentele din decembrie 1989. Așteptam ca piața să fie inundată de „literatura de sertar”. Nu s-a întâmplat așa. În schimb, a apărut încet, încet, un stil nou, adeseori plin de vulgarități. S-a născut

antipudibonderia. S-au introdus peste măsură englezisme și franțuzisme și, în consecință, un vocabular greoi care nu face altceva decât să deterioreze poate cea mai „dulce și frumoasă” limbă scrisă și vorbită...

Îmi place să citesc, dar găsesc destul de greu ceea ce-mi place. Proza mi se pare a fi la un nivel mai înalt decât poezia. Personal nu concep ca în versuri să se exprime iubirea prin cuvinte și expresii pline de obscenități. Cred că Uniunea Scriitorilor din România ar trebui să intervină într-un fel aici. Cred că nu ar trebui să permită tipărirea unor astfel de cărți.

Nu doresc să fac nominalizări. Pot fi subiectiv și nu-mi place.

- *Este cunoscută literatura noastră în lume? Dacă da, dați câteva exemple, dacă nu, de ce nu este cunoscută și ce ar trebui făcut în acest sens?*

- Da, literatura noastră este cunoscută în lume, dar nu pe măsura cantității și valorii reale. Nu pot da rețete în acest domeniu. Avem ministere, miniștri și o armată de consilieri care au, cu adevărat, salarii nesimțite... Să vină ei cu idei novatoare în această direcție și să le pună în practică.

- *Ce modele literare ați avut, dar ce prietenii literare ați legat de-a lungul vieții?*

- Am avut ca model mai mulți scriitori și poeți: Vasile Alecsandri, George Coșbuc, Mihai Eminescu, Ion Creangă, George Topârceanu, Calistrat Hogaș, Zaharia Stancu, Cezar Petrescu, Liviu Rebreanu, Marin Preda, Marin Sorescu, Daniel Drăgan, Dan Puric...

Prietenii literare? Cu toți cei pe care i-am menționat mai sus și care au participat la lansările mele de carte, dar și alți poeți și scriitori pe care i-am cunoscut în spațiul virtual. Este o listă destul de lungă, chiar dacă suntem, în majoritate, diletanți în materie.

- *Care sunt rădăcinile dumneavoastră poetice?*

- Cred că sunt adânci, fără a fi suficient de bine cunoscute... În primul rând mă gândesc la unchiul meu, Grigore Malciu, ziarist, director al ziarului „Informația

zilei” în care Tudor Arghezi, nașul său, a publicat pamfletul „Baroane”, sub genericul „Bilete de papagal”, în care îl atacă pe ambasadorul german von Kilinger. Acest pamflet le-a schimbat soarta. Ziarul a fost imediat confiscat. Tudor Arghezi a fost arestat și depus în lagărul de la Târgu Jiu. Mai târziu, Grigore Malciu a fost arestat și înmormântat în „Peninsula” una din „perlele” închisorilor comuniste de exterminare a deținuților politici ce munciau la canal, unde a și decedat în 1949 din cauza rețelilor tratamente și condițiilor inumane de viață și muncă silnică.

Apoi, un gând pios se îndreaptă spre alt unchi, Emilian Malciu, ziarist, poet, dramaturg. Era student la Facultatea de Filozofie și Teologie când a fost arestat la 31 martie 1949. Detenția la penitenciarele Jilava și Gherla și în lagărul Peninsula. Ca deținut în lagărul Peninsula transporta coșciugele cu decedați (mureau peste 10 deținuți pe zi) spre mormintele fără cruce și le strecura în buzunar câte o tăbliță cu numele lor, pentru a fi recunoscuți în cazul în care ar fi fost vreodată dezgropați. La Peninsula și-a îngropat astfel și fratele, pe Malciu Grigore teolog, arestat și înmormântat la mitingul din 1947 / Piața Victoriei / București”. A fost eliberat în 3 mai 1955 și arestat din nou, la demonstrațiile studențești din Cluj / 1956. Regimul dur din închisori i-a șubrezit sănătatea și i-a cauzat decesul în 1982, fără ca până atunci regimul comunist să-i permită relansarea în literatură sau ziaristică. O singură piesă istorică i s-a pus în scenă, la teatrul Nottara, sub „pavăza” lui Dan Nasta, prin anul 1974...

- *Ați fost încurajat de cei din jur să scrieți sau ați scris dintr-un impuls?*

- Cred că am vorbit deja despre acest aspect. Am fost încurajat de o parte din cititorii de pe forumul lui Ion Cristoiu din „Jurnalul Național” și de Valentin Zăschievici, redactor-șef adjunct la acest ziar, în special după ce am participat la o dezbatere privind „Cazul 1393” - culisele unei grave erori judiciare - și la o alta

sub titlul „Limba noastră-i o comoră”. Secvențe din intervențiile avute aici au apărut în ziarul tipărit, în care mi s-au păstrat pseudonimele TAUNUL și KARA-KALE folosite în spațiul virtual. Se pot citi în colecțiile ziarului Jurnalul Național din 15.02.2006, ori din 5, 7, 12 aprilie 2006 etc.

Mai apoi am fost încurajat de epigramistul Sorin Olariu care, ulterior, a lansat semnalul editorial „Femeia, eterna iubire” de Marian Malciu.

- *Au existat și momente când ați fi vrut să abandonați?*

- Da! Chiar în timp ce lucram la prima carte, o selecție de poezii și versuri ancorate în conținutul acestora, din cauza intervențiilor dure, murdare, pline de vulgarități extreme, ale unui grup de forumiști care au distrus forumul până la urmă. Nu m-au suportat din cauza intervențiilor mele constante, lucide și obiective, mai ales pe teme politice. Mai apoi, pentru că nu aveam bani pentru a tipări cartea. Am fost salvat de doi sponsori pe care bunul Dumnezeu mi i-a scos în cale și au înțeles că este vorba de un act de cultură.

- *Cum vă promovați cărțile?*

- Doar sub două modalități: Prin intermediul publicului prezent la cunoscutul eveniment de lansare a cărții și prin anunțurile făcute în spațiul virtual, cât și prin publicarea conținutului lor, pe lângă alte creații literare, în același spațiu virtual. Ar mai fi librăria, dar nu se mai cumpără cărți în zilele noastre. Din prima carte am vândut cca 12 bucăți în doi ani! Am renunțat la această modalitate. Nici resursele financiare nu-mi permit acest lux. Cărțile le ofer, în majoritate, prietenilor și rudelor...

- *Cine e scriitorul dumneavoastră preferat?*

- E foarte greu să precizez. Am mulți scriitori preferați... Am să-l numesc pe Daniel Drăgan. Este de actualitate.

- *Cine este cel mai bun critic al operelor dumneavoastră?*

- Fără rețineri, copiii mei!

- *Ce vă face fericit?*

- Tihna sub cerul albastru și

continuare în pag. 44

continuare din pag. 43

siguranța zilei de mâine...

- *Întrebare de baraj: se poate trăi din scris în România? Ce trebuie să scrii? Cât trebuie să vinzi? Ce trebuie să mai faci în afară de a scrie cărți?*

- Cred că este imposibil, mai ales în zilele noastre și, din nefericire, în cele ce vor urma...

Poți scrie foarte bine. Dacă nu ai bani să editezi un număr mare de cărți pe care să le promovezi în mai multe localități, nu reușești să-ți asiguri pâinea și apa necesară zilnic. E greu să alegi ce să scrii doar cu gândul la obținerea unor venituri. Cred că este bine să scrii doar ceea ce simți că te reprezintă și despre ceea ce știi să scrii în profunzime, prinzând nuanțe și subtilități, potrivit valențelor tale, gândirii și talentului tău. Când scrii numai în scopul de a câștiga ori numai pentru a satisface exigențele ori plăcerea unui grup sau categorii sociale, nu poți atinge performanța. Scrii forțat.

În afară de a scrie cărți, se recomandă a le citi pe ale altora mai buni ca tine. Din nefericire, constat că au ajuns autorii să se citească între ei și... cam atât! Publicul larg este sărac și din ce în ce mai îndepărtat de cultură, de carte, de educație...

Mă întreb dacă nu v-ați gândit vreodată să întoarceți spatele acestei lumi nebune, să uitați de toate pe lumea asta, să uitați de falsitatea unora pe care-i credeți corecți, dar care v-au înșelat așteptările? V-ați dorit vreodată să vă smulgeți din mocirla vieții acesteia, pentru a fi cât mai departe de aerul dezgustător al zilei cotidiene? V-ați gândit vreodată că viața trece pe lângă voi, nepermițându-vă să faceți altceva decât o muncă asiduă, care vă stoarce suflul? Eu am traversat asemenea stări de mai multe ori în viață, iar acum, de când sunt la pensie, m-am refugiat în lumea amintirilor dragi, de unde mi-am extras energia necesară scrierii unor cărți, printre care romanul: „Chemarea Destinului”.

- *Domnule Marian Malciu, vă mulțumesc pentru acest interviu, cât și pentru sinceritatea dumneavoastră și vă doresc să publicați cât mai multe cărți.*

Tiberius DOMOZINĂ

FORȚA DREPTULUI sau DREPTUL FORȚEI

Transnistria. O altă latină, tragică, dar greșită „TRANS” a istoriei multimilenare a neamului românesc. Asta deoarece denumirea corectă a provinciei este *Bugo-Nistria*, denumire schimbată subtil ca și în alte cazuri, de slavii din răsărit. Cealaltă, Transilvania imprimată ireversibil în conștiința românească ne-a făcut să o uităm mult prea repede pe cea de dincolo de Nistru. O uitare nedreaptă și poate fatală.

Dintre toți politicienii postdecembriști, Corneliu Coposu a fost singurul pe care l-am auzit vorbind fără șovăială despre granițele etnice ale neamului nostru (este drept, se referea la Basarabia, dar o făcea pe față), granițe ce nu au nicio legătură cu cele ale României de astăzi. A nu acorda importanță acestui subiect, ca politician, se numește incompetență, impostură, indiferență sau trădare. Iar pentru un politician al oricărui stat normal acestea sunt circumstanțe agravante, nicidecum atenuante. **Toți** ceilalți oameni politici răsăriți după lovitura de partid din '89 pot fi anexați cel puțin unuia dintre atribuțiile enumerate mai sus.

Puțini chiar dintre naționaliștii români acordă interesul cuvenit acestei provincii despre care nu cunoaștem prea multe, iar aria ei geografică este asimilată eronat unei fâșii de pământ situată de-a lungul Nistrului și auto-proclamată (de Moscova) Republica Moldovenească Nistreană.

Dar cum s-a ajuns aici?! Duca-Vodă, ca despot al Moldovei și Ucrainei, la 1681 este primul domn român care ia în stăpânire toate teritoriile dintre Carpați și râul Nipru stabilind curți domnești pe Nistru și Bug, întărind administrația moldovenească ce va dăinui în Transnistria și dincolo de jumătatea secolului următor. Acest pământ al triburilor tracice ale tirageților ce ne oferă ca mărturie davele acestora împrăștiate și dincolo de Nipru, revine la matca lui, în sânul Moldovei. Recensământul din 1793 ce a vizat populația dintre Nistru

și Bug ne spune că din 67 de sate, 49 erau eminentamente românești. O sută de biserici românești funcționează aici la aceeași dată, adică la doar un an după ce imperialismul rusesc atinge Nistrul și mai devreme cu 20 de ani de prima răpire a Basarabiei de către aceștia. Este și data la care biserica transnistreană își încetează subordonarea față de cea română. Barierele naturale cad una după alta în fața slavilor cu origini politice moscovite și câteva decenii sunt suficiente pentru aceștia pentru a atinge Prutul și a tăia până și Moldova lui Ștefan cel Mare în două. Astfel, rușii ajung în 1772 la Bug, în 1792 la Nistru și în 1812 la Prut. Și astfel se pierde șansa de a transforma această provincie într-un tampon ce putea asigura liniștea, siguranța și prosperitatea viitoarelor Români, mai întâi cea mică, apoi cea mare, dar de fapt niciuna suficientă neamului nostru împrăștiat de istorie ca undele unui cutremur cu epicentrul în Arcul Carpat. De aceea, abandonarea provinciei atunci când toate circumstanțele istorice ofereau contrariul a devenit potențial fatală pentru România Mare, Mică și actuală. Să nu uităm invitația Poloniei după Primul Război Mondial când aceasta dorea refacerea întregului „spațiu al polonității”, prin anexarea unor teritorii inclusiv din Ucraina până la Nipru, invitație refuzată de partea română, care, lipsita de viziune, respingea astfel o rară posibilitate de împărțire a Ucrainei și impune armatei roșii o zonă tampon departe de granițele României Mari. Unul dintre adepții acestei sinucigașe neutralități ce lăsase Polonia singură în fața trupelor armatei roșii, după ce polonezii reușiseră ocuparea Kievului, este chiar Take Ionescu. Și aceasta cu atât mai ciudat cu cât același politician identifică, la începutul secolului trecut dușmanul natural al României și românii, ca fiind Rusia. Rusia Sovietică își construiește astfel infernală mașinărie de război cu

tot sprijinul agricol, industrial, geografic și (poate cel mai important) uman al Ucrainei, cu Bugo-Nistria inclusă. Ucraina dă armate după armate și fronturi întregi pentru Uniunea Sovietică, cum este Frontul II Ucrainean ce a călcat România Mare în picioare în vara anului 1944 și care, ca o pedeapsă amară dată de istorie pentru lipsa noastră de îndrăzneală, își instalează cartierul general la Craiova în același palat în care, patru ani mai devreme, fusese semnată cedarea Cadrilaterului către Bulgaria. Sovieticii exploatează la maximum Ucraina exterminând forța sa biologică prin foamete și război pentru supunere totală. Abia mai vedeai bărbați în puterea vârstei în Ucraina după cel de-al Doilea Război Mondial. Prea târziu România ocupase Bugo-Nistria, căci datele ecuației se schimbaseră mult după Primul Război Mondial, iar scurta transformare a acestei provincii în „cutia cu bunătăți” a României pentru trei ani între 1941-1944 a fost plătită cu vârf și îndesat în 45 de ani de dominație sovietică.

Situația actuală a Transnistriei este la fel de delicată, ea fiind legată de existența Statului Ucrainean, iar acesta este mai „umflat” cu provincii străine ca niciodată în istoria sa. Situată lângă un colos precum Rusia, amorsată de „minoritatea” rusă în partea sa de nord, cu un președinte pro-Rusia, cu Crimeea folosită ca portavion de flota rusă din Marea Neagră, viitorul Ucrainei este un mare semn de întrebare, ca de altfel și viitorul provinciilor și populației românești aflate sub ocupația acestei țări care înțelege să le șteargă istoria și identitatea cu zelul deja cunoscut al unui stat slav. Dar Ucraina și Rusia trebuie să conștientizeze că nu există basarabean unionist care să conceapă unirea Basarabiei cu Romania fără Transnistria, fie ea chiar și sub forma fâșiei actuale.

Robert TRIF

Ultimul vals... Hora Unirii!

Probabil puțini știu că „Ultimul vals” este titlul unei piese muzicale formidabile, aparținând fraților Guido și Maurizio DeAngelis, care aveau numele de scenă Oliver Onions.

Este, de fapt, piesa muzicală a filmului „Un șerif Extraterestru”, o melodie care și acum, după aproape 30 de ani, îmi inundă sufletul de bucurie.

Muzica este o artă inegalabilă, unică și înălțătoare ca nimic altceva din necuprinsul univers, nu cunosc altceva mai frumos, nimeni și nimic nu poate să-mi producă o asemenea explozie de fericire, dragoste și împlinire.

Nici nu știu ce-mi veni să scriu despre muzică, pentru că oricare cuvinte pălesc în fața acestei minuni a universului, cred că acei meșteri ai cuvintelor care au scris Biblia, s-au înșelat amarnic, nu cuvântul a fost primordial, ci vibrația, sunetul, muzica.

Când Dumnezeu și-a înălțat spiritul către infinitul azururilor, probabil că a fredonat o melodie extraordinară, o simfonie născută când scrisă, dar cântată ca un imn de întreg universul.

Și de ce nu, la zidirea miradelor de lumi pline de viață, Creatorul s-ar fi folosit de naiul lui Zamfir și doina lui Eminescu, așa simte sufletul meu adormit de român, trezit din magicul somn al necuvântului, fost-am sedus de splendoarea armoniei divine prin rapsodia lui Porumbescu.

Să mă reîntorc, totuși, la splendidul „Ultim Vals” al fraților DeAngelis. Nu-mi pot opri plânsul minunându-mă de superba melodie a copilăriei mele; poate unii dintre voi veți redeveni, pentru o clipă, acei copii minunați. Nu există copilărie nefericită, nu pot crede că un suflet de copil poate să cuprindă într-însul nefericirea, neîmplinirea, chiar și o mică fărâmbă de lumină cât de mică este prezentă în orice suflet de copil de pe fața pământului.

Scăldat în lacrimi, scriu aceste rânduri, chiar dacă unii se vor

amuza pe seama lor, nu-mi pasă deloc, nimic nu-mi poate lua fericirea din suflet, nimic nu-mi poate întuneca inima. Ce minunat este să fim măcar pentru o clipă acei copii minunați; atunci am putea renunța la toate relele noastre cele de toate zilele, nu ne-am mai dușmăni, ne-am trezi în fiecare dimineață senini și seara am plânge de fericire, căci toate minunile lumii acesteia ale noastre sunt, și sufletul nostru ar simți nemurirea cum palpita în fiecare celulă, în fiecare secundă, cufundându-se în oceanul de lumină și speranță a umanității.

Nu, nu mai vreau să știu de nimic, am renunțat la toate întrebările filosofiilor lumii, nu mai vreau nici răspunsurile celor maturi și atotcunoscători, nu-mi mai folosesc la ni-mic, la ce-ar mai folosi un întreg univers de întrebări și răspunsuri iluzorii când eu sunt pe deplin fericit, împăcat cu mine și cu lumea, nu-mi mai sunt de folos nici devenirea, nici moartea nu mai există, a pierit totul ca un vis urât și straniu, oare ce magie mi-a cuprins sufletul ros de metafizici aiurite? Muzica sferelor lui Pitagora, armonia numerelor, splendoarea culorilor.

Lăsați-mă așa copil, neștiutor dar împlinit, eu rămân cu fericirea și inocența sufletului meu, voi cei maturi de ce-ați ucis ce aveam mai sfânt pe lume? Copilăria este ceva unic, și, din fericire, prin muzică am descoperit un secret uriaș, ea poate fi redobândită, retransmisă, asemenea prozei fantastice a lui Eliade, acel savant care uimea lumea cu enciclopedia sa, și dacă păstrăm tinerețea fără bătrânețe, atunci nimeni și nimic nu mai poate să ne clinească din magica simfonie a Luminii.

Ah, dacă ați ști să roștiți, asemenea lui Parsifal, magica întrebare, măcar o clipă cât o eternitate, ați fi cuprinși de bucuria regăsirii în spirit, și dacă ați reuși, măcar o secundă, să alungați tot noianul de tristeți care vă macină sufletele, asemenea unor molii de-

voratoare de inimi, ce fericire pe chipurile voastre, ce imagine a splendorii copilăriei v-ar cuprinde nemuritorul suflet.

Ascultați dar acest „ultim vals”, dacă nu pentru dvs., măcar pentru toți copiii din lumea întreagă, și atunci nu veți mai îndrăzni să curmați din fașă toate visele vârstei de aur, cu gândurile voastre absurde și neroade, nu veți mai fi ucigașii speranțelor noastre, ci dimpreună vom forma o frăție a creatorilor de bine și frumos.

Am găsit din nou calea ce duce spre fericire, redeveniți dar copii, și veți moșteni cel mai prețios dar al unei lumi înecate de plâns, fericirea supremă, și șansa schimbării propriei sorți, urzind calea și destinul de excepție hărăzit încercatului popor român.

Doar inima poate cuprinde această magie, doar ea poate cânta notele simfoniei libertății spiritului, lăsați dar mintea și gândurile deoparte, căci ele sunt bariere în calea adevăratei cunoașteri, cuvintele nu pot descrie tot acest mirific peisaj al împlinirii în Spirit, lăsați-vă sufletul să zburde asemenea unui joc de copil.

Cuvintele constituie apanajul minții noastre egoiste, ele nu pot reda decât în mică parte minunile lui Dumnezeu, doar muzica este capabilă de puritatea sentimentului sublim, prin muzică ne contopim cu universul, devenind făclii aprinse ale Spiritului universal.

Imaginea întâiului popor chemat la viață, poporul român, cel care dintâul a visat zborul spre aștri, aceasta este: preaplinul dumnezeirii revărsate peste necuprins, și cum altfel decât spiritul suprem suflând în magicul nai primordial doina lui Eminescu, oglindindu-se peste sufletul lumii acesteia; așa s-a născut poporul român și nu altfel.

Mărturie stau aceste nevăzute rânduri, scrijelite pe coloana nesfârșită brâncușiană a nemuririi noastre, ori pe aripa frântă a măiestrei lui Vlaicu peste piscu-

rile Carpaților, vrând parcă să strângă la pieptul său tot dorul românilor de unire.

Poate veți întreba ce legătură au toate acestea cu ziua noastră națională, și totuși există o tainică legătură, poporul român nu și-a cântat încă ultimul vals înspre intrarea în eternitate, redevenind ceea ce-a fost odată va putea să treacă peste toate greutățile, și va renaște iarăși și iarăși cântând asemenea pietrelor lui Brâncuși, care cântat-au lumii întregi despre nemuritorul popor român, la fel precum zborul lui Vuia vestea lumii împlinirea celui mai tainic vis al omenirii, născând atins până la el.

Dacă Brâncuși a făcut piatra să cânte pentru umanitate, iară Zamfir a făcut muzica să plângă, atunci Eminescu ne-a doinit pentru eternitate, prin cuvintele sale nepieritoare ca și stirpea din care se trage, Eminescu este geniul suprem al poporului român, cel care a îmbinat într-un mod divin muzicalitatea cu plânsul, doina cu surâsul, nemărginirea cu sublimul, ca într-o îngemănare demnă doar de coloana infinitului, cea care simbolizează magistral dorul poporului român de divinitate.

Ridicați din uitare, visând nemărginirea din sufletele noastre, la fel precum odinioară cei mai viteji și mai drepti dintre traci dormiseră somnul latinității noastre, fost-am treziți din magicul somn al devenirii, de simfonia lui Enescu.

Nu a fost însă să pierim necunoscuți, și pivnițele Vaticanului ascund încă comori nespuse ale daco-geților, la fel precum vorbesc omenirii nepieritoarele

continuare în pag. 46

continuare din pag. 45

tablă de la Tărtăria, mărturii ale nemuririi noastre stau încă și azi pe falnică-i Columna a Lui Traian.

Ne-am întors așadar acasă, la sânul divinității, noi suntem cei dintâi dar și cei de pe urmă, iar eu stau măturie în această zi de sfântă sărbătoare, prin aceste cuvinte sublimе înălțate spre zare, asemenea unui ultim vals închinat mării sale Poporul Român.

Învie poporul român, prin noi cei care depunem măturie azi despre marea Unire, aducere a-minte tuturor celor care, prin jertfa lor au făcut visul să devină realitate, imposibilul să devină posibil, iar irealul să devină real.

Ultimul vals al celui mai vârstnic popor european, chiar dacă unii nu vor să recunoască, cel care murea cu zâmbetul pe buze, neînfricat în fața morții, cu mult înaintea nazarineanului sau celebrului filosof otrăvit din pocălul cucutei.

Purtat-am cu stoicism crucea noastră ca neam, fără să ne plângem asemeni ciobanului împăcat cu lumea al Mioriței, nicicând nu s-a pomenit popor mai blând și mai primitor cu străinii, azvârliți cu forța în războaie străine de noi, noi am rămas credincioși unei singure idei, întruparea hotarelor noastre de drept, nu suntem nedrepti cu nimeni dar vrem ce este al nostru, obrazul nostru plânge nestins - de dorul tău Basarabie.

Acum ori niciodată cereți dar ce ni se cuvine, nu lăsați pe frații noștri în părăsire, fiți fără frică și nu lasați în robie țărâna sfântă a Basarabiei, n-aveți hodină și tihnă până nu ne vom fi unit cu toții în hotarele României Mari.

Aș vrea, ca Dan căpitan de plai, să cuprind cu palmele pământul sfânt al Basarabiei, și să-mi plec fruntea ca în fața unei icoane ce poartă în adâncurile ei, osemintele străbunilor mei deopotrivă cu toată durerea popoului român.

Pentru neamul nostru românesc, Ultimul Vals nu poate fi decât unul singur, cel al cântării lui Alecsandri, frățasca Horă a Unirii.

Așa să ne ajute Dumnezeu!!!

Alina Beatrice CHEȘCĂ

SCRISOARE CĂTRE DUMNEZEU

Așează, DOAMNE, pe umerii mei
tristețea întregii lumi.
eu sunt puternică, DOAMNE
știu să transform râurile de sânge în curcubeie
pe care să ieșim la promenadă cu toții
de Crăciun, de Ramadan, Hanuka sau Diwali

DOAMNE, ia din zilele mele și fă-le
sânge curat pentru muribunzi
sevă pentru păduri și apă vie
pentru toate viețuitoarele pământului

Ia din poezia mea și dă-o celor ce doresc războaie
convinge-i că singurul război trebuie să fie
cel pentru supremația bucuriei
ia din aerul meu, DOAMNE
și îmbracă Planeta în miros de flori
ia-mi văzul și fă din el covoare pentru rugăciuni
ia-mi hrana și somnul și fă din ele ogoare
și păduri nesfârșite

Îți dau și amintirile, DOAMNE
să faci din ele iubiri mai mari decât viața
ia-mi cărțile, dar fă-i pe copiii lumii
să trăiască într-o eternă poveste.
ia-mi prietenii și fă-i îngeri la dreapta Ta
ia din anii mei și dă-le lor veșnicia, DOAMNE.
ia-mi sufletul și împarte-l la șase miliarde
dar lasă-i pe toți să cânte, sa viseze și să râdă
IA-MI TOT CE AM, TOT CE ȘTIU, TOT CE IUBESC
ȘI DĂ-LE OAMENILOR

TOT CE POT AVEA
TOT CE POT ȘTI
ȘI TOT CE POT IUBI

NOCTURNĂ SCANDINAVĂ

Cerul scandinav mă arde
cu stelele ce-mi cad peste suflet
pe trupul captiv privirii lui
muzica se desface fășie cu fășie rămașite de vrajă
flamenco zămislit din ascunzătoarea timpului
Ochii lui se hrănesc cu sângele meu
cu petalele ce-mi cresc pe răsufări
păsările sparg clepsidra nopții
fîrele de nisip se revarsă la picioarele mele
jertfă timpului meu și al lui
zâmbetul lui solitar părul meu dansând
în cele patru colțuri ale pământului...

Suntem în mâna vieții
retina mea poartă ochii lui spre marea scandinavă
corabie rătăcind prin așteptări imemorabile
„E-atât de colorat sufletul tău”, îmi spune
iubim visul, poemele din noi arse de focul nebuniei
de valurile ce lovesc orele nopții suntem mai aproape
de perfecțiune cu fiecare vers de gitară.

DESTĂINUIRE

„Barbie” îi spun copiii
e zâna ce scrie povești
dar le și trăiește
mănâncă poezie pe pâine
și-și pictează universul
pe pleoape

Ea deschide în fiecare zi
Poarta Zeilor
se roagă pentru bucuria lumii
și-aprinde stele în chip
de lumânări
pe speranțele ei albastre
plutesc mii de scoici fermecate
din clepsidrele pământului
construiește piramide
pe care le deschide apoi
cu iarba fiarelor

Bărbații o iubesc
o văd în ea pe Șeherezada
nesfârșitelor povești.
EA SIMTE CĂ-I CURGE
AUR PRIN SUFLET
(e alchimia frumoșilor vrăjitori
ce pășesc cu noblețe prin clipele ei)
Barbie doarme
cu valiza sub pernă
și se visează zburând peste oaze
și tuaregi cu ochii
precum noaptea
ce-i preschimbă trupul
în valuri de mătase și foc

Barbie a luat forma viselor ei
și-nmulțește totul cu doi
cu o mie, cu infinitatea
ea vede câte un destin
în fiecare cuvânt
și fiecare cuvânt e o altă poveste
pe care ea o transformă
în puntea
dintre pământ și cer

Desculță, privind în sus
BARBIE PĂȘEȘTE PE
COVORUL DE PERLE

Începe o nouă poveste...

Gheorghe A. STROIA

Întotdeauna, o carte de umor (bine scrisă) este un motiv de plăcere și delectare (mai ales într-o zi ploioasă de toamnă), prin a cărei lectură te îmbogățești cu un binemeritat surplus de energie. În acest sens și întru satisfacerea unei astfel de nevoi a fost scrisă și ultima (ca apariție literară) carte a scriitorului adjudean **Ion Croitoru**, intitulată „**BARĂ LA BAR...Ă!**” (Mozaic umoristic), apărută la editura Pallas Athena din Focșani, în toamna anului 2010. Profesor marcant de literatură al liceului teoretic „Emil Botta” din municipiul Adjud, Ion Croitoru a avut dintotdeauna un umor debordant, cu toate că profesionalismul și implicarea necesară actului pedagogic, nu lăsa nicidecum loc unei astfel de laturi a domniei-sale. Deși veche de când e lumea, epigrama destinde peisajul literar cu catrenele-i acide și moralizatoare. Pentru a înțelege mai bine stilul de epigramist al lui Ion Croitoru, vă rog să-mi permiteți să prezint succint etimologia cuvântului „epigramă” și câteva repere istorice ale ei, utilizând resursele valoroase ale lui Cincinat Pavelescu. O definiție mai exactă a epigramei a fost sugerată chiar de remarcabilul om de litere: „*Acest cuvânt, căruia limba franceză i-a dat un sens exclusiv satiric, însemna la cei vechi o strofă cu un subiect oarecare, de obicei pe o ingenioasă idee sau inscripție lapidară.*”

La greci, epigrama nu era la origine, cum o indică și etimologia (epi-grafi = a scrie pe ceva), decât o inscripție, mai întâi în proză, apoi în versuri, care se

grava pe monumente sau morminte pentru slăvirea unui erou. Anticii, puțin severi asupra distingerii genurilor literare, se obișnuiseră să înțeleagă sub denumirea de epigramă orice poezie fugitiv scrisă, fie în hexametri alter-nând cu pentametru, fie în metru iambic sau trohaic, impropriu pentru muzică. Majoritatea epigramelor grecești nu sunt decât madrigale sau catrene morale. Romanii liberi n-au avut nici un epigramist de seamă. Tot astfel o bună epigramă cuprinde două părți: una care excită așteptarea, atâtă curiozitatea, descriind în culori vii un subiect oarecare, cealaltă, care, printr-un vers neașteptat, dă soluția acestui fel de problemă. Prima parte ține locul monumentului, a doua al inscripției. Această comparație ingenioasă dezvăluie toată teoria acestui gen poetic. Ea ne face să simțim, între altele, pentru ce este inutil și neabil să încarci cu expresii violente începutul epigramei, pentru că anticipezi asupra efectului final, pe care-l scazi. Pe când, din contră, o epigramă începută perfid și cu elugii, provoacă, la sfârșit, cititorului, o surpriză plăcută, când concluzia e neașteptată.

Cartea de față este un mozaic umoristic, îmbinând în el două părți egale ca întindere. Prima parte este rezervată epigramei, iar în a doua parte se prezintă câteva schițe umoristice, de mică întindere și care păstrează sonoritățile umoristice proprii autorului. Respectând canoanele epigramei (mai-sus descrise), Ion Croitoru încearcă să surprindă în catrenele cărții sale realități din aproape toate domeniile: politic, juridic, social, educație, sport, știință. Cum poate fi altfel scrisă epigrama, decât actuală timpului său, purtând în pana ascuțită a condeiului umoristic umanismul și umanitatea? Și apoi, cei prinși în condei ar trebui să fie mândri că li se acordă atâta atenție, fie chiar și prin satirizarea defectelor eta-

late cu nonșalanță. Astfel, epigramistul Ion Croitoru, profesor de literatură, nu are cum să se declare mulțumit de nivelul redus al „educațiilor” de astăzi, nepuțându-le accepta justificările: „*Mă critică ai mei de-aici/ C-am terminat cu note mici./ Dar eu mi-am susținut deviza:/ Păi a intrat și-n note criza!*” (Necăjit după BAC) sau „*Dacă prostia se plătește/ Nu chiar ca „dinte pentru dinte”,/ La noi o sumă vă oprește./ Mereu c-un an mai înainte*” (La Universitatea Privată).

Condeiul lui Ion Croitoru scrie o epigramă nu foarte acidă, umorul acestora fiind unul de bună calitate și de foarte mult bun simț. „Lovit” de epigramele sale, nu ai cum să te simți ridiculizat, epigrama sa nefiind ridicolă în niciun fel. Sistemul sanitar românesc este epigramat și el - prin vocea satirică a maestrului Croitoru: „*Să nu ai temeri, căci sunt nule./ Dovleacul ți-l desfac un pic./ Speranțe bune sunt desule./ Iar locul lor e tot în plic...*” (Încurajare înaintea operației). Actuale, ca toate scrierile sale, Ion Croitoru vorbește și despre criza economică mondială, care a schimbat până și „tactica de lucru” a oamenilor certați cu legea: „*E supărat de ieri Cucui./ Apașul crunt cu brișca lată./ Căci taxă i-a impus și lui/ Pentru valoarea-njunghiată*”. Deși epigrama de astăzi nu este considerată de unii exegeți ca fiind poezie, ea respectă totuși canoanele poeziei, implicând o mare putere de sintetizare a unor adevăruri, dublate de un final pe măsură, cu o puternică valoare moralizatoare. Epigrama este o formă de artă literară, cu un umor ce trebuie să fie unul de autentică valoare. După umila mea părere, un caz nefericit de umorist este acela care „scrie” epigramă, fără a avea nici un pic de umor. Însă, la Ion Croitoru epigrama este plină de umor, deoarece autorul o înobilează cu umorul său molipsitor. Exemplele ar putea continua dar,

las la aprecierea cititorului dacă le-am incitat interesul pentru a lectura din epigramele cărții de față.

Schițele umoristice prezentate în partea a doua a cărții sunt de factură anecdotică, sau pot împrumuta din efervescența unor știri TV, prin care cititorul se autoprocamlă „liber arbitru” și poate percepe realitatea după cum dorește. Titlurile acestor schițe sunt și ele pe măsură: „Tehnicianul virusat”, „Om cu scrupule”, „Fiara atacă”, „Insula pustie”, „Logica ciobanului”. Structura cărții de față, aceea de mozaic umoristic, poate fi considerată o continuare a anteriorului mozaic umoristic al lui Ion Croitoru: „Crinul de plastic” - apărut tot la editura Pallas Athena, în anul 2009. Cert este că în ambele lucrări, umorul este la el acasă. Cu toate acestea, aș fi dorit să văd în cartea lui Ion Croitoru (și acesta este doar un umil punct de vedere), umorul tratat pe două fronturi: scris (epigramă) și ilustrat (caricatură). O astfel de asociere ar fi fost sporit doza de umor a cărții, având în vedere insolitul amestec de senzații auditive și vizuale pe care le-ar fi produs. O posibilă explicație a unui astfel de „neajuns” se leagă de costurile „piperate” implicate de acest lucru și de posibilitățile financiare precare de care se „bucură” pensionarii noștri - fie chiar și maestri. Chiar și numai pentru o astfel de abordare, autorul merită tot respectul și admirația noastră. Admirație - pentru curajul și tenacitatea de care a dat dovadă, respect - pentru persuasiunea sa în abordarea scrierilor cu caracter umoristic. Să-i urăm maestrului ani mulți cu sănătate, pentru a ne mai descoperi frunțile cu umorul său de calitate, lipsit de orice trivialitate și cu o deosebită limpezime a mesajului exprimat. Cu certitudine, scrierea de față reconfirmă motto-ul unei celebre reviste umoristice: „*Râdeți, râdeți, că și așa nu mai veți ce pierde*”.

Florentin SMARANDACHE

Din nou despre paradoxism

Polemos

Biobibliografie paradoxistă (1982-19994)

Anexa 1 (Reviste și Baze de Date internaționale despre Paradoxism)

Anexa 2 (Enciclopedii și Dicționare internaționale despre paradoxism)

Anexa 3 (Dedicația olografă a lui Ion Pachia Tatomiurescu din 1994 pentru Florentin Smarandache: "Prietenului meu, poetul, prozatorul, dramaturgul, pandurul, purtătorul de drapel al Paradoxismului în toate continentele ce încep cu A, Florentin Smarandache, omagiu de mai '94").

Anexa 4 (Facsimilul cronicii lui Ion Pachia Tatomiurescu despre PARADOXISM, din august 1984, la volumul "Le sens du non-sens" (1983) al lui Florentin Smarandache)

POLEMOS

1. Ion Pachia Tatomiurescu în recenzia sa (pe care mi-a expediat-o prin poștă) la primul volum paradoxist în limba franceză al mișcării publicat vreodată, numit "Le sens du non-sens" (1983) al meu (semnam pe atunci cu pseudonimul literar Ovidiu Florentin), nu amintește nimic de Nichita Stănescu *et co.* sau de el însuși că s-ar fi ocupat cu paradoxismul. Ci pur și simplu arată că eu urmez, cu paradoxismul, tradiția avangardelor lui Tristan Tzara, Urmuz, Eugene Ionesco, etc. ceea ce este adevărat.

Această cronică a lui, datată "august 1984", este reprodusă în facsimil [cu mențiunea mea că Ovidiu Florentin este pseudonimul inițial al lui Florentin Smarandache] la sfârșitul articolului de față (vezi Anexa 4). I. P. Tatomiurescu scrie: "*Cercetările actuale privind paradoxul și gândirea contemporană nu i-au fost străine lui Ovidiu Florentin, ci dimpotrivă ele l-au determinat să pună în fruntea plachetei în discuție un deosebit 'Manifeste non-conformiste' pour un nouveau mouvement littéraire: le PARADOXISME. Dar 'paradoxismul' lui Ovidiu Florentin vizează sfera cotidianului, a realității imediate, fiind mai înrudit cu literatura absurdului, cu literatura dadaistă; (...) eforturile poetului sporesc parcă nodul gordian al orizonturilor; programul său privește așa-zisă periferie a paradoxismului, exprimarea în 'propoziții naive, cotidiene', a 'contradicțiilor dure', a 'antitezelor'; totodată se-ncearcă felul acesta de paradoxism în perimetrul 'expresiilor figurative interpretate la propriu', al 'jocurilor de cuvinte' mai precis al calambururilor, al polisemantismului oximoronizat și, în ultimă instanță, intuind adâncimi paradoxiste în proverbe propune 'parodii ale proverbelor'. Se deduce ușor din 'Le sens du nonsens' efortul lui Florentin de a se ralia literaturii avangardiste și a celei a absurdului, indeosebi prin frecventarea unor 'pattern'-uri incontestabile: Tristan Tzara, Urmuz, Adrian Maniu, Jacques Prévert, Eugene Ionesco, ș.a. Ovidiu Florentin, butaforizându-se, clownezându-se, dadaizându-se, cu o sete copilărească de joc (Brâncuși zicea-ntr-un celebru aforism: 'quand nous ne sommes plus enfants, nous sommes déjà morts'), nu de puține ori reușește să farmece 'receptorul': Pays-bas, haut les coeurs! / Laissez la guerre en paix (Le tout pour rien); Pierre apporte sa pierre / à l'édifice (Un affreux beaux-père); La police est en train / de voler en hélicoptère (À l'ordre du jour désordre); je n'ai pas besoin de faire / mes besoins (Théâtre en paradoxe); Lucien est dans le / costume d'Adam (Désarticulation du langage articulé); Pour chauffer une vierge / il allume le feu (Force de la faiblesse); Serguei est gaucher mais*

il part/ du pied droit (Contradictions noncontradictoires)."

Deci Pachia recunoaște clar în 1984 că influențele paradoxismului sunt în avangardiști, și că eu l-am inițiat prin manifestul nonconformist "Pentru o nouă mișcare literară: PARADOXISMUL" și că procedeele paradoxiste de creație le-am expus în manifest (contradicții puternice, schimbări de sens de la figurativ la propriu, antiteze, parodieri de proverbe, etc.) și apoi aplicat în volumul **Sensul non-sensului**. El nu amintește nimic despre generația '60 (Stănescu, Sorescu, Labiș, Paraschivescu, etc.), sau despre el însuși că s-ar fi ocupat cu... paradoxismul (deoarece nu era cazul).

2. IPT susține din nou același lucru și-ntr-o postfață din 29.08.1984 la o proiectată antologie din versurile mele, intitulată "Ochi de bronz", care însă n-a apărut. În aceasta el include, printre altele, idei din prima sa recenzie (din 15.08.1982, transmisă la Radio Craiova în acel an, având ca titlu o sintagmă de-a mea 'Starea-de-eu', după care mi-a trimis o copie prin poștă) la volumul meu de poeme neparadoxiste, "Formule pentru spirit" (1981), dar și din recenzia sa la primul volum paradoxist în franceză al mișcării publicat vreodată: "Le sens du non-sens" (1983) al meu. Deci, pentru a doua oară îmi recunoaște paternitatea mișcării paradoxiste.

3. A treia oară în fișa literară "Ovidiu Florentin" pe care a întocmit-o el (și mi-a expediat o copie, care din fericire s-a păstrat) pentru antologia de micro-poeme haiku întocmită de Florin Vasiliu, unde - listând cărțile mele - adaugă și: "Sensul non-sensului (poeme) / Le sens du non-sens (cu Manifestul non-conformist: pentru 'o nouă mișcare literară: Paradoxismul'), Maroc, Fés, Editura de Artă, 1984" (citează ediția a doua, nu prima). Deci, evidenția fără îndoială faptul că înființăm o nouă mișcare literară.

4. Oftica lui se produce, însă, în 1992, când citește cartea lui Constantin M. Popa, "Mișcarea literară paradoxistă", și - probabil din pizmuire (viermele invidiei, deh!) văzând că paradoxismul a luat o răspândire inter-națională - întoarce roata afirmând despre paradoxism că este "mișcare al cărei leader, din 1983 încoace, dar în spațiul francofon, este autorul volumului *Le sens du non-sens*, Florentin Smarandache" (în recenzia sa din revista "Renașterea bănețeană", din Timișoara, Nr. 717, p.5, 9 iulie 1992). Și-a cășunat pe mine!...

Dar, din momentul când cineva a înființat un curent literar într-un spațiu lingvistic, ceilalți care preiau acel curent literar în alt spațiu lingvistic nu pot fi considerați decât adepți, nu fondatori cum pretinde Pachia.

Și Tristan Tzara tot în spațiul francofon și-a lansat dadaismul, iar Sașa Pană care a publicat opera lui Tzara în România n-a avut pretenția, ca Pachia, că el ar fi unul dintre fondatorii dadaismului!

Iar, în altă ordine de idei, IPT nu are nici o operă paradoxistă (nici un volum de poezie, sau de proză, ori teatru în stil paradoxist; chiar și-ntr-a sa cartea-eseu, "Nichita Stănescu și paradoxismul", IPT confundă ontologia cu paradoxismul).

Spre finalul acestei recenzii, IPT declară total opusul de ceea ce scrisese în recenzia sa din 1984, și anume că: "paradoxismul se întemeiază în deceniul al șaptelea" prin Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Leonid Di-mov, Vintilă Ivăncanu, Emil Brumaru, ș.a. fără a se enumăra însă și pe el însuși.

Se vede perversitatea lui, felul cum se contrazice singur (în 1992 față de 1984). Așa cum spunea un înțelept: răul conține în el sămânța propriei sale distrugerii... Pachia încearcă o falsificare a istoriei literare românești.

Apoi continuă: “Iar în ceea ce privește paradoxismul ontologic al Limbii/Poeziei, ori ‘manifestul’ adevărat al paradoxismului, semnalăm ‘Respirări’ (1982) de Nichita Stănescu, unde aflăm nu numai faptul ca ‘Limba Ro-mână este Patria mea’, ci și că ‘din punct de vedere estetic logosul nu este altceva decât locul unde materia se desparte de vid’ ”.

În primul rând, din păcate, Fernando Pessoa (1888-1935) a afirmat înaintea lui Nichita că “Limba Portugheză este patria mea” (citată din memorie). Iar volumul “Respirări”, de altfel remarcabil ca valoare artistică, nu are nici un manifest paradoxist, nici o teoretizare a paradoxismului, nici măcar nu conține cuvântul “paradoxism” în paginile sale. A detecta câteva antiteze într-o carte nu înseamnă că ai de-a face cu un manifest paradoxist; a detecta câteva antiteze într-o carte e lucru comun la aproape orice scriitor! Pe urmă, expresia a cărei semantici echivalează cu: *logosul e locul unde materia se desparte de vid* reprezintă mai degrabă o metaforă estetică decât un oximoron {opusul total al “materiei” [matter] este “antimateria” [antimatter], iar opusul parțial este “nemateria” [unmatter]}.

Toată lumea cunoaște opera acestor titani ai literaturii române (N. Stănescu, M. Sorescu, etc.) și știe că nici unul dintre ei n-a afirmat vreodată că este “paradoxist”, sau c-a aparținut paradoxismului! Astea-s aberații de-ale lui Pachia.

Mă repet (privind răspunsurile mele din anii 2000-2001 către IPT): însuși renumitul poet Gheorghe Tomozei, apropiat al lui N. Stănescu: “A vrut (Florentin Smarandache, n.n.) din start să zică ALTFEL, să scrie ALT-CUM. Drept care s-a amuzat să creeze propriul sistem estetic, al PARADOXISMULUI” (G. T., “Funcția Smarandache”, prefață la volumul “Exist împotriva mea”, de Florentin Smarandache, Ed. Macarie, Târgoviște, 1994. p. 7). Dacă Nichita ar fi “inventat” paradoxismul, să nu fi știut nici măcar Tomozei, prietenul său foarte apropiat?!

5. Pachia caută să mă submineze spunând că mari scriitori, deveniți clasici, precum Nichita Stănescu și Marin Sorescu au inventat paradoxismul, apoi că Nicoae Labiș și Miron Radu Paraschivescu, apoi că “și” el însuși - dar acest lucru e absurd pentru că ei n-au folosit nici măcar o singură dată cuvântul “paradoxism” în toată opera lor, n-au scris nici un manifest paradoxist, n-au publicat antologii paradoxiste (la care să fi contribuit și scriitori străini - precum cele editate de mine), n-au teoretizat curentul paradoxist (delimitări de alte curente, specii literare create, aplicații/conecții în/cu alte domenii, procedee noi de creație, aderenți, istoricul mișcării, etc.), n-au internaționalizat mișcarea.

6. Eseiul și critical literar Dumitru Radu Popa, care recenzează în 1984 volumul meu de versuri paradoxiste în revista “Tribuna României”, spune că avangarda mea merge pe linia Urmuz - Tristan Tzara. Deci, nici o referire la Nichita Stănescu, Marin Sorescu, M. R. Paraschivescu, Nicolae Labiș, sau... I. P. Tatomiurescu.

7. Zeci de critici au scris despre paradoxism în diverse reviste și cărți, fără a zice că Nichita Stănescu, Marin Sorescu, M. R. Paraschivescu, Nicolae Labiș, sau... I. P. Ta-tomiurescu au fost... paradoxisti iar eu aș fi reluat paradoxismul de la ei! Chiar așa, nici unul dintre ei nu era informat de ce scriseseră aceștia?!

8. Chiar și scriitorul român emigrat, C. Michael Titus, care a prezentat volumul meu *Le sens du non-sens* în revista sa *Convergențe românești* prin anii 1984 sau 1985 (nu-mi mai amintesc exact, dar am copia scanată a recenziei sale), nu pomenește nimic despre IPT sau alții că ar fi fondat paradoxismul înaintea mea - iar IPT a

primit această revistă prin poștă și a colaborat la ea (coordonatele revistei le-a primit tot de la mine!). De ce n-a “sesizat” imediat pe editor că paradoxismul fusese “inventat” de N. Stănescu, M. Sorescu, etc.?

Pentru că nu era adevărat. Ideea de a mă submina i-a venit mai târziu, când a observat că paradoxismul ia amploare chiar internațională (vezi cele 5 antologii paradoxiste între 1993-2006 cu sute de scriitori români și străini care au contribuit); asta i-a stârnit, cred, mare gelozie...

Și-a-nceput procesul dezinformării: tri-mitea scrisori circulare pe la cei care cola-boraseră la paradoxism cu creații personale sau eseuri că N. Stănescu și M. Sorescu au “inventat” paradoxismul, nu eu (m-a anunțat, de exemplu, Florin Vasiliu despre o asemenea epistolă).

9. Însuși Eugene Ionesco mi-a trimis o scrisoare în Maroc pe 6 octombrie 1983, în care spune că i-a plăcut volumul meu de avangardă *Le Sens du non sens*, găsim-l “foarte interesant” (expresia sa) - fără a aminti cumva că “alții” ar mai fi creat în stilul paradoxist.

10. Ca dovadă de ce fel de om este Pachia, relatez următoarele: când eram profesor de matematică în Maroc (1982-4) predând în franceză, Dr. Chantal Signoret de la Université de Provence (Franța) mi-a tradus un volum de poeme în limba franceză (*Formule pentru spirit - Formules pour l'esprit*, volum metaphoric, neparadoxist, pe care i l-am trimis și lui). IPT mi-a cerut adresa dânsiei și, după ce i-am dat-o, i-a scris acesteia (drept mulțumire mie!) că de ce m-a tradus pe mine fiindcă eu sunt matematician... Probabil din acest motiv îmi poartă și ura actuală, uitând de alți profe de mate care au creat literatură (chiar un autor contemporan, de exemplu: Aurel M. Buricea).

11. Al doilea volum paradoxist, tot în franceză și tot în Maroc, însă la editura El Kitab din Fes, în 1984, intitulat “Anti-chambres et antipoesies, ou bizarreries” (ulterior republicat în Franța de către editorul-poet Claude le Roy în 1989) este recenzat de rebusistul Mircea Iordache în revista “Rebus”, București, Nr. 14(674), Anul 29, p. 19, 15 iulie 1985, sub titlul “Anti-poezii” - fără a cita pe X sau pe Y care fi “făcut” paradoxismul înaintea mea.

Pachia vrea să rămână ca un al doilea Caion al literaturii române!

12. Tot IPT afirmă că Florin Vasiliu mă denigra... Iată însă ce scrie chiar F. Vasiliu în cartea sa despre “Originile principale ale paradoxismului” [*Paradoxism's Main Roots*, 1994]: “Privind Mișcarea Literară Paradoxistă, al cărei leader recunoscut chiar de la începuturile ei este Florentin Smarandache, aceasta își are izvorul în Manifestul publicat în 1983” (p. 5) (pe Internet la adresa: <http://fs.gallup.unm.edu/ParadoxismRoots.pdf>).

Tot F. Vasiliu scrie în prefața la volumul meu de poeme (neparadoxiste) haiku “Clopotul tăcerii” (trilingv: română-franceză-engleză; 1993), intitulată “Florentin Smarandache - un poet cu punctul sub i”:

a) “În ceea ce privește paradoxismul și mișcarea pe care a propulsat-o - statuată în anul 1983 și avându-l ca leader recunoscut pe Florentin Smarandache - au ca substract ideatic concepții și teze identice și vecine celor promovate de curentele literare moderne, înscriindu-se pe căile bătute ale ne-gării și absurdului avangardei” (p. 11); (pe Internet la adresa: <http://fs.gallup.unm.edu/Clopotul.pdf>).

Nu este vorba de absurd, fiindcă în paradoxism ideile/sintagmele au înțeles, dar oricum se deduce că-i avangardă.

b) “Florentin Smarandache lansează mișcarea paradoxistă nu numai cu un manifest. El aduce cu sine în patrimonial mișcării, încă de la naștere, trei volume de poezii, tirajele acestora cunoscând o răspândire pe toate meridianele globului și un ecou de invidiat. Mișcarea Literară Paradoxistă are repre-sentanți în literaturile din România, Franța, Belgia, Canada, Statele Unite ale Americii, Marea Britanie, Germania, Spania, Polonia, Brazilia, Rusia, Maroc, Camerun” (p. 14).

13. Nici unul dintre toți criticii, eseștii, ziariștii, sau profesorii care au citit primul manifest despre paradoxism publicat în lume vreodată n-au amintit că paradoxismul ar fi fost făcut înaintea mea de alți scriitori!

Nici istoricii sau criticii literari sau eseștii Ion Rotaru, Marian Popa, Aurel Sasu, Gheorghe Tomozei, Cezar Ivănescu, Florea Firan, Ovidiu Ghidirmic, Marian Barbu, Constantin M. Popa, etc.

Ion Rotaru mă numește “părintele paradoxismului” în Istoria sa Literară. Vezi și esul lui din Prima Antologie Paradoistă, unde amintește unul dintre manifestele mele, dar nu arată vreo “legătură” cu generația Labiș-Stănescu-Sorescu...

Marian Popa analizează distihurile mele paradoxiste în Istoria Literară a dânsului - distihul paradoxist fiind o nouă specie literară introdusă de paradoxism.

Gheorghe Tomozei, prietenul lui Nichita Stănescu, scrie în prefața intitulată “Funcția Smarandache” la volumul meu “Exist împotriva mea” (1994), despre activitatea mea: “Întemeierea în 1980 a Mișcării Literare Paradoxiste” (p. 6).

14. Nici unul dintre exegeții operelor lui N. Stănescu, M. Sorescu, N. Labiș, M. R. Paraschivescu, etc. n-a afirmat că aceștia ar fi fost... paradoxişti! [Cu excepția lui Pachia...!]

Mă întreb cum ar fi reacționat Nichita, sau Sorescu - de pildă - dacă ar fi auzit că Pachia îi face... paradoxişti?! Cred c-ar fi râs de el!

15. Eu dădusem etimologia cuvântului “paradoxism” în cel mai simplu mod: prin gen proxim (*paradox*), plus diferența specifică (*ism*). Dar, în Wikipedia românească (din 23.08.2010), un anume Mugur Moșescu probabil (editorii wiki îl suspectează chiar pe IPT) vine și declară că de la IPT “aflăm veritabila etimologie a termenului ‘paradoxism’, termen ce provine din ‘paradox’ < gr. ‘paradoxon’, ‘contrar așteptării, extraordinar’ + suf. ‘-ism’”.

Însă Pachia greșește, deoarece cuvântul ‘paradox’ provine în limba română din francezul ‘paradoxe’ (vezi DEX, ed. 1975, p. 651), iar conform Larousse-ului (ed. 2005, p. 784) ‘paradoxe’ provine din grecescul ‘paradoxos’ (nu ‘paradoxon’ cum zice Pachia; ‘paradoxon’ este de fapt neutrul lui ‘paradoxos’), iar ‘paradoxos’ < ‘para’ (=contra) + ‘doxa’ (=opinie), iar ‘doxa’ < ‘dokein’ (=a g.ndi).

Îi răspund, așadar, în mod paradoxist că: veritabila etimologie dată de Pachia nu este veritabilă!

16. Tot în Wikipedia scrie că (și-asta e expresia lui sigur!): “Școala Smarandachist-Paradoxistă, din 1984 / 1994 încoace, care încearcă să impresioneze printr-un anume ‘avangardism internaționalizat’, ‘școala’ care se rezumă, îndeosebi, la ‘liderul’ ei, ‘matematician-poet-prozator-dramaturg’, Florentin Smarandache”.

În primul rând, paradoxismul nu se rezumă numai la mine, aceasta-i altă dezinformare de-a lui. Deoarece la cele cinci Antologii Paradoxiste Internaționale, publicate în perioada 1993-2006, au colaborat sute de scriitori de pe glob cu creații paradoxiste proprii (poeme, proză scurtă, teatru scurt, eseuri, traduceri, scrisori, artă) în diverse limbi.

Încearcă să denigreze prin tot felul de sintagme specifice stilului său: “Școala Smarandachist-Paradoxistă”... Numai că, mai degrabă, ceea ce face el, **încercând să FURE** ce am construit eu în 30 de ani, se numește FURT Pachist-Tatomirechist (ca să-i imit stilul), sau JAF LITERAR!!

17. Nu înțeleg ce vrea să însemne “din 1984/1994 încoace”? Fiindcă primul manifest paradoxist a fost publicat în 1983 (se consideră prima ediție a volumului). Până în 1994 (inclusiv) s-au publicat în total 11 cărți paradoxiste și circa 111 articole și note despre paradoxism (vezi Bibliografia la sfârșitul articolului). Destul de mult, aș zice eu.

18. Însuși Ion Pachia Tatomirescu în dedicația sa olografă din

1994 scria: “Prietenului meu, poetul, prozatorul, dramaturgul, pandurul, purtătorul de drapel al Paradoxismului în toate continentele ce încep cu A, Florentin Smarandache, omagiu de mai ‘94” (vezi Anexa 3).

19. Apoi vrea să ne ridiculizeze prin sintagma “avangardism internaționalizat”. Dar, din nefericire pentru el, îl înștiințez că într-adevăr paradoxismul a fost prezentat, recenzat, ori citat prin reviste americane și vest-europene de circulație internațională, precum: “Mathematical Reviews” (SUA), “Zentralblatt für Mathematik” (Germania) (vezi Anexa 1 / Reviste și Baze de Date internaționale despre paradoxism), dar și “Multiple Valued Logic. An International Journal” (Vol. 8, No. 3, 2002; SUA); “Literary Market Place”, “Poet’s Market”, “Dustbooks”, Amazon.com, Amazon Kindle (digital), Amazon Search Inside, Google Book Search, EBSCO, Thomspon Gale (Cengage), ProQuest, R. R. Bowker, etc.

Paradoxismul este internațional și prin sutele de scriitori străini care au colaborat la cele 5 antologii paradoxiste cu texte în zeci de limbi (și pregătesc acum pe a șasea, la care îl invit să colaboreze dacă are ori crează vreun text paradoxist).

Paradoxismul este internațional și prin cărțile paradoxiste traduse în engleză, franceză, rusă, sârbo-croată, chineză, arabă (vezi în special “distihurile paradoxiste”, care se impun ca o nouă specie literară, și chiar ca o **capodoperă a paradoxismului** (să sperăm că pe viitor vor urma și alte capodopere paradoxiste).

Paradoxismul este internațional și prin “Teoria Dezert-Smarandache de combinare a informațiilor paradoxiste și plauzibile” [chiar acesta este numele teoriei], aplicată în cibernetică, cercetarea militară, medicină, robotică, aerospațială; sunt teze de doctorat la diverse universități din lume; ne-au sponsorizat la NASA, NATO, Air Force (SUNY IT), ENSIETA (Franța), etc. La ce folosesc perorările lui Pachia? La nimic!

Paradoxismul este internațional pentru că a dus, prin neutrosocie (generalizarea dialecticii), la definirea logicii neutrosocice (extindere a logicii fuzzy), care de asemenea este folosită în aplicații practice (de pildă segmentarea imaginilor scanate de sateliți); în logica neutrosocică, în mod paradoxist, valoarea unei propoziții are trei componente: un procent de adevăr, un procent de fals, și un procent neutru (neștiut, sau nici adevărat nici fals, ori amândouă în mod simultan). Vezi în acest sens și paradoxul smarandache din Encyclopedia of Mathematics: <http://mathworld.wolfram.com/SmarandacheParadox.html>.

Paradoxismul în filozofie, prin neutrosocie, studiază contradicțiile școlilor de gândire filozofică, încercând găsirea de părți comune la idei aparent necomune.

Paradoxismul în artă: în loc de a face cât mai frumos, să faci cât mai... urât (creația pe dos)!

Toate se leagă cu diverse domenii, și sunt făcute cu rost în paradoxismul definit de mine, și au aplicații practice. Nu doar vorbe potrivite pe hârtie ca la Pachia!

20. Deși este clar pentru toată lumea că eu am publicat primul manifest paradoxist în 1983 (de fapt numai eu am publicat manifeste paradoxiste până acum: șase la număr), că însuși el a fost conștient de volumul meu de poeme paradoxiste din 1983 (pe care, culmea, l-a și recenzat!... vezi Anexa 4 a acestui articol și comentariile de mai înainte), continuă să ne bruieze și să **MINTĂ** că ‘Generația Labiș-Stănescu-Sorescu’ (sintagma lui) impune paradoxismul! Să ne arate în opera acestor mari scriitori un singur loc unde apare scris cuvântul “paradoxism”? Un curent literar nu se poate întemeia numai prin niște antiteze - cum încearcă el să justifice, dând exemple din operele acestor scriitori! Antiteze se găsesc în tot felul de opere, cuprinzând și pe al nostru exilat la Tomis, Ovidius Publius Naso (43 î.C.-17 d.C.).

Să studieze celelalte curente literare pentru a se convinge. Trebuie un program întreg, trebuiesc antologii, teoretizări ale curentului, eseuri despre curent, etc.

Mă întreb: cât o să țină această **absurditate pachist-tatomi-reschistă**? Cât o să mai dureze cercul acestui om fără logică?

Deși e profesor de română, nu cunoaște istoria curentelor literar-artistice.

Hai să-i dau un exemplu simplu: Filippo Marinetti (1876-1944), scriitor italian, a publicat un "Manifest du futurisme" în 1909, explicând crezul său literar (= respingerea tradiției, și exaltarea civilizației urbane, a mașinii, a tehnicii) și a inițiat astfel curentul numit Futurism. Fără a scrie un manifest explicit despre un curent (ce înseamnă, ce face, cum crează, etc.) nu poți pretinde a forma un curent. Punct! După Marinetti n-a mai venit nici un Pachia Caion care să pretindă că alții au format futurismul înainte sau că el a fondat curentul în spațiul german sau în spațiul extraterestru!

"Generația Labi.-Stănescu-Sorescu", cum o denumește IPT, o fi format o școală estetică, dar nu a format paradoxismul (nici unul dintre acești renumiți scriitori nu a afirmat așa ceva).

21. Iată câtă Bibliografie (vezi la sfârșitul articolului) s-a publicat în România dar și în străinătate privind paradoxismul, până să înceapă Pachia să ne bruieze cu pretențiile sale absurde!

Listez numai cărțile paradoxiste (fiindcă am scris și literatură ne-paradoxistă) și recenziile/cronicle/notele despre paradoxism apărute până în 1994 inclusiv, când zice că a început și el activitatea "paradoxistă".

Așadar apăruseră 11 cărți paradoxiste (ca să nu enumerăm și traducerile unora în portugheză, sau engleză), și circa 111 articole și note despre paradoxism atât în România .în presa românească din exil, cât și-n presa străină (Maroc, India, Brazilia, Australia, Germania, Franța, Belgia, Tunisia, Canada, SUA)...

Multe recenzii sunt incluse în Prima Antologie Paradoxistă (1993), care se poate accesa pe Internet la adresa:

<http://fs.www.gallup.unm.edu/FirstParadoxistAnthology.pdf>.

Acestora li se adaugă și multe scrisori care mi-au fost expediate, referitoare la paradoxism, nelistate în aceste referințe.

De ce timp de 11 ani (1983-1994) cât trecuse de la activitatea mea paradoxistă publică nu a reacționat (cu excepția unei recenzii din 1992)? De fapt, în 1984 a reacționat recenzând volumul și primul manifest paradoxist (vezi Anexa 4) și făcând trimitere la avangardă, fără să amintească generația '60 că s-ar fi ocupat, chipurile, cu paradoxismul; tocmai în 1992 se contrazice singur, și declară inversul!!

A crezut că, dacă nu am o formație filologică, precum el, ci am una științifică, nu sunt probabil demn de a forma și dezvolta curente literare? Păi sunt atâtea cazuri de scriitori provenind din medii variate, de formație: matematicieni, fizicieni, medici, informaticieni, avocați, funcționari, și din alte domenii care s-au ocupat și de literatură - iar unii chiar deveniți celebri (Omar Khayam, Paul Valery, Ion Barbu, Vasile Voiculescu, Gib Mihăiescu, etc.).

Despre tot felul de "isme" m-am documentat cu destulă pasiune prin diverse biblioteci românești și străine, fiindcă m-au preocupat procedeele tehnice în literatură, apoi deosebirile între curentele artistice și literare, cauzalitatea lor (au fost condiționate social, politic, sau pur și simplu de amorul artei?); ce importanță practică au avut? Cât timp a durat fiecare? Dacă a avut loc renașterea lor? (adică formarea de "neo-"). Am făcut studii comparate.

06 octombrie 2010

PS: Pachia nu e nici măcar un epigon al paradoxismului, pentru că nu a creat nimic în acest stil. Deci, îl aștept pe Pachia cu... măcar o carte paradoxistă publicată...

BIBLIOGRAFIE PARADOXISTĂ (1982-1994)

PARADOXISMUL ÎN VOLUME:

1. **Florentin Smarandache**, "Legi de compoziție internă. Poeme cu... Probleme!" Ed. El Kitab, Fes, Morocco, 1982; poeme paradoxiste, bazate pe procedeul paradoxist de creație care constă din întorsături de sensuri ale locuțiunilor/clișeele românești (interpretarea de la figurativ la propriu);

- Republicat sub titlul "Exist împotriva mea", cu o prefață de Gheorghe Tomozei, Ed. Macarie, Târgoviște, 1994, editor Mihail I. Vlad;

- Tradus în engleză de către autor, "Laws of Internal Composition. Poems with... Problems!", Multimedia Larga, 78 p., 1993;

2. **F. Smarandache**, "Le sens du non-sens", Ed. Artistiques, Fes, Morocco, două ediții: 1983 și 1984; ne-poeme; care conține primul manifest paradoxist publicat din lume.

3. **F. Smarandache**, "Anti-chambres et Anti-poésies, ou Bizareries", Ed. El Kitab, Fes, Morocco, 1984; anti-poeme;

- Ediția a doua: "Antichambres/Antipoésies/Bizarreries", Editor: Claude Le Roy, Internoréal, Caen, France, April 1989. Tradusă parțial în portugheză și intitulată: "Fanatico", Tradução por Teresinka Pereira, Desenho por Xico, International Writers and Artists Association, Moorhead State University, MN, USA, Aprilie 1989.

4. **F. Smarandache**, "NonPoems", Xiguan Publishing House, Phoenix-Chicago, 1990, 1991, 1993;

5. **F. Smarandache**, "LE PARADOXISME: un nouveau mouvement littéraire", Xiquan Publ. House, Bergerac, Fran.a, 1992;

6. **F. Smarandache**, "MetaIstorie / trilogie teatrală: Formarea omului nou, O lume întoarsă pe dos, Patria de animale", Ed. Doris, București, postfața de Dan Tărchilă, 1993;

7. **F. Smarandache**, "NonRoman", Ed. Aius, Craiova, 1993; postfețe de Alexandru Ciorănescu & Constantin M. Popa;

8. **Constantin M. Popa**, "Mișcarea Literară Paradoxistă", Xiquan Pbl. House, 1992; tradusă în engleză: *The Paradoxist Literary Movement*, Phoenix, 56p., 1992;

9. **J.-M. Levenard, I. Rotaru, A. Skemer**, "Anthology of the Paradoxist Literary Movement", Ophyr Univ. Press, Los Angeles, 175 p., 1993; (prima antologie paradoxistă internațională).

10. **Florin Vasiliu**, "Paradoxism's main roots", Xiquan Publ. Hse., Phoenix, 64 p., Capitolul 'Introduction', 1994;

11. **Ion Soare**, "Un scriitor al paradoxurilor: Florentin Smarandache", Ed. Almarom, Rm. Vâlcea, 114 p., 1994.

PARADOXISMUL ÎN PERIODICE (1984-1994):

Raiss, Khalil, *Ecrivez vos paradoxes!*, în "L'Opinion", Rabat, Maroc, 2 Martie, 1984, p. 6.

Popa, Dumitru Radu, *Originalitatea unui poet*, în "Tribuna României", București, 1 Mai 1984, Nr. 267, p. 2.

Bargache, Abderrahim, *Le sens du non-sens*, în "Sindbad", Casablanca, Maroc, Aprilie 1984, Nr.31, p.40.

Favielte, Francoise, *Compte-rendu*, în "Vingt Cinq" Herstal, Belgia, 1984.

Ion Pachia Tatomișescu, cronică la volumul *Le sens du non-sens* al lui Florentin Smarandache, august 1984

Ion Pachia Tatomișescu, *Ochi de bronz*, postfața la o proiectată antologie cu același titlu din versurile lui Florentin Smarandache, 29.08.1984

Iordache, Mircea, *Anti - Poezii*, în "Rebus", București, 15 Iulie

1985, Anul 29, Nr. 14 (674), p. 19.

Thevoz, Jacqueline, *Antichambres, Antipoésies, Bizareries*, în "L'Esquiroir", Bordeaux, Franța, Mai-Iulie 1989, Nr.5, pp.115-116.

Delperier, Annie, *La liberté d'écrire*, în "La toison d'or", Bergerac, Franța, 1989, Nr.12, pp.26-27.

Le Roy, Claude, *Avant-Propos*, prefață la volumul autorului *Antichambres/Antipoésies / Bizareries*, Inter-Noreal, Caen, Franța, 1989, p.3.

Le Roy, Claude, *Roumanie*, în "Noreal", Caen, Franța, Mai 1989, Nr. 74, p. 28.

Costescu, Dan, *De vorbă cu cititorii*, în "Lumea Liberă", Rego Park, USA, 11 Februarie 1989, Anul I, Nr. 19.

Costescu, Dan, *Autograf*, în "Lumea Liberă", Rego Park, USA, 6 Mai 1989, Anul I, Nr.31, p.23.

Floda, Liviu, *Recenzie*, în "Micro-Magazin", Ediția I, New York, Mai 1989, p. 29.

Thiry-Thieux, Maguy, *'Antichambres-antipoesies-bizareries'*, în "Le Chalut", Liege, Belgia, Octombrie-Noiembrie-Decembrie 1989, Nr. 126-127-128, p. XIII.

Sagitaire, Jean, *Ne le 10 decembre...*, în "Artistiquement Votres", Liancourt, Franța, 1990, Nr. 1.

Lévenard, Jean-Michel, *Le Laboratoire Central: Florentin Smarandache* în "Florilege", Dijon, Primăvara 1990, Nr. 58, pp. 35-38.

Courget, Paul, *'Grapho-poèmes'*, în "Annales de l'Academie des Lettres et des Arts du Périgord", Bordeaux, Franța, Iulie-Septembrie 1990, Nr. 71, p. 40.

Popa, Constantin M., *The Paradoxist Movement*, postfață la volumului autorului "NonPoems", Xiquam Publ. Hse., Phoenix, Chicago, 1990, 1991, 1993, coperta IV.

Gautier, Herve, *Dans ce numero...*, în "La Feuille Volante", Echire, France, Mai 1990, Nr. 42.

Le Roy, Claude, *'Nonpoemes'*, în "Noreal" Caen, Franța Septembrie 1991 Nr. 83, p. 28.

Courget, Paul, *Nonpoems*, în "Annales de l'Academie des Lettres et des Arts du Périgord", Bordeaux, Franța, Octombrie - Decembrie 1991, pp. 41-42.

Editor, *'Paradoxist Literary Movement'*, în "Small Review", Paradise, CA, Noiembrie 1991, Vol. 23, Nr. 11, p. 8.

Bearse, Richard, *Smarandache, Florentin*, în "Perceptions", The Write Technique, New York, 1991, vol. 1, p. 117.

Pereira, Teresinka, *"Le Mouvent Littéraire Paradoxiste"*, postfață la volumul autorului "Le Paradoxisme: Un nouveau mouvement littéraire", Bergerac, Franța, 1992, coperta IV.

Miu, Florea, *Bate vânt de Arizona*, în "Cuvântul libertății", Craiova, 19 Mai 1992.

Lungu, Alexandru, *Nimic nou sub litere sau De unde moare iepurele*, în "Argo", Bonn, Germania, 1992, Nr.6.

Tatomitrescu, Ion Pachia, *'Constantin M. Popa: Mișcarea Literară Paradoxistă'*, în "Renașterea bănațeană", Timișoara, 9 Iulie 1992, 717, p. 5.

Delperier, Annie, *Nonpoems* în "La toison d'or" Bergerac, Franța, vara 1992, Nr. 25, pp. 26-27.

Grampound, Martin, *'Nonpoems'*, în "Hope International Review", Hyde, Anglia, 1992, Vol. 16, Nr. 1, p. 10.

Castleman, Dave, *Nonpoems* în "Dusty Dog Reviews", Gallup, NM 1992, Nr. 6-7.

Skemer, Arnold, *Nompoems*, în "ZYX", Bayside, NY, 1992, Nr. 4, pp. 3-4.

Lévenard, Jean-Michel, *L'Avis littéraire de Florentin Smarandache* în "Florilege", Dijon, Franța, Iunie 1992, Nr. 67, pp.2-4.

Moisa, Mircea, *'Mișcarea literară paradoxistă'*, în "Cuvântul

libertății", Craiova, 1992, Nr. 710.

Srinivas, Krishna, *Florentin Smaranache* în "World Poetry Anthology", Madras, India, 1992, p.39.

Gautier, Herve, *Le paradoxisme...*, în "La Feuille Volante", Echire, Franța, Septembrie 1992, p. 39.

Kilodney, Crad, *Florentin Smarandache*, în "The second Charnel House Anthology of Bad Poetry", (!), Charnel House, Toronto, Canada, 1992, p. 18.

Girolamo, Alfonso Di, *Forse...*, în "Antologia di Poeti Contemporanei", Napoli, Italia, 1992.

Selmi, Mohamed, *Le paradoxisme...*, în "Fraternité Univer-selle, El Menzah, Tunisia, 25 / 12 / 1992. p. 5.

Popa Constantin M., *O scrisoare a lui Al. Ciorănescu*, în "Ramuri", Craiova, Ianuarie-Februarie 1992, Nr.1-2, p.5.

Miu, Florea, *Pentru copii și... înțelepți*, în "Cuvântul Libertății", Craiova, 28 Ianuarie 1993.

Selmi, Mohamed, *Ligue FU / Florentin Smarandache*, în "Fraternité Universelle", Tunis, Tunisia, No. 44 / 93 / 05, Ier / 07 / 93.

Drăguț, Doina, *Nonpoems - simboluri nelămurite*, în "Cuvântul libertății", Craiova, 1993, Nr. 820

Bugeja, Michael J., Martin, Christina, Bloss, J. Lynne, *Xiquan publishing House: The Paradoxist Movement Journal*, în "Poets' Market", Writer's Digest Books, Cincinnati, OH, 1993.

Editor, *Anthology of the Paradoxist Literary Movement*, în "Portique", Puymeras, Franța, No. 12, p. 37.

Editor, *Florentin Smarandache*, "Blue Jacket", Yusuke Keida, Niigata-Ken, Japonia, No.26/27, primăvara 1993, p.136.

Editor, *The Paradoxist Movement*, în "The International Directory of Little Magazines and Small Presses", Paradise, CA, 1991, 1993.

Miu, Florea, *Meridiane*, în "Cuvântul Libertății", Craiova, Nr.915, 4 Iulie 1993, p.3.

Giurgiu, Eugen, *Florentin Smarandache*, în "Litterae", Toronto, Canada, August-Septembrie 1993.

Ciorănescu, Alexandru, *Dragă Domnule Smarandache*, postfață la *NonRoman* - ul autorului, Ed. Aius, Craiova, 1993, coperta IV.

Popa, Constantin M., *NonRoman este un roman...*, postfață la *NonRoman* - ul autorului, Ed. Aius, Craiova, 1993, coperta IV.

Tărchilă, Dan, *Piese...*, postfață la trilogia teatrală a autorului *MetaIstorie*, Ed. Doris, București, 1993, coperta IV.

Editor, *Americanos falam na Academia Feminina*, în "Estado de Minas", Segunda Secao, Belo Horizonte, Brazilia, 8 Iunie 1993, p.2.

Editor, *Visitantes*, în "Estado de Minas", Belo Horizonte, Brazilia, 17 Iunie 1993, Ano LXVI, No.18933, p.8.

Editor, *Palestras*, în "Estado de Minas", Belo Horizonte Brazilia, 9 Iunie 1993, Ano LXVI, No.18926, p.8.

Editor, *Poesia e tema de palestra em Joinville*, în "A Noticia", Joinville, Santa Catarina, Brazilia, 9 Iunie 1993, No.19080, p.26.

Editor, *FCJA promove palestra hoje sobre poesia*, în "Correio Cidade", Paraiba, Terca Feira, Brazilia, 15 Iunie 1993, p.2.

Editor, *Entidade cultural faz reuniao mensal no Palatio da liberdade*, în "Minas Gerais", Belo Horizonte, Brazilia, 10 Iunie 1993, Ano CI, No.108 p.1.

Editor, *Dois toques*, în "Jornal de Santa Catarina", Brazilia, 26 iunie 1993, p17.

Delpy, Jacqueline, *Anthology of the Paradoxist Literary Movement*, în "Art et Poesie de Touraine", Franța, Anul 35, No.134, Toamna 1993, p.55.

Vasiliu, Florin, *Umbra libelulei*, antologie românească de poeme haiku, Ed. Haiku, București, 1993; paragraful *Florentin Smarandache*, pp. 150-152.

Florea, Corneliu, *America, paradisul diavolului*, în "Jurnal liber",

Winnipeg, Canada, Vara 1993, No.10, coperta IV.

Drugă, Liviu, *Constantin M. Popa: Mișcarea Literară Paradoxistă*, în "New Hope International Review", Hyde, Marea Britanie, Vol.16, No.6, 1993, p. 12.

Athanzio, Eneas, *Autores Catarinenses / Teresinka*, în "Blumenau em Cadernos", Blumenau, Santa Catarina, Brazilia, Tomo XXXIV, iulie 1993, No.7, p. 224.

Editor, *Poesia Internacional em Joinville*, în "A Ilha", Suplemento Literario, Joinville (SC), Brazilia, septembrie, 1993, Ano 13, No.46.

Editor, *Visita de Teresinka*, în "Bazar", Anthologia de Cultura e Consciencia Social, Joao Pessoa, Brazilia, Ano V, No. 17, Septembrie/Octombrie, 1993, p.2.

Editor, *Escritores Internacionais Visita a Revista*, în "Revista de Divulgacao Cultural", Blumenau, Brazilia, Ano 16, No.52, Mai-August 1993, pp. 2-3.

Editor, *Publications/ Awards*, în "Poetry Society of America News", New York, Vol.42, Toamna 1993, p.47.

Editor, *Paradoxism*, în "Samvedana", Kaprigudda, Mangalore, India, Septembrie 1993, No.24, coperta III.

Srinivas, Krishna, *Florentin Smarandache*, în "World Poetry: 1994", Velacheri, Madras, India.

Pereira, Teresinka, *The Anti-Poetry or the Paradoxism in the Dennis Kann*, în "Poesie India", Orissa, India, Vol. XXV & XXVI, pp. 33-38.

Editor, *Florentin Smarandache*, în "Les Astres", enciclopedie poetică, Ed. Grassin, Paris, Carnac, 1994.

Vărieșescu, George Mișin, *De vorbă cu Florentin Smarandache din USA*, în "Mihai Eminescu", Sydney, Australia, Anul III, Nr.7, p.17.

Giurgiu, Eugen, *Metalstorie*, în "Litterae", Toronto, Canada, Ianuarie 1994, p. 80.

Bledea, Ion, *Încurcătură de limbă*, în "Abracadabra", Salinas, California, SUA, Octombrie 1993, p. 14.

Vasile, Geo, *Exorcistul din Phoenix*, în "Baricada", București, Nr. 26(181), 29 iunie 1993, p.24.

Vasile, Geo, *Inchizitorul angelic*, în "Baricada", București, Anul iv, Nr.42 (197), 19 Octombrie 1993, p.25.

Moțoc, Doru, *Un vâlcean descoperă America*, în "Informația zilei", Râmnicu Vâlcea, Anul III, Nr. 373, 22 Februarie 1994.

Marinescu, Mircea, *Un oltean prin Arizona...*, în "Universul", North Hollywood, California, Anul IX, Nr. 199, August 1993, pp. 5, 8.

Rotaru, Ion, *Cine e Florentin Smarandache?*, prefață la volumul *Fugit... jurnal de lagăr*, Ed. Tempus, București, 1994, pp. 5-12.

Vasile, Geo, *Apocalipsul ca formă de guvernare*, în "Baricada", București, 14 Septembrie 1993, Nr. 37 (192), p.24.

Editor, *Florentin Smarandache*, în "Argo", Bonn, Germania, vara 1993, Nr. 7.

Martin, Victor, *Din SUA ne-a scris matematicianul și poetul Florentin Smarandache*, în "Jurnal de Craiova", 17-23 Mai 1993, Nr.14.

Crăciun, Constantin, *Domnul profesor...*, în "Timpul", Melbourne, Australia, Noiembrie 1993, Anul II, Nr. 20, p. 20.

Florea, Corneliu, *Scriitorul paradoxist...*, în "Jurnal liber", Winnipeg, Manitoba, Canada, Iarna 1993, p. 35.

Pereira, Teresinka, *Smarandache, Florentin (IWA)*, în "Directory of International Writers and Artists", Bluffton College, USA, 1994, p. 65 și 1996, p. 60.

Verzeanu, Valentin, *Florentin Smarandache*, în "Clipa", Anaheim, California, 12 Noiembrie 1993, Nr.117, p. 42.

Editor, *Publications / Awards*, în "Poetry Society of America News", New York, Vol. 43, Iarna 1994, pp. 43-44.

Macarov, Th., *Fugit... jurnal de lagăr*, în "România Liberă", București, 11 Martie 1994.

Le Roy Claude, *Le monde en poésie: World Poetry 1993*, în "Noreal", Caen Franța, Februarie 1994, Nr. 93, p. 26.

Editor, *The Paradoxist Movement*, în "Ulrich's International Periodicals Directory 1993-94", New Providence, NJ, USA, R. R. Bowker, Vol. 2, E-L, p. 3317; și în 1994-95, Vol. 2, E-L, p.3656; și în 1996, Vol. 2, E-L, p. 4009.

Soare, Ion, *Valori spirituale vâlcene peste hotare*, în "Riviera vâlceană", Rm. Vâlcea, Februarie 1994, Anul III, Nr.2 (33), p. 3.

Vasile, Geo, *Florin Vasiliu: Paradoxul sau autodistrugerea semiotică*, în "Baricada", București, 29 Martie 1994, p. 25.

Urucu, Constantin, *Tablou cu gânditor aplecat peste veac (detaliu)*, în "Ramuri", Craiova, Martie-Aprilie-Mai 1994, Nr. 3-4-5 (934-935-936).

Portanova, Eduardo, *Smarandache eseu movimento paradoxal*, în "Journal de Santa Catarina", Brazilia, 12 iunie 1993.

Stănică, Ion, *Le paradoxisme au festival international de poesie de Bergerac*, Interviu cu Florentin Smarandache, Radio France International, Paris, Fran.a, 5 Iulie 1993.

Viegas, Gilberto, *Associacao faz contatos com intelectuais*, în "A Noticia", Brazilia, 12 Iunie 1993, p. 28.

Tănase, Valeria, *Paradoxismul - o reacție contra totalitarismului*, Interviu cu Florentin Smarandache, conducătorul "Mișcării Literare Paradoxiste", în "Informația zilei", Rm.Vâlcea, 1 Iunie 1994.

Popescu, Titu, *Argo*, în "Observator", München, Germania, Octombrie 1994 - Ianuarie 1995, anul VII, Nr.4 (25).

Editor, "Books in Print / 1994-95", R. R. Bowker, New Providence, USA, p. 6829.

Vărieșescu, George Mișin, *Univers literar*, în "Mihai Eminescu", Sydney, Australia, Aprilie 1994, Nr. 12, p. 24.

Moțoc, Doru, *Autori vâlceni în librării*, în "Curierul literar și artistic", Rm. Vâlcea, Anul I, Nr. 2, p. 2.

Verzeanu, Valentin, *Ultima clipă*, în "Clipa", Anaheim, CA, 11 Noiembrie 1994, p. 58.

Soare, Ion, *Florentin Smarandache sau tentația imposibilului*, în "Almarom", Rm. Vâlcea, Noiembrie-Decembrie 1994, Nr. 6, pp. 1, 8.

Zau, Emilz, *Florentin Smarandache*, în "American Poets of the 1990's", East and West Literary Foundation, San Francisco, CA, 1994, Nr. 9.

Russ, Andrew, *Anthology of the paradoxist literary movement*, în "Taproot Reviews", Lakewood, OH, Vara 1994, Nr.5, p.27.

Editor, *Un creator excepțional*, în "Adevărul literar și artistic", București, 6 Noiembrie 1994.

Crăciun, Gheorghe, *La Festivalul Internațional...*, în "Timpul", Melbourne, Australia, Noiembrie 1994, Anul III, Nr. 32, p. 2.

Friedman, R. Seth, *The paradoxist literary movement*, în "Fact Sheet 5", San Francisco, Octombrie 1994, Nr. 53, p. 44.

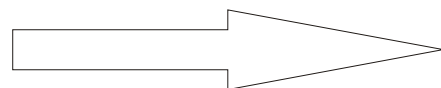
Lungu, Al., *Florentin Smarandache: Clopotul tăcerii*, în "Argo", Bonn, Solstițiul de Iarnă 1994, Nr. 10.

Creangă, Marian, *Valori spirituale românești peste hotare*, în "Almarom", Rm.Vâlcea, Iulie 1994, Nr.3.

Devaraj, Ramsamy, *Bio*, în "Parnassus of World Poets", Madras, India, 1994 și 1995.

Pereira, Teresinka, *Florentin Smarandache e a poesia romena contemporanea*, în "BsB Letras", Brasilia, Brazilia, 09/06/1991, pp. 2-3; și în "Monitor Campista", Rio de Janeiro, Brazilia, 15/01/1992, Anul 159, Nr. 5, 7, 9, 10, 11.

Prasadf, V. S. Skanda, *Florentin Smarandache*, în "New Global Voice", Antologie de poezie, Chetana Books, Bangalore, India, 1994.

ANEXA 1

[Reviste .i Baze de Date interna.ionale despre Paradoxism]

În **Mathematical Reviews** (Ann Arbor, SUA):

<http://www.ams.org/mrlookup>

Vasilu, Florin. Paradoxism's main roots. Translated from the Romanian by Ștefan Benea. *Xiquan*

Publishing House, Phoenix, AZ, 1994. 64 pp. ISBN: 1-879585-36-7 MR1277812 (96c:03013)

În **Zentralblatt für Mathematik** (Berlin, Germania):

Zbl 1053.00505

Popa, Constantin M.

The paradoxist literary movement. (Le mouvement littéraire paradoxiste.) (French)

[B] Rehoboth: American Research Press. 39~p. (2002). ISBN 1-931233-57-8/pbk

Publisher's description: The author studies the paradoxism, a movement originated by the dissident mathematician Florentin Smarandache in 1980's and based on usage of paradoxes and contradictions in arts, literature, philosophy, mathematics, science. The author compares paradoxism with other avantgardes of the first part of the 20th century.

MSC 2000:

*00A69 General applied mathematics

Cited in: Zbl 1179.05088

<http://www.zentralblatt-math.org/zmath/en/advanced/?q=an:1053.00505&format=complete>

Zbl 1027.03501

Le, Charles T.

Preamble to neutrosophy and neutrosophic logic. (English)

[J] **Mult.-Valued Log.** 8, No.3, 285-295 (2002). ISSN 1023-6627; ISSN 1607-8551

Summary: This is a preamble to the next three following papers, written by Florentin Smarandache and Jean Dezert, dealing with paradoxism - an avant-garde literary movement based on paradoxes, neutrosophy - a new branch of philosophy as a generalization of the dialectics, neutrosophic logic - which is a generalization of many logics, neutrosophic set - a generalization of fuzzy set, and neutrosophic probability - a generalization of classical and imprecise probabilities.

MSC 2000:

*03A05 Philosophical and critical

03B50 Many-valued logic

03B52 Fuzzy logic

03B53 Paraconsistent logic

60A99 Foundations of probability theory

Keywords: neutrosophy; neutrosophic logic; neutrosophic set; neutrosophic probability

<http://www.zentralblatt-math.org/zmath/en/advanced/?q=an:1027.03501&format=complete>

Zbl 1062.00500

Niculescu, Gheorghe; Smarandache, Florentin

Sketches made with the ball point. (Creionări făcute cu pixul (paradoxism folcloric).) (Romanian)

[B] Râmnicu Vâlcea: Almarom. 147~p. (2004). ISBN 973-8467-17-9/pbk

MSC 2000:

*00A08 Mathematical recreation

<http://www.zentralblatt-math.org/zmath/en/advanced/>

?q=an:1062.00500&format=complete

Zbl 1005.00500

Smarandache, Florentin

Outer-Art, the worst possible art in the world (printing, drawings, collages, photos). Vol. II. (English)

[B] Râmnicu Vâlcea: Editura Conphys. 165 p. (2002). ISBN 973-8488-00-1/pbk

The first part (2000) has been reviewed (see Zbl 0999.00501).

MSC 2000:

*00A08 Mathematical recreation

68U99 Computing methodologies

Keywords: paradoxism; computer design; computer graphics

<http://www.zentralblatt-math.org/zmath/en/advanced/>

?q=an:1005.00500&format=complete

Zbl 1065.00519

Smarandache, Florentin (ed.)

Paradoxism's hermeneutics. Vol. I. (Hermeneutica paradoxismului. Vol. I.) (Romanian)

[B] Oradea: Abaddaba Publishing House. 121~p. (2000).

The editor collects reprinted articles dealing with the paradoxism by Marian Barbu, George Bajenaru, Radu Enescu, Ovidiu Ghidirmic, Dumitru Ichim, Mircea Marinescu, Ion Rotaru, Geo Vasile, and Florin Vasiliu. The paradoxism is using mathematical paradoxes especially in poetry and was set up by the editor in 1980's as a protest against a totalitarian society.

[Charles T. Le (Church Rock Park, NM)]

MSC 2000:

*00B10 Collections of articles of general interest

00B15 Collections of articles of miscellaneous specific interest

00B60 Collections of reprinted articles

01-99 History of mathematics and biography

00A15 Bibliographies

Keywords: paradoxism; Smarandache logic; Smarandache paradoxes; Smarandache tautologies; applied mathematics in literature; Paradoxism's hermeneutics

<http://www.zentralblatt-math.org/zmath/en/advanced/?q=an:1065.00519&format=complete>

Zbl 1050.00502

Smarandache, Florentin

Paradoxist distichs. Transl. from the Romanian by Ioan Baba. (Paradoksisticki dvostihovi.) (Serbo-Croat)

[B] Novi Sad: Kolekcija Lumina. xx, 72~p. (2000).

This is a shorter version of the author's book in Romanian "Paradoxist Distichs" (see Zbl 0999.00502).

The mathematical poems initiated by F. Smarandache [who set up the mathematical paradoxism in art and literature (Ioan Baba)]: paradoxist/tautological/dualalistic distichs, that try to catch the 'sense of the non-sense' (Bogdanka Petrovich), are now presented to the Serbian readers.

[Charles T. Le (Lupton)]

MSC 2000:

*00A08 Mathematical recreation

97A20 Recreational mathematics

Keywords: Recreational mathematics; Smarandache paradoxes; Smarandache tautologies; mathematical linguistics

Citations: Zbl 0999.00502

<http://www.zentralblatt-math.org/zmath/en/advanced/?q=an:1050.00502&format=complete>

Zbl 1065.00520

Smarandache, Florentin (ed.)

Besides and behind the paradoxism. (Dincoace și dincoace de paradoxism.) (Romanian)

[B] Oradea: Editura Abaddaba. 135~p. (2000). ISBN 973-98563-9-X/pbk

As the initiator of the paradoxism in 1980's, as a reaction against the totalitarianism, and based on paradoxes, the editor collected reprinted articles on his mathematical poetry, prose, and dramas by Silviu Popescu, Marian Barbu, Titu Popescu, Daniel Deleanu, Alexandru Lungu, Evelina Oprea, Lucian Chisu, Ion Radu Zagreanu, and Ion Rotaru. Also, interviews with him by Octavian Blaga, Ada Cirstoiu, Mihail I. Vlad, A.D. Rachieru, Emil Burlacu, Veronica Balaj, and Ion Stanica, in addition to fragments of letters he received from mathematicians and writers from around the globe.

[Charles T. Le (Church Rock Park, NM)]

MSC 2000:

*00B10 Collections of articles of general interest

00B60 Collections of reprinted articles

01A70 Biographies, obituaries, personalia, bibliographies

Keywords: Paradoxism; Smarandache logic; Smarandache paradoxes; Smarandache tautologies; Applied mathematics in literature

<http://www.zentralblatt-math.org/zmath/en/advanced/?q=an:1065.00520&format=complete>

Zbl 0847.00009

Popescu, Titu

Paradoxism's aesthetics. (Estetica paradoxismului.) (Romanian)

[B] Bucuresti: Ed. Societatii Tempus. 143 p. (1995). ISBN 973-9205-00-3

The book is devoted to the concept of paradoxism introduced by the Romanian mathematician Florentin Smarandache. Some of its basic features are discussed. The basic thesis of the paradoxism is "everything has a meaning and a non-meaning standing in harmony with each other". The essence of the paradoxism is "the sense has a non-sense, and reciprocally, the non-sense has a sense". The motto of the paradoxism is "all is possible, the impossible too". Some philosophical reasonings related to this concept are provided.

[K.Atanassov (Sofia)]

MSC 2000:

*00A30 Philosophy of mathematics

00A69 General applied mathematics

00-01 Textbooks (general mathematics)

Keywords: philosophy; paradoxism

Cited in: Zbl pre01863523 Zbl 0987.00500

<http://www.zentralblatt-math.org/zmath/en/advanced/?q=an:0847.00009&format=complete>

Zbl 0830.03001

Vasiliu, Florin

Paradoxism's main roots. Transl. from the Romanian by Ștefan Benea. (English)

[B] Phoenix, AZ: Xiquan Publ. House, 64 p. (1994). ISBN 1-879585-36-7

Starting from mathematical logic and its class of paradoxes: "All is $\{\text{cal } C\}$, then non- $\{\text{cal } C\}$ too!", where $\{\text{cal } C\}$ is an attribute (as a concrete example: "All is possible, the impossible too!"), F. Smarandache initiated "paradoxism" in literature, art, and philosophy in the 1980s. Its main thesis is: "The Sense has a non-sense, and reciprocally the Non-sense has a sense too".\par The

author studies the literary and mathematical activity of the international founder of paradoxism in the introduction of the book. Then he presents the evolution of paradox from the Antiquity, over the Middle Ages, until today, focusing on paradoxes of mathematical logic, paradoxes of modern sciences, paradoxes between human being and language, paradoxes in literature.

[Ch.T.Le]

MSC 2000:

*03A05 Philosophical and critical

03-03 Historical (mathematical logic)

03-02 Research monographs (mathematical logic)

Keywords: paradoxism; Smarandache; paradox

<http://www.zentralblatt-math.org/zmath/en/advanced/?q=an:0830.03001&format=complete>

În Vixra.org (Anglia)

<http://vixra.org/abs/1003.0269>

Set Theory and Logic

The Smarandache's Class of Paradoxes

Authors: C. Le

The Smarandache's Class of Paradoxes are semantic paradoxes of the form "All is $\langle A \rangle$, the $\langle \text{non}A \rangle$ too!", where $\langle \text{non}A \rangle$ is what is not $\langle A \rangle$. As a particular case, replacing $\langle A \rangle$ but an attribute (or, in general, by an idea) it is well know the Smarandache semantic paradox: "All is possible, the impossible too!" which is the motto of the Paradoxism movement in arts, letters, and sciences.

Comments: 4 pages, edited by C. Le, and translated into German by Bernd Hutschenreuther

ANEXA 2

[Enciclopedii .i Dic.ionare interna.ionale despre Paradoxism]

51,500 hits (situri) pentru "paradoxism" într-o căutare Google pe data de 10 august 2010 (în afara siturilor unde cuvântul paradoxism are formă diferită în alte limbi: *paradoxismo*, *paradoxisme*, *paradossismo*, *paradoxismus*, etc.).

A) Free Dictionary de Farlex

<http://www.thefreedictionary.com/paradoxism> :

par´a'dox'ism (pär'í'd.ks'iz'm)

n. 1. An avant-garde movement in literature, art, and philosophy, based on excessive used of antitheses, antinomies, contradictions, oxymorons, and paradoxes.

Webster's Revised Unabridged Dictionary.

B) Allwords.com English Dictionary - With Multi-Lingual Search, 1998-2010

<http://www.allwords.com/word-paradoxism.html>

paradoxism

noun

1. an avant-garde movement in the arts etc, based on heavy use of contradictions and paradoxes

C) Wiktionary, the free dictionary

<http://en.wiktionary.org/wiki/paradoxism>

English

Noun

paradoxism

1. an avant-garde movement in the arts etc, based on heavy use of contradictions and paradoxes founded by F. Smarandache in 1980s.

D) Philosophy Forum:

<http://forums.philosophyforums.com/threads/paradoxism-against-totalitarianism-3458.html>

Paradoxism is a literary and artistic vanguard movement, as an anti-totalitarian protest, set up by the writer Florentin Smarandache in 1980s, and based on excessive use of antitheses, antinomies, contradictions, paradoxes in creation.

E) AIRNYC All About Arts, <http://www.airnyc.org/info/Paradoxism-228955.html>

Description:

pARadoxIsM - the last vanguard, especially in literature and art, of second millennium.

PARADOXISM is the last literary and artistic movement of the second millennium, set up by the writer and mathematician Florentin Smarandache, in 1980, and based on excessive use of antitheses, antinomies, contradictions, paradoxes in creation.

F) Free Dictionary, <http://www.freelict.co.uk/words/p/paradoxism.php>

paradoxism
parˈaˌdɒksˈɪzəm

(prˈɪdksˈzɪm), **n.** [*paradox* + *-ism*. ca. 1980] An avant-garde movement in literature, art, and philosophy, based on excessive use of antitheses, antinomies, contradictions, oxymorons, and paradoxes. *Charles Le* (<http://www.geocities.com/charlestle/paradoxism.html>)

[PJC]

Paradoxism originated in Romania in the 1980s as a way of protesting against a closed society and a totalitarian regime. It is based on an excessive use of antinomies, antitheses, contradictions, oxymorons, and paradoxes. It was set up and led by the writer Florentin Smarandache in the 1980's, who said: "The goal is the enlargement of the artistic sphere through non-artistic elements".

One example of such a paradox is the two-line poem:

Even if he didn't
He did

A free eBook on "Paradoxism and Postmodernism" can be downloaded from

<http://www.gallup.unm.edu/~smarandache/IonSoare2.PDF>.

[Charles Le]

G) Wikinfo, <http://www.wikinfo.org/index.php/Paradoxism>

From Wikinfo

According to Florentin Smarandache, **paradoxism 1980** is the theory and school of using **paradoxes** in literary and artistic creation. Followers of paradoxism believe that it reveals inherent contradictions of existence by focusing on them, whereas other **avant-garde** movements such as **dadaism** and **surrealism** do not.

It makes use of clusters of antitheses, antinomies, contradictions, parables, odds, oxymorons, paradoxes in creations.

[...]

H) Wordnik Online Dictionary, <http://www.wordnik.com/words/paradoxism>

paradoxism

Tweet

Definitions · Examples · Pronunciations · Related · Comments (0)

· translate to:

Century Dictionary (1 definition)

—noun

1. The habit of using paradox.

Wiktionary (1 definition)

—noun

1. an avant-garde movement in the arts etc, based on heavy use of contradictions and paradoxes founded by F. Smarandache in 1980s.

GNU Webster's 1913 (1 definition)

—noun

1. An avant-garde movement in literature, art, and philosophy, based on excessive use of antitheses, antinomies, contradictions, oxymorons, and paradoxes.

American Heritage Dictionary

WordNet

Elsewhere on the web

I) MyDictionary,

<http://www.mydictionary.biz/search.php?w=paradoxism>

Results for paradoxism

1. An avant-garde movement in literature, art, and philosophy, based on excessive use of antitheses, antinomies, contradictions, oxymorons, and paradoxes.

J) National Library of Australia,

[http://ll03.nla.gov.au/ss/show/Paradoxism%20\(Arts\)](http://ll03.nla.gov.au/ss/show/Paradoxism%20(Arts))

150 \$a Paradoxism (Arts) LC since 1996

May subdivide geographically

Used instead of

- Earlier established form of heading \$a Paradoxism (Literary movement)
- \$a Paradoxist movement (Art movement)

See Also

- Broader term \$a Arts, Modern \$y 20th century
- Broader term \$a Arts, Modern \$y 21st century

PUBLIC GENERAL NOTE: Here are entered works on the literary and artistic movement founded by Florentin Smarandache that is based on the excessive use of contradictions, antitheses, antinomies, oxymorons, and paradoxes.

K) Free Dictionary,

<http://www.freelictionary.org/?Query=paradoxism>

• **The Collaborative International Dictionary of English v.0.48:**

paradoxism \parˈaˌdɒksˈɪzəm\
(p[a^]rˈ[.][a]*d[o^]ks[ˈi^]zˈm), **n.**

• [paradox + *-ism*. ca. 1980]

• An avant-garde movement in literature, art, and philosophy, based on excessive use of antitheses, antinomies, contradictions, oxymorons, and paradoxes. -

Charles Le

Note: Paradoxism originated in Romania in the 1980s as a way of protesting against a closed society and a totalitarian regime. It is based on an excessive use of antinomies, antitheses, contradictions, oxymorons, and paradoxes. It was set up and led by the writer Florentin Smarandache in the 1980's, who said: "The goal is the enlargement of the artistic sphere through non-artistic elements".

One example of such a paradox is the two-line poem:

Even if he didn't
He did

A free eBook on "Paradoxism and Postmodernism" can be downloaded from

<http://www.gallup.unm.edu/~smarandache/IonSoare2.PDF>.

L) Academic dictionaries and encyclopedias,

<http://en.academic.ru/dic.nsf/cide/127392/paradoxism>

paradoxism

paradoxism parˈaːdɒksˈizm (p[ɑː]rˈ[ɑː]*d[oʊ]ks[iː]zˈm), n. [paradox + -ism. ca. 1980] An avantgarde movement in literature, art, and philosophy, based on excessive use of antitheses, antinomies, contradictions, oxymorons, and paradoxes. - Charles Le

(<http://www.geocities.com/charlestle/paradoxism.html>) [PJC]

Note: Paradoxism originated in Romania in the 1980s as a way of protesting against a closed society and a totalitarian regime. It is based on an excessive use of antinomies, antitheses, contradictions, oxymorons, and paradoxes. It was set up and led by the writer Florentin Smarandache in the 1980's, who said: "The goal is the enlargement of the artistic sphere through non-artistic elements". One example of such a paradox is the two-line poem: Even if he didn't He did A free eBook on "Paradoxism and Postmodernism" can be downloaded from

<http://www.gallup.unm.edu/~smarandache/IonSoare2.PDF>. [Charles Le]

M) Science Fair Project Dictionary

http://classroom.all-science-fairprojects.com/science_fair_project_dictionary/Paradoxism

Paradoxism

According to Florentin Smarandache, paradoxism 1980 is the theory and school of using paradoxes in literary and artistic creation. Followers of paradoxism believe that it reveals inherent contradictions of existence by focusing on them, whereas other avantgarde movements such as dadaism and surrealism do not.

It makes use of clusters of antitheses, antinomies, contradictions, parables, odds, oxymorons, paradoxes in creations.

The first manifesto for paradoxism was published in Smarandache's 1983 French book "Le sens du non-sense" (The sense of the non-sense), Editions Artistiques, Fes, Morocco, which was appreciated by Eugene Ionesco.

Smarandache said: *Paradoxism started as an anti-totalitarian protest against a closed society, Romania of 1980's, where the entire culture was manipulated by a small group. Only their ideas and their publications counted. I based it on contradictions. Why? Because we lived in that society a double life: an official one - propagated by the political system, and another one real.*

In mass-media it was promulgated that 'our life is wonderful', but in reality 'our life was miserable'. The paradox flourishing! And then we took the creation in derision, in opposite sense, in a syncretic way. Thus the paradoxism was born.

N) Ask/Art, The Artists' Bluebook-The worldwide edition, Art Glossary

http://www.askart.com/askart/lists/art_definition.aspx?sl=P

Paradoxism

An avant-garde movement in literature, art, philosophy, science, based on excessive use of antitheses, antinomies, contradictions, parables, odds, paradoxes in creations, set up and led by the artist Florentin Smarandache since the 1980's.

His explanation follows: Paradoxism started as an anti-totalitarian protest against a closed society, Romania of 1980's, where the whole culture was manipulated by a small group. Only their ideas and their publications counted. We couldn't publish almost anything. In painting, sculpture similarly - all existed in nature, already fabricated. Therefore, a mute protest we did! Later, I based it on contradictions.

Why? Because we lived in that society a double life: an official one - propagated by the political system, and another one real. In mass-media it was promulgated that 'our life is wonderful', but in reality 'our life was miserable'. The paradox flourishing! And then we took the creation in derision, in inverse sense, in a syncretic way. Thus the paradoxism was born..." From Maria Marcos

O) Holland:

HET PARADOXISME...de laatste avantgardistische stroming van het tweede millennium

door Henri Thijs, <http://www.hetprieeltje.net/oogvandroos/paradoxisme.html>

Het "paradoxisme" (een officiële Nederlandse term moet nog worden uitgevonden), is een avantgardistische beweging in de literatuur, de kunst, de filosofie en de wetenschap die is gebaseerd op het excessief gebruik van antithesen, antinomieën, contradicties, en paradoxen in de creaties. De stroming werd al in 1980 opgericht en gepatroneerd door de schrijver Florentin Smarandache die zijn beweegredenen aldus omschrijft: "Het doel is de verruiming van de artistieke sfeer door de incorporatie van niet-artistieke elementen en vooral door de creatie op experimentele wijze tegendraads en averechts te laten verlopen." (1)

Ethymologisch komt het woord voort uit een samensmelting van het begrip "paradox" en "isme", wat de theorie voorstelt die het intensief gebruik van de paradox in de kunst aanbeveelt.

P) Deutsche Enzyklopädie,

<http://www.calsky.com/lexikon/de/txt/p/pa/paradoxismus.php> {703 hits pentru "paradoxismus". n germană pe 12 august 2010}

Paradoxismus ist eine literarische, künstlerische, geistes- und naturwissenschaftliche Avantgarde-Bewegung, die den exzessiven Einsatz von Antithesen, Antinomien, Widersprüchen, Parabeln, Wahrscheinlichkeiten und Paradoxien in Schöpfungen zur Grundlage hat. Diese Bewegung wurde in den 1980er Jahren von dem rumänischen Schriftsteller Florentin Smarandache als antitotalitärer Protest gegründet und weitergeführt.

Etymologie

Paradoxismus = Paradox+ismus beschreibt die Theorie und Praxis des Einsatzes von Paradoxien, Widersprüchen etc. in Schöpfungen.

Q) Enzyklopädie, <http://www.az-enzyklopadie.info/p/>

Paradoxismus Paradoxismus ist eine literarische, künstlerische, geistes- und naturwissenschaftliche Avantgarde-Bewegung, der den exzessiven Einsatz von Antithesen, Antinomien, Widersprüchen, Parabeln, Wahrscheinlichkeiten und Paradoxien in seinen Werken zur Grundlage hat.

R) Lexikon i a . d e - die online Enzyklopädie -

http://www.lexikon i a . d e /134402 _paradoxismus .htm

Paradoxismus ist eine literarische, künstlerische, geistes- und naturwissenschaftliche Avantgarde-Bewegung, die den exzessiven Einsatz von Antithesen, Antinomien, Widersprüchen, Parabeln, Wahrscheinlichkeiten und Paradoxie in Schöpfungen zur Grundlage hat.

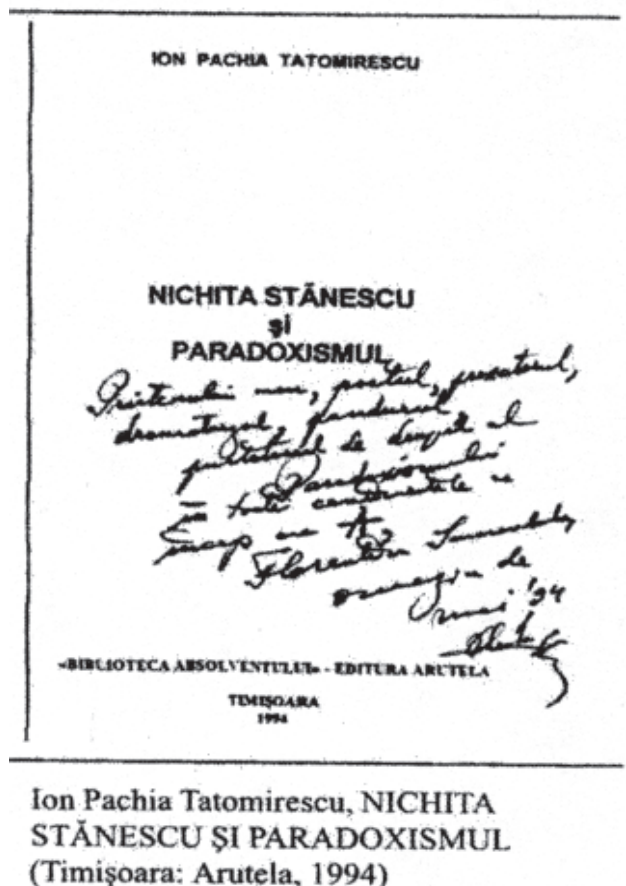
Diese Bewegung wurde in den 1980er Jahren von dem rumänischen Schriftsteller Florentin Smarandache als antitotalitärer Protest gegründet und weitergeführt.

ANEXA 3

[Dedicația olografă a lui Ion Pachia Tatomirescu din 1994 pentru Florentin Smarandache:

"Prietenului meu, poetul, prozatorul, dramaturgul, pandurul, purtătorul de drapel al Paradoxismului în toate continentele ce încep cu A, Florentin Smarandache, omagiu de mai '94"]

ANEXA 4

[Facsimilul cronicii lui Ion Pachia Tatomirescu despre PARADOXISM, din august 1984, la volumul "Le sens du non-sens" (1983) al lui Florentin Smarandache]

"Lui Ovidiu Florentin" i se potrivește de minune aforismul lui Carl Sandburg, din care se deduce că poetul este «un animal marîn care trăiește pe uscat și ar vrea să zboare». În sincopele căutări ale teritoriului poetic, Ovidiu Florentin descoperă «sensul non-sensului». Criticul literar K. Balas observă că «Le sens du non-sens», au-delă de sa calitate de port-parole du paradoxisme, este un manifeste de l'anti-littérature» (K. Balas, «O. Florentin: ecrites vos paradoxes!», în "L'Opinion", Rabat, Maroc, 2 mars 1984, p. 6). Eugène Ionesco găsește manuscrisul plachetei «très intéressant». Solomon Marcus relevă că «într-o formă mai generală, paradoxul este rezultatul suprapunerii, confesiei, sau identificării a două planuri distincte ale realității, ale limbajului, ale gândirii sau ale comportamentului. Tipic în această privință este identificarea limbajului obiect cu metalimbajul». (S. Marcus, «Paradoxul», București, Ed. Albatros, 1984, p. 6). Cercetările actuale privind paradoxul ai gândirea contemporană nu i-au fost străine lui Ovidiu Florentin, ci dimpotrivă ale l-au determinat să poartă în fruntea plachetei la discuție un deosebit «Manifeste non-conformiste» «pour un nouveau mouvement littéraire: le PARADOXISME». Dar "paradoxismul" lui Ovidiu Florentin vizează sfera cotidianului, a realității imediate, fiind mai înrudit cu literatura absurdului, cu literatura dadaistă: "... sunetul și spiritul manifestului lui Ovidiu Florentin par a desceada mai degrabă din acel «Mouvement Dada», al cărui protagonist european a fost Tristan Tzara: eforturile poetului sporesc parox nodul gordian al orizonturilor; programul său privește, așa-zisa periferie a paradoxismului, exprimarea în «propoziții naive, cotidiene» a «contradicțiilor dure», a «cantităților»; totodată, se încearcă felul acesta de paradoxism în perimetrul «expresiilor figurate interpretate la propriu», al «jocurilor de cuvinte», mai precis, al calambururilor, al polisemantismului oximoronizat și, în ultima instanță, întorcând adâncii paradoxiste în proverbe, propune «parodii ale proverbelor». Se deduce ușor din «Le sens du non-sens» efortul lui Florentin de a se alia literaturii avangardiste și celui al absurdului, îndeosebi prin frecventarea unor «pattern-uri incontestabile: Tristan Tzara, Urmuz, Adrian Maniu, Jacques Prévert, Eugène Ionesco ș.a. Ovidiu Florentin, bucurându-se, clocotindându-se, dadaizându-se, cu o sete copilărească de joc (Răzvoaie aici-a-ntr-un celebru aforism: «Quand nous ne sommes plus enfants, nous sommes déjà morts»), nu de putine ori sungea "al farmecei" receptorul: «Pays-bas, haut les coeurs! / Laissez la guerre / en pays» («Le tout pour rien»); «Pierre apporte sa pierre à l'édifice» («Un affreux beau-père»); «La police est en train / de voler en hélicoptère» («À l'ordre du jour désordre»); «Je n'ai pas besoin de faire / mes besoins» («Théâtre en paradoxes»); «Lucien est dans le / costume d'Adam» («Déarticulation du langage articulé»); «Pour chauffer une vierge il / allume le feu» («Force de la faiblesse»); «Serguei est gaucher, mais il part / du pied droit» («Contradictions non-contradictoires»)." (Ion Pachia TATOMIRESCU, Timișoara, august 1984)

¹ Paradoxismul inițial al lui Florentin Smarandache.

continuare din pag. 34

meu cititor" (Omule cititor). Lirica de dragoste are - în literatura română - poete de seamă precum: Ana Blandiana și Otilia Cazimir și aș îndrăzni să o amintesc aici și pe poeta gălățeană Speranța Miron. Fiorul liric al operelor înaintașelor este continuat cu persuasiune de poeta Ramona Sandrina Ilie. Ea ne invită în loja propriilor sentimente, pentru a putea „descoperi” noile valențe ale iubirii. Construcțiile sale metaforice sunt sensibile, rafinate, ușor de perceput și fără cuvinte „prețioase”. Totuși, „prețiozitatea” versurilor se realizează prin cultivarea (din abundență) a simbolurilor. Cantabilitatea versurilor îi transformă poemele în veritabile romane, dedicate iubirii prin milioane de triluri: „mi-ai învățat/ sângele să se trans-

forme în valuri nebune,/ inima să bată ritmuri precum horele verilor desculțe,/ mâinile să-mi tremure precum frunzele sub adieri,/ iar stomacul să tresalte ca și cum l-ar atinge un vin/roșu” (Lecție). Simbolurile Ramonei Ilie sunt vii, desprinse din suflul său care debordează de iubire, sunt adânci și subtile, te încarcă și te surprind de fiecare dată: „apa fântânii”, „imortalitatea” (prin împărtășirea iubirii), „teiul”, „liliacul violet”, „zborul”, „lumina”, simboluri care confirmă latura romantică a poeziei sale, dar și influențe din simbolismul francez. Deși cartea este a unei poete „debutante”, versurile sunt ale unei poete „consacrate”. Scrierea de față este aureolată de simbolurile profunde ale unei iubiri împărtășite cu generozitate celor din jur. Influențele postmoderniste ale poeziei Ramonei Ilie

sunt confirmate și de o punctuație aparte, care implică jocul (interactivitatea). Te încearcă de multe ori senzația de neexhaustiv a liricii domniei-sale. Însă, prin utilizarea unei astfel de punctuații, poeta lasă cititorului posibilitatea de a-i „completa” versurile, în funcție de propria sa percepție. Cu toate acestea, poezia sa nu este postmodernistă, neregăsindu-se în ea: accente grave - uneori sinistre, cuvintele inovatoare, sensurile - uneori decadente. Poezia Ramonei Sandrina Ilie păstrează - ca puncte forte - lumina, frumusețea, romantismul și efervescența. Există în poemele cărții sunete care joacă rolul imaginilor, ceea ce-i apropie lirica de instrumentalism. Este impresionant modul în care poeta reușește să „multiplice” amalgamul de stiluri și tendințe poetice. Iubirea poate fi tristă, ori prepon-

derent romantică, așa cum este și poezia cărții de față. Iubirea nu este întotdeauna un sentiment limpede (care să poată fi ușor de „citit”) și nici măcar un „tot” - ca sumă a părților sale. Împietind atâtea simboluri și având multiple semnificații, putem afirma cu certitudine, că poezia Ramonei Sandrina Ilie este una de tip eclectic, având valențele unei noi semiotici a iubirii. A unei iubiri curate și sincere, ce ni se dezvăluie prolifică, sensibilă și încărcată de sensuri.

Iată de ce - prin poemele sale - Lady Allia ne dezvăluie puțin câte puțin din tainele unei povești „cu oameni și iubire”. Să-i urăm „drum bun!” pe calea împlinirii tuturor aspirațiilor sale poetice și păstrării imaculate a iubirii care-i înobilează sufletul și care este de fapt propriul său „perpetuum mobile”.

Elena BUICĂ

Adrian Păunescu va dăinui în timp

S-a stins clocotul vulcanului numit **Adrian Păunescu**, poet, prozator, jurnalist, om de cultură, de sport, de televiziune, personalitate remarcabilă care a ocupat un loc însemnat în viața țării noastre. A fost în același timp una din cele mai controversate prezențe de pe scena românească din ultimii 40 de ani. Timpul va cerne tumultoasa sa activitate și atitudine în vârtejul faptelor și va decide ce și cât va rămâne.

Nu cred că este posibil să se aștearnă colbul uitării nici peste poezii, nici peste fenomenul unic de cultură, numit *Cenaclul Flacăra*, cu toate contestările răsunătoare. Vor străbate peste timp amintiri despre tumultul, exuberanța și freacățul nebun al stadioanelor în timpul acelor atrăgătoare evenimente, spectacole pe care Adrian Păunescu le organiza și le conducea cu vocea lui puternică, cu un soi de histrionism, cu patos, declamativ, vorbind pe înțelesul omului de rând, recitând poezii pe sufletul românilor, dar din păcate și unele excesiv de laudative la adresa lui Ceaușescu. Ascultându-i poeziile, cel mai adesea puse pe muzică, în aclamațiile miilor de tineri, ți se făcea pielea de găină. Am fost și eu prezentă la un astfel de spectacol la București, în 1974, împreună cu fiica mea, atunci de 16 ani. Am trăit atunci la unison cu fiica mea o stare specială, ca de vrajă, atrasă ca de un puternic magnet. Am ascultat poezii care-mi păreau că-i ies din suflet, versuri simple, care curgeau limpede dar cu forță și emoție, de o intensitate strivitoare. Străbătea prin tot corpul un fior, o stare rară de bine, se răsuca ceva în noi, parcă deveneam alți oameni. Ne regăseam într-un spațiu al descătușărilor de energii pozitive, în tumultul muzicii, în furtuna aplauzelor. Nu simțeam oboseala îndelungatelor ore de freacăț, nici setea, nici foamea, aveam nevoie doar de ceea ce trăiam atunci.

Cenaclul Flacăra era un fel de flacăra care aducea un mănunchi de lumină și de libertate în timpul comunismului întunecat și aducea puțină schimbare, de neimaginat pentru vremurile comuniste. Au fost 1.615 spectacole de muzică și poezie în 12 ani, între 1973 și 1985, adică un spectacol la două zile și jumătate. Numai un om puternic cum era Adrian Păunescu, un adevărat monument, ar fi putut atinge o asemenea performanță nemaiîntâlnită pe nicăieri. Devenise mai popular decât Ceaușescu. Clocotitoarea sa viață stăpânită de un sine vulcanic de o intensitate covârșitoare asemenea unui suflu ciclop, personalitate puternică, imposibil de înregimentat total pe linia partidului, acționând peste limitele admise în acel timp, i-a speriat pe conducătorii țării și l-au aruncat în umbră. Activitatea lui a avut și aspecte complicate și tragice, pe lângă cele puternic contestate ca poet de curte. Împrejurările nu i-au mai îngăduit să revină la ceea ce a fost nici după moartea Ceaușesetilor. Mulți nu i-au putut ierta adu-

lația către Ceaușescu ca un act de îndoctrinare care a întârziat ieșirea din comunism. Adrian Păunescu a murit nefericit. Expansivitatea vieții s-a întors împotriva lui. Criticul Nicolae Manolescu nota: "Adrian Păunescu, temperament extrem de impulsiv și poet important, a căzut victimă excesului propriilor sale calități". Vehemența extrem de dură cu care este contestat de unii și după moarte este pe măsura puterii colosale cu care Adrian Păunescu s-a impus maselor.

Personalitatea atât de complexă a lui Adrian Păunescu a fost privită și din alte unghiuri de vedere. Unii au considerat că acele laude excesive ale poetului s-au născut din dorința de a-l influența pe Ceaușescu să țină cârma țării pe drumul cel drept. Un alt punct de vedere este acela că poetul și-a dorit să devină un mediator, un fel de poartă deschisă pentru a face abile negocieri între regim și lumea cultural-artistică. În parte i-a reușit și a intervenit cu succes în sprijinul multor personalități sau oameni de rând aflați la strâmtoare. O altă părere este că, laudându-l pe Ceaușescu, ni-l făcea mai tolerabil, regimul părea mai ușor de suportat.

Relația lui cu Ceaușescu și regimul său a fost ambiguă, a scris poeme adulatoare, dar a avut și multe versuri ca niște sentințe implacabile, critici publice la adresa unor neajunsuri ale impostorilor sau activiștilor PCR. Marin Sorescu zicea despre modul păunescian de a îmbina liricul cu polemicul că, "atunci când își scotea colții, îi sfășia în largi hiperbole, îi făcea cu miere și oțet și îi pune pe munți la uscat în priverileștea lumii".

Dincolo de orice păcate, rămân de necontestat multe aspecte din viața lui. Purta Basarabia în suflet pentru care a făcut multe eforturi de apropiere de țara mamă. A promovat generații de tineri poeți și artiști, a susținut fotbalul recunoscându-i valoarea ca aducător de mase împreună și a scris două imnuri. A susținut o caldă pledoarie pentru valorile naționale, dând o nouă viață înaintașilor și eroilor noștri, restituind culturii noastre nume pe care se așezase colbul. Își dorea ca pe crucea lui să fie scris: "El a iubit valorile". A dat o nouă strălucire frumuseților patriei. S-

a impus ca un simbol al dragostei de țară și de neam prin stihuri însuflețite care țineau loc de țară.

Poezia lui a avut un larg ecou. A fost un poet aparte. Într-o epocă în care poezii se dau în vânt pentru a scrie după tehnici moderne, el a avut curajul să folosească mijloace tradiționale ca să se adreseze direct unei mase largi de oameni. Astfel s-a înscris în rândul ultimilor romantici, transmitând mesaje clare, coerente, convingătoare într-o limbă românească de o rară frumusețe. A fost un poet prolific. A publicat peste 50 de volume și s-au vândut peste un milion de exemplare ale cărților sale. În cea mai mare parte, sunt poezii de atitudine socială, poezii mișcătoare, capabile să-ți stoarcă lacrimi și dacă ar fi scris despre cotele apelor Dunării sau timpul probabil. Cele mai impresionante sunt cele referitoare la bătrâni. "Repetabila povară" și "Rugă pentru părinți" sunt cele mai cunoscute. Personal, regret că nu ne-a lăsat versuri pentru un imn al țării, nimeni nu putea să scrie mai bine ca el pentru a-l înlocui pe acesta de acum, care nu mai corespunde vremurilor de azi. Sau poate răspunde cel mai bine acel: "Deșteaptă-te, române, din somnul cel de moarte" și de aceea nu a scris versuri pentru un nou imn!?! Avea o ușurință ieșită din comun de a scrie versuri. Scria poeziile într-un ritm uimitor, nemaiîntâlnit la nici un creator, cred că nu exagerez, din toată lumea cunoscută a literelor. Scria poezii în mașină, pe margine de mese, pe drumuri, îi veneau în minte spontan versuri care curgeau dintr-odată. Uneori, în nopți târzii, doar cu câteva ore de somn după epuizantele spectacole, el scria și câte trei poezii pe care a doua zi le recita în spectacol. Avea o memorie fantastică. Evenimentele mai însemnate din viața țării erau publicate în cel mai scurt timp cu putință, informând țara ca un autentic jurnalist în versuri.

Plecarea prea timpurie dintre noi a fost ultimul lui spectacol, inconjurat de o mare masă de oameni cu flori, lacrimi, lumânări și aplauze. Se pare că și de dincolo de pragul spre veșnicie a mai transmis un mesaj, căci mulțimea părea căzută pe gânduri de a face ceva pentru a scoate țara din situația grea în care se află, așa cum credea că poetul s-ar fi adresat prin viu grai, ca un testament.

Viul grai acum s-a stins și Adrian Păunescu a rămas să vorbească doar prin graiul scris al poeziilor sale care au atins sufletul multor oameni până în adâncuri. Va dăinui în spirit și prin amintirea actului autentic de cultură prin care a servit o nevoie interioară a românilor redeșteptând simțirea românească și oferindu-le emoționante trăiri pe care nu le aveau de nicăieri, iar tineretului dezorientat, trezindu-i sentimentul de dragoste de țară, de oameni, de cultură și mândria că aparține unei nații de care să nu se rușineze.

Istoria literaturii române nu se va putea scrie fără numele lui.

Gheorghe A. STROIA

NOTE DE PELERIN

Un colț din Rai, coborât pe pământ - Sfânta Mănăstire Buciumeni, jud. Galați

Se prevestea o superbă zi de Duminică, Lăsata Secului pentru Postul Crăciunului. Pe cer, nici urmă de norii care să întunece lumina soarelui, pregătită să încălzească oasele amorțite ale pelerinilor către Sfânta Mănăstire Buciumeni. Cale de vreo câțiva zeci de kilometri de Adjud, traseul ce trece prin Adjudu-Vechi, Homocea, Ploscuțeni, șerpuește dincolo de limita județului Vrancea, spre codrii seculari, care reazemă drumul tăcut. Am mers către sfânta mănăstire, cu strângerea de inimă a unui păcătos, care este conștient de faptul că nicicând nu va fi suficient de curat sufletește, pentru a păși pragul unui sfânt locaș. Însoțit de soția mea și de cei doi copii, am descoperit, preț de câteva ore, bucată desprinsă din Rai și căzute - spre încântarea noastră - pe pământ. Nu am mai vizitat de multă vreme mănăstirea, de pe vremea când putea fi găsit aici preotul Gherasim, un monah sfânt, care ne surâde acum din sânul lui Avram, răsplata viații sale îndelung răbdătoare și păzitoare a poruncilor Mântuitorului. Am redescoperit Sfânta Mănăstire, parcă mai mare, mai frumoasă, mai încăpătoare. Am văzut peste tot rodul mâinilor maicilor rugătoare ale mănăstirii împletind frumusețea rugăciunii cu a hărniciei. Am rămas uimiți de starea impecabilă de curățenie, de mulțimea de flori multicolore, de sera plină de ghivece cu flori, de cimitirul monahal, de altarul din pădure, în care în chip nevăzut îngerii vin să slujească. Este minunat să vezi atâta frumusețe și nu ai cum să nu-ți simți ochii sufletului larg deschizi și să te purifici prin aroma unică de mir și tămâie. Am aflat aici și un mic punct turistic, din care pelerinii să-și cumpere suveniruri dragi sufletului: icoane, iconițe, cărți, candelă, brățări monahale și mai ales să aprindă lumânări pentru cei vii sau cei răposați. Și pentru că m-a impresionat foarte tare acest loc binecuvântat de Dumnezeu, iată câteva spicuri din istoria mănăstirii, povestite de Monahia Macrina Humă - în pliantul de prezentare a Sfintei Mănăstiri Buciumeni.

Situată într-o mirifică vatră pustnicească, bogată în vechi mărturii de viață creștină românească, pierdută parcă, în mijlocul codrilor seculari stăpâniți, altădată de cei care-și vesteau prin buci (de aici denumirea codrilor înconjurători și ai mănăstirii) bucuria și durerea, Mănăstirea Buciumeni își trage seva istoriei din negura vremii. Se pare că pe la 1420-1430 în vremea domnitorului

ALEXANDRU CEL BUN, câteva călugărițe cu sprijinul locuitorilor din satele învecinate ridică o bisericuță de lemn, cu hramul Sfântului Ierarh Nicolae și câteva chilii. Deși bisericuța a ars și a fost distrusă de câteva ori, tradiția călugărească nu s-a pierdut. Pe la 1700 vechiul locaș de închinare este refăcut de către serdarul MANOLACHE RADOVICI, proprietarul unei moșii în satul Buciumeni și sfințit de episcopul SAVA al ROMANULUI, ce așează în fruntea obștii pe monahia MAFTA. Bisericuța la 1750 datorită unei acuzații de complot pus la cale aici împotriva domnitorilor fanarioți este demontată și transportată de către monahul ISAIA ORBUL la nou înființatul schit de la Buciumi. Însă, după 130 de ani, frumoasa bisericuță din lemn de stejar, împodobită cu coloane de lemn de mesteacăn, va lua din nou drumul pribegiei, fiind așezată în cimitirul mănăstirii Bogdana, unde după refacere și consolidare de către starețul Glicherie Lovin, se găsește și astăzi.

SCHITUL Buciumeni în anul 1750 devine metoc al Episcopiei Romanului. Un document

al vremii menționează că hramul mănăstirii era sărbătorit a doua zi după rusalii, la sărbătoare Sfintei Treimi. Un frumos baldachin aflat în partea de miazăzi a actualei biserici păstrează până astăzi locul altarului de jertfă al vechii ctitorii a lui Manolache Radovici. Între 1840 și 1844 se ridică biserica din cărămidă și clopotnița. De-a lungul timpului, bucurându-se de numeroase danii, schitul își sporește obștea, cât și averile, devenind o mănăstire de referință în această parte de țară. În anul 1860 schitul (legea secularizării averilor bisericești) se desființează, maicile fiind trimise la mănăstirile Agapia, Văratcă și Adam, rămânând doar 12 monahii (cele bătrâne) în chiliile lor. Păstrarea rânduielilor Sfintelor Slujbe s-a reușit cu ajutorul preoților de mir din parohiile învecinate. Sub păstoriarea marelui cărturar și patriot MELCHISEDEC ȘTEFĂNESCU, episcop al Dunării de Jos își recapătă toate drepturile, iar după 1879 biserica este refăcută și zugrăvită de STOICA IONIȚĂ GHEORGHE (Păcătosul). Mănăstirea capătă din nou puteri, astfel în primul război mondial, primește refugiați din Muntenia. În ciuda dificultăților create de „liber cugetătorii” comuniști, se reușește restaurarea bisericii și pictarea ei în stil neobizantin de către artistul Anatolie Cudinov. După 100 de ani de la decretul lui Cuza, apare decretul din 1960, ce interzice orice formă de manifestare a rânduielilor monahale, mănăstirea devenind tabără de copii pe timpul verii. După anul 1989, prin energica susținere a P.S. Casian, așezământul își recapătă statutul de mănăstire de călugărițe, ridicându-se un nou pavilion cuprinzând chilii, capelă, atelier de pictură și croitorie, redobândindu-și o parte din bunurile mănăstirii. Cele 40 de maici ale mănăstirii împletesc zilnic rugăciunea cu munca, îngrijându-se de prosperitatea mănăstirii. O inițiativă deosebit de valoroasă a P.S. Episcop Dr. Casian Crăciun este crearea unei tabere de tineri liceeni în mănăstire. Anual sute de tineri din județele Eparhiei de ziua hramului Sf. Treimi iau parte la slujbă iar apoi intră în dialog cu preoții pe diverse teme de credință, morală și cultură. Mănăstirea Buciumeni creează prin prezența sa un mic paradis pentru toți cei care vin zilnic să se închine, să-și ostoiască setea veșnic de potolită după Dumnezeu, chemându-i cu credință, dragoste și recunoștință pe ÎNTÂIUL LOR PĂRINTE SUFLETESC.